

Kalbin Dirilişı

Natasha Knight
A. Zavarelli

Kalbin Dirilişı

Natasha Knight
A. Zavarelli

Kalbın Dirilişı

Natasha Knight - A. Zavarelli

Genel Yayın Yönetmeni

Şahin Güç

Orijinal Adı

Resurrection of the Heart

Editör

Bahar Çağla Güç

Çevirmen

Melike Çetiner

Kapak Tasarımı

Devrim Tosunoğlu

ISBN

978-625-96406-1-7

1. Baskı

Eylül 2025

Yayıncı Sertifikası: 45739

Copyright © 2021 by A.Zavarelli & Natasha Knight

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Prime Kitap'a aittir. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayınevinden izin alınmadan hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı:

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0 (212) 674 85 28

Sertifika No: 47939

Prime Kitap

Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk.

Örme İş Merkezi No: 8 Kat 3

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0 (212) 674 85 28

www.primekitap.com

info@primekitap.com

Kalbin Dirilişı

Natasha Knight
A. Zavarelli

İçerik Uyarısı

Bu kitap, bazı okuyucular için rahatsız edici veya tetikleyici olabilecek unsurlar içermektedir.

Zorla evlilik, güç dengesizliği, intikam temalı psikolojik manipölasyon, fiziksel ve duygusal istismar, şiddet, cinsel içerikli sahneler ve karanlık temalar gibi unsurlar barındırmaktadır.

1

SANTIAGO

Oakdale'deki küçük, gri ev diğerlerinin arasında dikkat çekmiyordu. Bu ilk ziyaretim olmasa da kapısının önünde duracağım ilk sefer olacaktı. Programının her ayrıntısını biliyordum. Günün hangi saatlerinde dışarıya çıktığını. Nereye gittiğini. Hangi yiyecekleri tercih ettiğini. Arabasına ne sıklıkla yakıt aldığını. Bilmediğim tek bir şey bile yoktu. Geçen zamanı saatime bakarak takip ederken, on beş saniye içinde kapıyı açacağını ve oğlunu okula götürmek için koştura koştura arabasına gideceğini biliyordum.

Duraklayıp bekledim. Birkaç dakika sonra kapının diğer tarafında bir kargaşa yaşandı. Bir şeyin yere çarpma sesi duyulduktan sonra küfürler yağdırmaya başladı. Bağırarak oğlunu çağırıyor, gitmeleri gerektiğini söylüyordu. Sonra kapı kolu döndü ve kadın telaşla dışarı fırladığında neredeyse bana çarpıyordu.

Dudaklarından küçük bir nefes kaçtı ve canavarı dışarıda tutmak için kapıyı kapatmaya çalışırken yüzüne dehşet dolu bir ifade yerleşti. Avuç içim kapıya çarptı ve yüzüme karanlık olduğunu fark ettiğim bir gülümseme yayıldı.

“Merhaba, Hazel. Görüşmeyeli uzun zaman oldu.”

İçeri girmemi engellemek için tüm gücüyle kapıyı iterken, “Hayır!” diye bağıırıyordu.

Omzunun üzerinden oğluna bakıp ona koşmasını söylerken vücudundaki tüm kasların gerildiğini görebiliyordum.

“Bu kadar dramatik olmana gerek yok.” Onu kapıya doğru itip dengesinin bozulmasına neden oldum. Tökezleyerek geri çekildiğinde eve girip kapıyı arkamdan kapattım.

Hazel güçlükle nefes alıyordu. İrileşmiş gözleriyle kız kardeşine çok benzese de asla onun kadar güzel değildi. Hiç kimse karım kadar güzel olamazdı.

“Lütfen...” Beş yaşından büyük görünmeyen oğluna uzanıp onu kollarının arasına alırken elleri titriyordu. “Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Buraya tam olarak neden geldiğimi düşünüyorsun?” Başımı yana eğip onu inceledim.

Kısa bir süre oğluna bakıp onu daha sıkı kavradı. Çocuğun da tıpkı annesi gibi korktuğunu gördüğümde rahatsız oldum. Çocukların duyguları üzerine hiç bu kadar derin düşünmemiştim ama yakında baba olacağım gerçeğini hatırlayınca, bu konuda bir şeyler yapmam gerektiğini fark ettim.

“Adın Michael, değil mi?” Onun göz seviyesine inersen daha az korkutucu görüneceğimi umarak, gözlerine bakmak için diz çöktüm ama o yumruklarını sıkımişti ve annesinin gömleğini sıkıca tutuyordu. “Benim adım Santiago.”

Çocuk bakışlarını annesine çevirdiğinde annesinin zorla gülümsemeye çalıştığı açıktı. “Sorun yok, tatlım. Neden üst kata çıkıp oyuncaklarınla oynamıyorsun? Bay Santiago’yla biraz konuşmamız gerekiyor.”

“Tamam,” diye fısıldadığında onu serbest bıraktı. Çocuk merdivenleri parmak ucunda çıkmaya başlamış, birkaç kez duraklayıp bana bakmıştı.

İçimdeki canavarı görebiliyordu. Tüm çocuklar böyledir, değil mi? Benim çocuklarım da aynı olacak, babalarına bakamayacak kadar korkmuş bir halde annelerine kenetleneceklerdi.

Yutkundum ama boğazımdaki acı verici düğüm yerinden oynamadı bile. Karım kayıptı. Çocuğumu da yanında götürmüştü. Kabul etmek istemediğim soru, aklımın bir köşesinde öylece duruyordu: Onun –ya da ikisinin– gitmesine izin vermek daha mı iyi olurdu? Böylece hayatım boyunca kendi oğlunun gözlerindeki tiksintiye tanık olmak zorunda kalmazdım.

Yine de bunun tam olarak istediğim şey olduğunu söyleyebilirdim. Benim çocuğumu taşıyan karım. Ailem. De La Rosa isminin vârisi. Ama konu artık sadece vârisler değildi. Öyle olduğunu söylersem kendime yalan söylemiş olurum. Geri dönmesini istiyordum. *Ona ihtiyacım vardı.*

“Ne istiyorsun?” Hazel tıslıyordu, birkaç adım geri gidip kıyafetlerini düzleştirirken aramıza biraz mesafe koydu.

Anında cevap vermeyince, saçlarının gevşek tutamlarını kulaqlarının arkasına doğru taradı. “Büyük ihtimalle adamların çoktan yola çıkmıştır. Burada olma sebebin bu, öyle değil mi? Beni götürüp cezalandırmayı mı düşünüyorsun? Ne yapacaksınız? IVİ’den ayrıldığım için günahlarımın bedelini nasıl ödeyeceğim? Oğlumu bu korkunç dünyada yalnız bırakamam...”

Şaşkınlıkla ona bakarak, “Mahkeme’nin bu kadar anlamsız bir şey yüzünden hayatını sonlandıracağına gerçekten inanıyor musun?” diye sordum. “Panikliyorsun. Yapma. Biraz düşün. Nefes al. Söylediklerin mantıktan çok uzak.”

Hazel inkâr edercesine başını sallarken dudaklarından daha fazla bölük pörçük düşünce döküldü.

“Bugünün geleceğini biliyordum... Emindim. Eyaleti terk etmeliydik. Ama sanırım fark etmezdi. Ne de olsa İVI her yerde, değil mi?” Derin bir nefes almak için durakladıktan sonra, “Sadece oğlumu bu işe karıştırma. Senden istediğim tek şey bu. Eğer beni götürmeyi planlıyorsanız, izin verin onunla ilgilenmesi için birini çağırayım. Oğlumun, benim kararlarımla hiçbir alakası yok. Sonuçlarına katlanmasına da izin vermeyeceğim...” dedi.

“Hazel,” diye homurdandım.

Gözlerini benimkilere çevirdi.

“Buraya oğlunu senden almaya gelmedim. Seni oğlundan ayırmak gibi bir niyetim yok. Eğer Cemiyet’e geri dönmeye karar verirsen bir cezayla karşılaşacağın kesin ama bu senin hayal ettiğin kadar şiddetli olmayacaktır. Bana yardımcı olduğun sürece seni ele vermek için herhangi bir sebebim yok.”

“Yardımcı mı?” Gözlerini kırıştırdı. “Bunca zaman sonra sana hangi konuda yardımcı olabilirim ki?”

“Kardeşinin Ivy’yi nerede saklayabileceğini söyleyebilirsin.”

Hazel’in yüzü solmuş, bakışlarını kaçırmaya başlamıştı. “Ivy’nin nerede olduğunu neden bilmek istiyorsun?”

“Çünkü o benim *karım*.”

“Hayır...” İtirazı dudaklarından bir tiksintiyle dökülmüştü.

“Ivy böyle bir şey yapmaz. A sla –”

“Benim gibi biriyle evlenmez mi?” diye tamamlayarak alay ettim. “Ama evlendi. Ve onu bir an önce bulmam gerekiyor. Geçen her dakika çok kıymetli, o yüzden bana duymak istediğimi söyle.”

Hazel çenesini sıkıp başını salladı. “Söylediklerin doğru olsa bile, kardeşime ihanet edemem. Eğer saklanmaya karar ver-diyse mutlaka bunun geçerli bir nedeni olmalı.”

“Pekâlâ.” Merdivenlere doğru döndüm. “O halde oğlunu alıp yoluma devam edeceğim. Aslında haklı olduğunu söyle-meliyim. Soylular’dan oluşan bir ordu insanın, hava kararma-dan önce buraya geleceğinden emin olabilirsiniz. Oğlunu geride bırakmaya razıysan kaçabilirsiniz.”

“Piç kurusu!” Bana doğru bir hamle yaparak kolumu kav-radı ve beni geri çekmeye çalıştı. “Oğlumu hiçbir yere götüre-mezsın!”

“O zaman bana karımın yerini söyle,” diye bağırıp onu ken-dimden uzaklaştırırken ters ters baktım.

Hazel’in gözleri önce merdivenlere sonra da ön kapıya kay-dı. Gerçeği yavaşça kabullenmeye çalışırken değişen yüz ifa-desini izledim. Kaçacak hiçbir yeri yoktu. Saklanacak bir yeri de. Kapana kısılmıştı ve bunun son derece farkındaydı. Ama zamanımı boşa harcıyordu ve bu, kaybetmeye tahammül ede-meyeceğim bir zamandı; bu yüzden baskımı artırmaya karar verdim.

“Tüm aileni terk edip gittiğin için umurunda olup olmadı-ğını bilmiyorum ama en küçük kardeşin Eva’nın evimde oldu-ğunu bilmek ilgini çekebilir.”

Hazel ellerini yumruklara dönüştürürken gözleri kısıldı. “Bu bir tehdit mi?”

“Nasıl istersen öyle anlayabilirsin.” Tek kaşımı kaldırdım. “Ama anlamam gereken şey şu: Eğer karımı bulmam konusun-da bana yardımcı olmazsan, hepinize hayatı zindan ederim. Uzun zamandır biliyor olmama rağmen yerini ifşa etmedim.

Ancak gösterdiğim bu nezaket, direnişin karşısında hızla eriyor, bunu bilmelisin. Karar senin. Ya karımı bulmama ve onu sağ salim evime getirmeme yardım edersin ya da yaptıklarının sonuçlarını tüm ailene ödetirsin.”

Gözyaşları yanaklarına süzülmeden önce, onları silmek için arkasını döndü; bir Moreno özelliği olan inatçılığıyla, içinde bulunduğu çıkmazı düşünüyordu. Bunu Ivy’den biliyordum.

“Peki,” dedi isteksizce fısıldayarak. “Sana yardım edeceğim ama önce Ivy’nin zarar görmeyeceğinden emin olmam gerek.”

“Benim yanımda her yerden daha güvende.”

“*Bu yüzden yanından kaçmış olmalı,*” dedi Hazel, imalı bir şekilde.

“Zamanımız tükeniyor.” Bir kez daha merdivenlere doğru bakarak başımı salladım. “Sabrım da öyle.”

Hazel’in bakışları yere düşürdüğü anahtarlara kaydığında onları yerden almak için kaskatı bir şekilde hareket etti. “Bir şey daha var.” Çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırdı. “Seninle gelirsem yerimizi kimseye söylemeyeceğine ya da beni ele vermeyeceğine nasıl güvenebilirim?”

Sözlerimi dikkatle seçtim. Başkalarının duygularına aldırmadan istediğimi almaya alışkındım. Ne de olsa ben bir De La Rosa’yıdım. Ama içimdeki insanlık kırıntıları onun bana güvenmesini istiyordu, çünkü o karımın kız kardeşiydi ve Ivy’nin onu ne kadar sevdiğini biliyordum. Bu gerçeği kabullenmek garipti, çünkü hâlâ inanmak istemiyordum. Bu durum, karım olmadan geçirdiğim her saniye biraz daha açık hale geliyordu.

“Sana ihanet etmeyeceğime güvenebilirsin,” diye cevap verdim. “Çünkü sana ihanet edersem karım beni asla affetmez ve ne düşünürsen düşün, ben... onu önemsiyorum. Onun ait ol-

duğu yerde, benim yanımda olmasını istiyorum. Tek istediğim bu. Onu bulmam için yardım etmekten vazgeçmediğin sürece seni Cemiyet'e teslim etmem için hiçbir neden yok."

Hazel'in yüz ifadesi, beni incelerken az da olsa yumuşadı; söylediklerimin doğru olup olmadığını tartıyordu. Doğruyu söylediğimden emin olduğunda başını hafifçe sallayarak kabul ettiğini bildirdi.

"Anlaştık. Oğlumu alayım. Önce onu okula bırakmamız gerekecek."

"Burası neresi?" diye sordum.

Hazel arabayı park edip kontağı çevirdi ve sokaktaki diğer evlere benzeyen sarı evlere baktı.

Nihayet Lafayette çıkışına sapmadan önce, arabayı herhangi bir amaç gütmenden, sadece benimle dalga geçmek niyetiyle kullandığını düşünmeye başlamıştım. Oradan, sanki bir anda hatırlamış gibi bu eve doğru sürmüştü; Hazel'ı izlerken, yüz hatlarında bir hüznü olduğunu görmemek imkânsızdı. Belli ki burası tanıdık bir yerdi.

"Burası babamın ilk eşinden ayrılmak zorunda kalmadan önce ona aldığı ev," diye cevap verdi ciddi bir sesle. "Cemiyet'ten ayrılmadan önce buraya geldim. Burası Abel'in annesinin üzerine olduğundan, IVI'nın bu evden hiç haberi olmadı. En azından şimdiye kadar."

Arabadan inip garaj yoluna adım attığımızda, "Anahtarın var mı?" diye sordum.

"Hayır ama ön kapının şifresini biliyorum."

Başımı sallayıp kapıya doğru onu takip ettim ama garaj yolunda bir şey dikkatimi çekti. Hazel benimle aynı anda durakladı ve kırmızı plastik parçalara bakarak, “Nedir bu?” diye sordu.

Eğilip ne olduğunu incelemek için bir parça aldığımda tüm bedenime bir ürperti yayıldı. “Fren lambasına benziyor,” dedim.

“Şuna bak!” Hazel titreyen parmaklarıyla, ezilmiş siyah plastik bir kutuyu gösteriyordu. İkimiz de kutuyu incelemek için yaklaştığımızda Hazel anında ne olduğunu anladı.

“Bu... ruj.”

Gözlerim betondaki kırmızı lekenin üzerinde gezinirken içimde tuhaf bir his baş gösterdi. Hayatımın sonuna kadar kırmızının o tonunu unutmuyacaktım. Aynı renk tonu olmalıydı. Asıl soru: Burada, garaj yolunda ne işi vardı?

“Sence burada bir şey mi yaşandı?” diye fısıldadı Hazel.

“Kapıyı aç.”

Söyleyebildiğim tek şey buydu. Zihnimde çılgınlar gibi dönüp duran düşünceleri kabullenmek istemiyordum. Bu fikirlerin zihnime yerleşmesine izin veremezdim. İçeri girene ve onun burada olmadığını kendi gözlerimle görene kadar olmazdı.

Hazel şifreyi girdi ve kapı kolunu çevirmeden önce onu dururdum.

“Önce ben gireyim.”

Yutkunup başını salladı; ben içeri girerken arkamdan takip etti. Bir an orada durup etrafı taradım. Sessizliği. Küf kokusu. Bir süredir kapalı kalmış evin dağınık eşyalarını.

Evde hiç ışık yanmıyordu. Sabah olmuştu ve Ivy şimdiye

kadar uyanmış olmalıydı. Ama salonda ve koridorda ilerleyip her odayı kontrol ederken son kalan umudumdan da vazgeçemiyordum. Odalar boştu. Bu beni yatakların altını, dolapların içini, duşları ve saklanabileceği tüm alanları kontrol etmekten alıkoymadı. Ama hiçbir şey yoktu. Ivy'ye dair en ufak bir iz yoktu. Yine de onun burada olduğunu hissedebiliyordum.

Hazel, “Kötü bir şey oldu, değil mi?” diye sorarak, zihnimdeki düşünceleri titrek bir sesle dile getirdi. “Kız kardeşime bir şey oldu.”

2

IVY

Başımdaki çuvalı çıkarmışlardı ama bileklerim hâlâ plastik kelepçeyle arkamdan bağlıydı ve acı verecek şekilde etime batıyordu. Bunun dengemi bozup kaçmamı önlemek için mi olduğunu merak ettim; bundan korkmalarına gerek yoktu. Kapım kilitli olmasa da dışarı çıkmayı düşünmüyordum. Seslerini hâlâ duyabiliyordum ve beni getirdikleri tek katlı harabenin penceresinden dışarı baktığımda, arabalarının hâlâ girişte durduğunu görebiliyordum. Kendi arabamı, sanırım bir an önce kurtulabilmek için farklı bir yere götürmüşlerdi. Abel'in ona hâlâ sahip olmasına şaşırmıştım.

Abel. Bütün bunları gerçekten o mu planlamıştı? Yoksa gerçekten işler kontrolden mi çıkmıştı?

Aldığım darbeden dolayı başım ağrıyordu ve şakaklarımda bir morluk oluşmaya başlamıştı. Moraran kısmın gözüm olmadığı için minnettar olmam gerektiğini düşündüm. Karnım guruldadı. Bu durumda yemek yemeyi hayal bile edemesem de acıkmıştım.

Adamlardan biri sesini yükseltti ve diğer odadaki başka biri ona küfretti. İrkildim. Her şey dağınıktı, sanki gerçekten bir

planları yokmuş gibi görünüyordardı ve bunun daha da tehlikeli bir durum olup olmadığından bir türlü emin olamıyordum.

Bir araba sesi duydum ve pencereye yaklaşmak için ayağa kalktım. Bulunduğum oda evin yan tarafındaydı, bu yüzden pencerenin tam kenarında durduğumda giriş yolunun bir kısmını rahatlıkla görebiliyordum. Bir ışığın yandığını fark ettim. Çok parlak değildi ve hareketle tetikleniyor olmalıydı. Bir arabanın yanaştığını gördüm. Eski, dikkat çekmeyen siyah bir arabadaydı ve ön plakası çamurluydu –bence bu kasıtlı bir hareketti.

Kapı açılıp Abel'in araçtan indiğini gördüğümde nefesim titredi ve fiziksel bir rahatlama hissettim. Anahtarları cebine koyarken etrafına bakındı, ardından ışık söndü ve Abel evin ön tarafına doğru ilerledi.

“Nihayet!” dedi adamlardan biri, duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Kardeşimin daha alçak sesle verdiği cevabı duymak için kapağı yaklaştım. Söylediklerini tam olarak anlayamadım ama adamlar artık daha kısık sesle konuşuyordu.

Birkaç dakika sonra yeniden yüksek bir ses duydum. Bu seferki Abel'indi. “Pekâlâ, demek ki düşündüğümde daha fazla zaman alacak. Bu parayı sana düşünmen için değil, söylediğimi yapman için veriyorum. Bunu aklından çıkar.”

Daha boğuk sesler duyuldu, biri küfretti ve ardından bir şey devrildi. Bir anlığına kardeşim için endişelenirken yatak odasına doğru yaklaşan ayak seslerini duyduğumda kapıdan hızla uzaklaştım. Kapı açıldığında kalbim deli gibi çarpmaya başladı, ama içeri girenin Abel olduğunu görünce bir kez daha rahatladım.

Sesim titreyerek, “Abel!” diye bağırdım.

Kapıyı kapatırken beni baştan aşağı süzdü. Öfkeli, bakımsız ve yorgun görünüyordu. Yaklaşp bir eliyle çenemi kavradı ve başımı çevirerek şakağımdaki morluğu inceledi.

“Sana sorun çıkarmamanı söylemiştim,” dedi yüzümü bırakarak.

Hâlâ parmaklarının değdiği yeri hissederek çenemi omzuma sürttüm ve ne cevap vereceğimi bilemedim. Yolda geçirdiğim son birkaç dakikayı hatırlarken zihnimde çılgın düşünceler dönüp duruyordu. Bulduğum o ruj. Ona ruj hakkında soru sorduğumda sessiz kalışı.

“Abel?” Pencereye yaklaşp açmaya çalışırken arkasından baktım. Pencere yerinden kıpırdamadı. Üzerinde bir gömlek ve kot pantolon vardı. Arabadan inerken üzerinde gördüğüm ceketi yoktu ve gömleği sanki uyumuş gibi buruşmuştu. “Neler oluyor?”

Bakışlarını bana çevirdiğinde, kollarımın hâlâ arkamda bağlı olduğunu fark etti. Beni çevirerek kelepçelere baktı.

“Onlara direnme,” dedi. “Böyle yaptığında sadece canını daha fazla yakarsın.”

“Ne?”

Bakışlarını karnıma çevirdi, sanki hamilelik belirtisi arıyor gibiydi. Kendimi bir adım geri çekilirken buldum ve ona bunu söylediğime pişman oldum. Kollarımı karnımın etrafına dolayıp bebeğimi korumak istedim.

“Abel?” Karnımın kasıldığını hissettim. “Kelepçeleri kes.” Bu halimi görüp neden hâlâ kesmemişti ki? Neden hâlâ bağlıydım?

Bakışlarını tekrar gözlerime çevirerek, “Henüz değil,” dedi.

“Bana yardım ettiğini sanmıştım.”

“Ediyorum zaten. İster inan ister inanma, ediyorum.”

“Şu adamlar, arkadaşların... Bana bunu onlar yaptı.” Başımı çevirip morluğu tekrar görmesini sağladım.

Abel gördüğünden hoşlanmadığını belli edecek şekilde dudaklarını birbirine bastırdı. “Ve sana, sorun çıkarma demiştim, Ivy.”

“Beni kaçırıp kafama bir çuval geçirdiler. Ben... Senin *yardım* göndereceğini sanmıştım.”

“Daha önce de söylediğim gibi, sana yardım *ediyorum* zaten,” diye tekrarladı; bu kez, telefonuna bakarken sesi tahammülsüzdü.

“O zaman bileklerimi neden çözmüyorsun?” diye sordum.

Kapının yanında duran adamlara doğru başıyla işaret ederek, “Onlarla başımın derde girmesini istemiyorum. Bu ikimiz için de iyi olmaz. Bu yüzden biraz daha idare etmek zorundasın. Kımıldama. Canın daha az yanar.”

“Biraz daha derken? Ne kadar?”

“Birkaç saat.”

“Neden?”

Abel dikkatini yeniden telefonuna çevirdi, bir şeyler yazdı ama soruma cevap vermedi.

“Eve gitmek istiyorum, Abel,” dedim kendime engel olamadan. Bu yanıltı. *Her şey fazlasıyla yanıltı.*

Telefonunu cebine koyup bakışlarını bana çevirdi ve başını yana eğerek sorgulayıcı bakışlar eşliğinde, “Eve mi? Orası neresi?” diye sordu dişlerini sıkarak. “O herifin evinden mi bahsediyorsun?”

Bu kez sessiz kalan bendim. O kadar öfkeli görünüyordu ki

onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Yutkunurken boğazım düğümlendi, geri adım atmamak için kendimi zor tuttum.

“Bu iş için canımı dişime taktım,” dedi bana doğru bir adım atarak; öfkesi, gözlerinden okunuyordu. Hastanede düşün-düklerimi hatırladım: Abel benden ne kadar nefret etse de Santiago’ya duyduğu nefret çok daha büyüktü. Beni inciterek onu yaralayacak kadar ileri gider miydi?

“Böyle bir şeyi organize etmenin ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyor musun? Seni o hastaneden çıkarmak. Güvenli eve ulaştırmak. Lanet olası doktorla anlaşma yapmak. Tüm bunlar hakkında en ufak bir fikrin –”

“Hangi doktor?” diye sordum. Oda aniden buz gibi olmuştu.

Abel’in bakışı bir kez daha karnıma kaydı ve bana tekrar baktığında biraz daha sakın göründüğünü fark ettim. “İstediğimi yapıyorum, Ivy. Senin için.”

Panik tüm bedenimi ele geçirmeye başlarken, “Hangi doktor, Abel?” diye sordum ısrarla.

“Seni o *canavarın* bebeğinden kurtaracağım.”

“Ne?” Kendi sözlerimin öfke dolu olduğunu duymama rağmen sesim titredi.

“Öyle dememiş miydin? İstediğin bu değil miydi?”

“Hayır! Tanrım! Bu şekilde olmaz –”

“Doktorun gelmesine iki saat var.”

“Ben doktor falan istemiyorum.”

“Olduğun yerde kal,” dedi beni duymazdan gelip söylediklerimi umursamayarak. “Bu odada bekle, dışarı çıkma. Burası daha güvenli. Duydun mu?”

“Doktorun gelmesini istemiyorum.” Başımı salladım; tüm bedenim titremeye başlamıştı. “Ben...” Bir sonraki cümleyi kur-

maya çalışırken sesim çatallandı. “Abel... o bir bebek.” Omuzlarımı dikleştirdim. “Ve ben bebeğime zarar vermeyeceğim.”

O kadar hızlı üzerime atıldı ki çığlık atacak kadar zamanım bile olmadı; eli boğazımı kavradığında sırtım çoktan duvara değmişti.

“Minnettar olmayı öğrenmek zorundasın, Ivy.” Adımı söylerken ağzından çıkan tükürük yüzüme sıçradı. “İstediğim an adamlarımın seni dövmelelerini sağlayabilirim ama bunu yapmıyorum.” Boynunu çıtlattı; bakışları tuhaftı ve dengesizdi.

Çırpınmamaya çalışırken tamamen hareketsiz kalıp nefes almaya odaklandım.

“Kahretsin!” Boğazımı bir kez daha sertçe sıktıktan sonra serbest bıraktı. İçindeki öfkenin ve şiddet eğiliminin boyutunu merak ediyordum.

Bunun gerçekleşmesine izin veremezdim. Planını uygulamasına müsaade edemezdim.

“O bebek benim de bebeğim. Sadece onun değil.”

Abel aniden arkasına döndüğünde sağ kolu havadaydı, eli yumruk halindeydi ve benim yapabildiğim tek şey yere kapanmak oldu. Ona sırtımı dönerek bebeğimi korumaya çalıştım; az önce de söylediği gibi beni dövdürerek bebeğimi benden almadan önce.

“O herife bir fahişe gibi bacaklarını açtın! Siktir git, Ivy! Bunun böyle olması gerekmiyordu ama sen her şeyi mahvetmeye devam ediyorsun!”

Yanımdaki duvara tekme attığında sıçradım ve kendine engel olmak için ne kadar zorlandığını gördüm. Duyulur şekilde derin bir nefes almaya çalıştı. Çok öfkeliydi ve kontrolü tamamen kaybetmişti.

Kapıya doğru yürüyüp açarken bir küfür mırıldandı.

“Abel?” diye seslendim bir kez; bilmem gereken bir şey vardı.

Durmadı.

“Sen miydin? Onu zehirleyen?”

Aniden durdu. Bunun aptalca bir soru olduğunu biliyordum. Sormamalıydım. En azından şu anda. Ama kendime engel olamadım.

Yavaşça arkasını döndüğünde ürperdim; yüzü ifadesiz, bakışları bomboştu. O anda cevabımı aldım. Aslında cevabı güvenli evdeyken almıştım. O ruju bulduğum an her şeyi anlamıştım.

Bir an sonra, tek kelime etmeden odayı terk etti.

Ön kapının açılıp kapandığını duyduğumda yerimden kalkmadım. Pencere dışındaki hareket sensörü devreye girdiğinde ve motorun çalıştığını, arabanın çok hızlı bir şekilde geri vites- te çıkarken inlediğini duyduğumda da yerimden kıpırdamadım. Olduğum yerde kalakaldım; olacaklar midemi bulandırıyor- yordu. Yaptığım bir hata yüzünden. Ödemeyeceğim korkunç bir bedel yüzünden.

SANTIAGO

Marco, kapanalı uzun zaman olmuş bir alışveriş merkezinin boş otoparkında arabasını benimkinin yanına park etti. Burada durmuş, bakabileceğim başka bir yer olup olmadığını düşünmeye çalışıyordum.

Hastaneye ve Eli'nin odasına iki kez gittim. Eski apartmanına baktım. Okuluna uğradım. Cemiyet dışındaki birkaç tanıdığına, sadece selamlaşıp geçtiği kişilere sordum. Aile evi gözetim altındaydı. Her biri. Amaçsızca sokaklarda dolaşmak, zihnimin en karanlık köşelerinde pusuda bekleyen bu deliliği körüklemekten başka bir işe yaramamıştı.

Abel hiçbir yerde görünmemişti ve bu da Ivy'nin onun yanında olduğu anlamına gelebilirdi. Ve aklımdan çıkmayan tek şey, kız kardeşimin kulak misafiri olduğu konuşmayla ilgili söyledikleriydi:

Ivy'yi hamile bırakmandansa çürümeni tercih edeceğini söyledi. Ve eğer hamile kalırsa, bebeği kendi elleriyle aldıracaktı.

Gözlerim yanmaya başladı ve bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım. Bunu düşünmenin bana hiçbir faydası olmayacaktı; en azından onu bulup her şeyi sonsuza kadar düzeltmeden önce.

“Hazel meselesini hallettim,” dedi Marco. “Evini gözetleyecek iki adam ayarladım.”

“Güzel.” Başımı ona doğru salladıktan sonra bakışlarımı sokağa çevirdim.

“Her yere adamlarımızı yerleştirdik,” diye devam etti Marco. “Eğer bu sokaklardan birindeyse, sana söz veriyorum, onu bulacağız.”

Sanırım beni rahatlatmaya çalışıyordu. Ama bu tür sözlerin benim için hiçbir anlamı yoktu. Abel, IVI’nın tüm gücünü üzerine salacağını biliyordu. Emrimde olan bir orduya sahiptim. Bunu düşünmeden hareket etmiş olamazdı. İçgüdüsel olarak Ivy’nin bu sokaklarda olmadığını biliyordum. Onu, ulaşamayacağımı düşündüğü bir yerde gizliyor olmalıydı.

Abel, babasının hayatta olduğunu belirttiğim de dâhil hiçbir mesajıma cevap vermemişti. Eli’yi işkenceyle tehdit etmiş olmam bile onun ortaya çıkmasını sağlamamıştı. Bu da aslında hiç kimseye ya da hiçbir şeye bağlılık hissetmediğini kanıtlıyordu.

Marco dikkatle, “Bence eve gidip biraz dinlenmelisin,” dedi. “Şu anda yapabileceğin başka bir şey yok. Bir şeyler atıştırmalı, gözlerini birkaç dakika da olsa kapatmalısın.”

“Yapamam!” dedim, oldukça yüksek bir sesle. “Bir şeyler yapmam gerekiyor!”

Marco öfkemle boğuşurken beni izledi. Gözlerimi her kapattığımda Ivy’nin yüzünü gördüğümü bilmiyordu. Bedenini hissettiğimi... Kokusu hâlâ üzerimdeydi. Varlığı yanımda olmasa bile kokusu peşimi bırakmıyordu.

İçimde bir şeyler dağılmıştı. Ne olduğunu bilmiyordum ama kendimi... *eksik* hissediyordum. Bu hissi bugüne kadar hiç tatmamıştım.

“Onu bulmak zorundayız, Marco.” Onu gömleğinden tutup sarstım, çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. “Onu evine getirmem lazım.”

“Biliyorum patron.” Kollarımı tutarak nazikçe gömleğinden uzaklaştırdı. Dudaklarında oluşan sert çizgi, hissettiklerimi yansıtıyordu. Bu konunun iyi sonuçlanmayacağını benim kadar iyi biliyordu.

“Bir seçenek daha var,” dedi Marco usulca. “Ama pek de hoş bir seçenek değil.”

“Ne?” diye sordum. “Nedir o?”

“Küçük kız,” dedi. “Belli etmiyor ama daha fazlasını biliyor olabilir. Çocukları işlerimizin içine katmayı sevmem ama bu bir hayat memmat meselesiyse...”

Haklıydı. Anahtar Evangeline'di. Sorularımdan bazılarına cevap bulabilmeme yardım edebilirdi. Aranacak daha fazla yer biliyor olabilirdi. Abel hakkında bilgi verebilirdi. Ya da en ufak herhangi bir şey...

Kapı koluna yönelmişken duraklayıp Marco'ya döndüm. “Çocuklarla nasıl konuşmam gerektiğini bilmiyorum. Onları korkutuyorum.”

“Doğru.” Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. “Ama bu çocuk farklı. Sana nasıl baktığını gördüm. Senden korkmuyor.”

“Korkmuyor, doğru,” diye kabul ettim. “Meydan okuyan biri. Ablası gibi. Ama hâlâ çok küçük...”

“Onunla bir yetişkin gibi konuşmayı deneyebilirsin,” dedi Marco. “Belki de seni şaşırtmayı başarır.”

Antonia kapıyı açıp beni içeri yönlendirdiğinde Evangeline uyanıktı. Pencerenin yanında bir sandalyeye kıvrılmış, dalgın dalgın dışarıya bakıyordu. Henüz sadece on üç yaşında olsa da bir yetişkinin taşıyabileceği sorumlulukları ve endişeleri yüklenmiş gibiydi. Marco haklıydı. Sanırım hiç çocuk olamamıştı. En azından hayatında annesi gibi biri olduğu sürece çocuk olamayacaktı; çünkü o, kendini korumak için gözünü bile kırpmadan evladını kurtların önüne atabilecek biriydi.

“Ne istiyorsun?” diye sordu, bana öfkeyle bakarak.

Hüzünlü havaya rağmen, verdiği cevaba küçük bir tebesümle karşılık vermekten kendimi alamadım.

Sandalyeyi çekip karşısına oturdum.

“Gidebilirsin,” dedim, kapı eşiğinde bekleyen Antonia’ya.

Antonia bir an tereddüt ettikten sonra kapıyı usulca kapatıp uzaklaştı. Eva onu izledikten sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. Ellerini kucağında yumruk yapmıştı, sanki bir kavgaya hazırlanıyor gibiydi.

“Kardeşine çok benziyorsun,” dedim.

Yumuşak ses tonum onu hazırlıksız yakalamış gibi görünüyordu; Eva başını sallayarak onayladı. “Biliyorum. Söylemene gerek yok.”

“Bu benzerliğinizi şimdiye kadar hiç fark etmemiştim,” diye itiraf ettim. “Senin yaşındayken aynı senin gibi olmalı. Çevresindeki dünya yüzünden sertleşmiş. İhtiyaçlarının farkında olmayan ebeveynlere sahip olmuş. Onun için kolay olmamış olmalı, senin için de her şeyin aynı derecede zor olduğundan eminim.”

Eva ne kadar gizlemeye çalışsa da dudakları titriyordu. “Hiçbir şey bilmiyorsun.”

Göz kapaklarında tutunan yaşlar tam tersini söylüyordu.

“Canavar olduğumu düşündüğünü biliyorum, birçok açıdan da yanılmadığını düşünüyorum. Ama ablan bana daha fazlasını yapabileceğimi gösterdi. Hiç düşünmediğim şeyler hissedebileceğimi kanıtladı.”

Eva kıpırdadı; saçları yüzüne düşmüş, bakışları zemine sabitlenmişti. “Eğer ablamı gerçekten önemseseydin onu ağlatmazdın. Hastaneye kaldırılmasına sebep olmazdın. Bu sevgi değil.”

Sevgi.

Bu kelime ruhumu bir kurşun gibi delip geçti.

“Benim öyle bir yeteneğim yok,” diye itiraf ettim, boğazım yanarken. “Ama... duygularım var.”

Düşüncelerimi bir çocuğa anlatmaya çalışırken sesim kendime yabancı geldi. Ne söylediğimi bilmeden konuşuyor, söylediklerimin bir işe yarayıp yaramadığını kestiremiyordum. Ama Eva başını kaldırıp yüzüme baktığında, gözyaşlarının gözkapaklarından süzülüp yanaklarına aktığını gördüm; onları saklamaya çalışmamıştı. Kırılğanlığını bana göstermişti.

“Herkes içinde sevmeye becerisini taşır...” diye fısıldadı. “Canavarlar bile. Canavar gibi görünseler de aslında insanlardır ve onların da kalbi vardır. Senin bile, Santiago De La Rosa.”

Kaşlarımdan çatıldığını, yüzüme yerleşen tereddütü hissediyordum. Yaşadığım duygu karmaşası yüzüme yansımıştı. Ama Eva öne eğilerek yaşına hiç de uygun olmayan bir ciddiyetle beni incelemeye başladı.

“Ablamı benden aldığın için senden nefret ediyorum,” dedi. “Onunla konuşmamı bırak, görmeme izin vermiyorsun. Onu bir mahkûm gibi kapalı tutuyorsun. Dürüst olmak gerekirse, bence onu asla hak etmiyorsun.”

“Bu söylediklerinde... haklı olabilirsin,” diye cevap verdim rahatsız bir ifadeyle.

“Bence onu sevmiyorsan, peşinden koşmamalısın.”

Başımı eğip zonklayan şakaklarımı ovuşturdum. Bu söylediğine nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Ama bildiğim bir şey vardı: Ivy’nin burada olmaması benim için kabul edilemezdi.

“Eva, ablan tehlikede,” diye devam ettim. “Kaçırıldı ve şu anda istemediği bir yerde tutuluyor. Bu işte Abel’in parmağı var ve bana yardım edebilecek tek kişi sensin. Eğer ona bir şey olursa, eğer onu bulup eve getiremezsem...” Sesim çatallandı. Koluna dokunmak için elimi uzatsam da yarı yolda durakladım. “Sana yalvarıyorum...”

Hazel kaşlarını çatıp dudaklarını dişlerinin arasına aldı. “Söylediklerin doğruysa, sana nasıl yardımcı olabilirim ki?”

“Abel’in onu götürmüş olabileceği yerleri bilmem gerekiyor. Ne kadar küçük ya da önemsiz olduğunu düşünsen de fark etmez. Aklına gelebilecek herhangi bir yer olabilir. Zamanımız tükeniyor, Evangeline. Ablan hamile ve Abel... bebeğini ondan almayı planlıyor. *Bebeğimizi.*”

Hazel’in gözleri şaşkınlıkla irileşti. “Söylediklerin doğru olsaydı, Abel olanları bana anlatırdı.”

“Sana hiçbir şey anlatmadı, çünkü Ivy’nin bu bebeği dünyaya getirmesini istemiyor,” diye cevap verdim.

Hazel koltukta sessizce oturuyordu. Bu haberi hazmetmeye çalışırken birkaç kez başını kaldırıp bana baktı; neyin doğru neyin yanlış olduğunu anlamaya çalıştığı açıktı.

“Sana yalan söylemek için hiçbir sebebim yok,” dedim. “Yalan söylemeye ihtiyaç duyan bir adam değilim. Hoşuna gitme-

yeceğini bildiğim şeyleri söylemekten çekinmem ama yalan söylemem.”

Hazel kaşlarını meydan okurcasına çatarak, “Ablam neden hastanedeydi?” diye sordu.

“Çünkü çok fazla aspirin yuttu. İstersen tıbbi kayıtlarını da gösterebilirim. Ofisimde kopyaları var. Hamile olduğuna dair kanıtlarla birlikte.”

Eva bu haber karşısında irkildi ve uzun bir süre düşündü. Tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşaktı. “Abel neden bu bebekten kurtulmak istesin ki?”

“Çünkü benden nefret ediyor ve Ivy’nin benim çocuğumu taşıdığını düşünmeye bile tahammül edemiyor.”

“Senden nefret ettiğini biliyorum,” diye itiraf etti Hazel.

Söylediklerimin gerçekliğinden en ufak bir şüphe duymaması için gözlerimi ona diktim. “Beni öldürmeye çalıştı, Eva. Birine beni zehirlemesi için para verdi ve neredeyse başarıyordu da. Abel tehlikeli biri ve Ivy’ye yapabileceklerini kestiremiyorum. Ama bildiğim bir şey var: Ivy güvende değil. Ve senin yardımına ihtiyacım var.”

Hazel derin bir nefes alarak ayağa kalktı ve saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. “O zaman neden hâlâ buradayız? Hadi onu aramaya gidelim.”

Kapıdan yankılanan tıklama sesi tarafından bölündük; kapı açıldığında Marco’yu görmek beni şaşırttı. Gözlerim, korktuğum haberi getirip getirmediğini anlamak istercesine yüzünde gezindi.

“Patron...” Başını önce bana, sonra Eva’ya doğru salladı. “Ön kapıya bir paket bırakılmış. İçinde bir adres var.”

“Ivy mi?” diye fısıldadım.

Marco hafifçe başını salladı. “Sanırım öyle. Ama bu bir tuzak da olabilir.”

Bakışlarımı alçalttığımda ceketimin kolunu çekiştiren Eva’yla karşılaştım. “Beni de götür,” diye yalvardı.

“Olmaz,” dedim kaşlarımı çatarak. “Bu çok tehlikeli.”

Bana öfkeyle bakıp kollarımı itti. “O zaman git ve ablamı bul. Güvende olduğundan emin ol. Zaman kaybetme.”

Arkamı dönüp kapıya yöneldim. Ama söylediği son söz, koridorda yankılanarak peşimden geldi:

“Sanırım bu, onu sevdiğinin en büyük kanıtı.”

4

IVY

Birkaç saat sonra, iki adam arabalardan biriyle ayrıldı. O kadar yorgundum ki yavaş yavaş dalmaya başladığımı hissettim; o sırada bir araba kapısının açılıp kapandığını duydum. Pencereye yaklaştığımda, arabadan inen kişinin çoktan içeri girdiğini gördüm.

Gelen kişinin doktor olup olmadığını merak ettim. Zorla kürtaj yapabilir miydi? Dr. Chambers'ın bana o doğum kontrol iğnesini yaptığı anı düşündüm, hem de ne olduğunu bilmediğimin farkında olduğu halde. Ama doğum kontrol iğnesiyle kürtaj birbirinden çok farklıydı.

Adamlardan biri –zayıf olan– elinde bir fast food paketiyle yatak odasına girdiğinde hissettiğim şeyin rahatlama olup olmadığından emin değildim. Paketi komodinin üzerine bırakıp bana dişlerinin arasındaki boşluğu gösteren bir sırtış atınca, yaşadığım belli belirsiz rahatlama da kaybolup gitti. Odadaki tek mobilyalar komodin ve tek kişilik bir yataktı.

“Doktor biraz gecikecek,” dedi arkasını dönüp gitmeye yeltenerek. “Akşam yemeği vakti.”

“Bekle!”

Durup bana döndüğünde, içgüdüsel olarak geri çekildim. “Bileklerim... Lütfen kelepçeleri çıkar. Canım yanıyor.”

“Olmaz,” diyerek kapıya doğru bir adım daha attı.

“Hiç değilse önden bağla. Tuvalete gitmem gerekiyor ve bu şekilde hiçbir şey yapamıyorum.”

Sonra diğer adam görüldü; o kadar iriydi ki kapıdan geçebilmek için eğilmek zorundaydı. “Neler oluyor?” diye sordu.

“Bileklerini çözmemi istiyor.”

“Hayır, ben sadece... önden bağlamasını istedim. Lütfen. Hiçbir yere gitmeyeceğim. Lütfen. Gerçekten tuvalete gitmem gerekiyor.”

“Pencereyi kontrol et,” dedi iri olan, cebine uzanırken. Elindeki sustalı olduğunu fark ettim.

“Boyayla kapatılmış,” diye onayladı sıska olan.

“Başka bir kelepçe getir,” dedi bıçaklı olan, bana doğru yürümeye başlarken. “Ayağa kalk!” diye emretti bana.

Ayağa kalkıp arkamı dönerken, kelepçeleri keseceğini düşündüm. Onun yerine dirseğimin biraz üstünden kolumu kavrayıp bıçağı boğazıma dayadı. Hafif bir el hareketiyle derimin kesildiğini ve sıcak kanımın süzölmeye başladığını hissettim.

Gözlerim yaşlarla yanarken kıpırdamadan durmaya çalıştım.

“Kaçmaya kalkarsan boğazını keserim, anladın mı?”

Dehşet içinde, “Anladım,” diyebildim sadece.

“Aşağılık ağabeyin bütün işi eline yüzüne bulaştırdı,” dedi bileklerimden birini tutarak kelepçeyi sertçe kesip atarken.

Elimin tersiyle boynumu silmeye çalıştığım sırada, diğer adam elinde yeni bir kelepçeyle içeri girdi. Elim kana bulanmıştı ama kesik derin değildi. Bu yalnızca bir uyarıydı. Bakış-

larımı bileklerime çevirdim; deri yer yer soyulmuş, kan içindeydi.

“Canım yanıyor, lütfen,” diye başlasam da bıçaklı adam, bıçağındaki kanı çarşafa silip sıska olana başıyla bir işaret verdi ve o da bileklerimi yeniden bağladı. En azından bu sefer kelepçeler önümdeydi.

İri olan sustalısını kapatırken bir çıt sesi duyuldu, ardından ikisi birden odadan çıkıp gittiler.

“Doktor ne zaman geliyor?” diye sordum kapıyı kapatmadan önce.

“Vaktinde gelemeyeceği kesin,” dedi ve kapı kapandı.

Odadan çıktıkları an, açılmayacağını bildiğim halde pencereyi açmayı denedim. Hem Abel hem de diğer adam açamamışken ben nasıl açacaktım? Muhtemelen komodini fırlatarak camı kırabilirdim ama ben dışarı çıkamadan içeri girerlerdi. Üstelik cam kırıklarıyla uğraşmam gerekirdi.

Banyoya girip ışığı yaktım. Işık iki kez yanıp söndükten sonra vızıldayarak yanmaya başladı. Florasan lamba bana malikânenin ışıklarını hatırlattı –ne kadar loş, yumuşak ve sakın olduğunu. Santiago’yu düşündüm ve neler olduğunu tahmin edip etmediğini merak ettim. Beni arıyor muydu? Arıyor olmalıydı. Nerede olduğumu ben bile bilmiyordum. Güvenli evden çıktığımız andan beri en az bir saat yol gitmiş olmalıydık ama emin değildim. Beni nasıl bulabilirdi ki? Daha da önemlisi... zamanında yetişebilir miydi?

İçimi aniden bir kayıp duygusu kapladı. Eve dönme arzusu. Güvende olma ihtiyacı.

Ev. Hapishanede gibi hissettirmesine rağmen Santiago’nun evindeki yatak odam.

Şu anda çok öfkeli olmalıydı. Ondan kaçmıştım. Bebeğimizi alıp gitmiştim. Sonradan fikrimi değiştirmiş olsam da kendimi öldürmeye çalışmıştım. Aspirinleri içerken ne olabileceğini biliyordum. Bu bilinçli bir karar olmasa da... çaresizdim. Ama neden?

Onun ilgisini istiyordum.

Onu istiyordum.

Ve şimdi birbirimize her zamankinden daha uzaktık.

Boğazım düğümlendi. Suyu açıp yüzümü yıkadım. Yanan bileklerimin üzerinden su akıttım. Ama bu yalnızca acıyı artırdı. Havlu pis görüldüğünden, ellerimi pantolonuma kurularlayıp odaya döndüm.

Yemek kokusu midemin guruldamasına neden oldu. Uzun zamandır bir şey yemediğim içim paketi açıp içinden bir hamburger çıkardım. Ambalajını açıp bir ısırık aldım, sonra bir tane daha... Saniyeler içinde hepsini bitirmiştim. Poşetin içinde başka bir şey olup olmadığına baktım ama boştu. Kalkıp banyoya gittim ve musluktan su içtim.

O sırada dışarıda bir hareketlilik duydum. Bir araba kapısı kapandı. Oturma odasında sesler yükseldi.

Buraya kadardı. Gelmiş olmalıydı. Doktor buradaydı.

Kapı açılırken hızla yatak odasına döndüm ve içeri önce iri olan, ardından otuzlu yaşlarında bir adam girdi. Üzerindeki yıpranmış takım elbiseyle bakımsız görünüyordu, tıpkı elindeki çantası gibi. Koyu renk saçları geriye doğru taranmıştı ve kulaklarının arkasında kıvrılıyordu; belli ki saçlarının kesilme vakti gelmişti. Genel haliyle içimi ürpertti.

“Sen Ivy olmalısın,” dedi adam, tüylerimi diken diken eden bir gülümsemeyle. “Ağabeyin, kurtulmak istediğin ufak bir

sorunun olduğunu söyledi. Yatağa uzanıp bir bakmama izin vermeye ne dersin?”

“Hayır, ağabeyim yanılmış,” dedim yalvarırcasına. “Bebekten kurtulmak istemiyorum. Bu bir hata. İstedğim tek şey evime geri dönmek.” Neredeyse utanarak bileklerimin bağlı olduğunu göstermek için kollarımı uzattım, çünkü bir anlığına gerçekten bir şansım olduğunu düşündüm. Bir seçim hakkım olduğunu. O bir doktordu. Rızam olmadan hiçbir şey yapmazdı. Yapmamalıydı.

İri adam, kapıyı kapatırken gülümseyerek bana doğru yaklaştı.

“Ağabeyin kafanın karışık olduğunu söyledi. Hadi halledelim şu işi,” dedi doktor, çantasını komodinin üzerine bırakırken; o an boş yiyecek paketini fark etti. Paketin içine baktıktan sonra adama dönerek, “Ne zaman yedi?” diye sordu.

İri adam omuz silkti. “Az önce?”

“Aptallar,” diye söylendi doktor. “Bu birçok şeyi değiştirir.”

Çantasını açtığı anda kaçmaya çalıştım ama iri adam beni yakaladı.

Beni yatağa doğru sürüklerken çığlık attım. Çırpınmaya çalışırken ayaklarımın yere değmeyeceği şekilde beni havaya kaldırdı.

“Yavaş ol,” dedi doktor ama ben yatağa hiç de yavaş bir şekilde fırlatılmadım.

Tam zamanında bakışlarımı doktora çevirdim; baktığım anda şırınganın içindeki havayı boşaltıyordu. Beni bayıltıp beğimi alacaklardı. Ve ben buna engel olamayacaktım.

“Bu sadece rahatlamanı sağlayacak,” dedi gözünü şırıngadan ayırmadan. “Yemek yediğin için asıl ilacı veremem. Hiçbir şey hissetmeyeceksin.”

“Lütfen!” dedim çığlık atıp tekmeler savurarak ama iri adam omuzlarımı bastırıp bileklerimi dizinin altına aldı. “Lütfen! İstemiyorum! Yardım edin! Ne olur yardım edin!” diye haykırdım defalarca, çırpınarak; tekmeler savursam da faydasızdı. Önce burnuma alkol kokusu doldu, ardından o serinliği hissettim; belli ki enjeksiyon yapacağı yeri temizliyordu. Sonra iğneyi koluma batırıp içeriğini boşalttı ve daha iğneyi çıkarmadan gevşemeye başladığımı hissettim.

5

SANTIAGO

Marco, gergin bir yüz ifadesiyle sarı zarfı bana uzattı ve açışımı izledi. İçinde el yazısıyla yazılmış bir not vardı:

Karını geri mi istiyorsun? Gel ve al.

Altında bir adres vardı. Bu zarfı ön kapıya bırakan kişi ya Ivy'nin nerede olduğunu gerçekten bilmemi istiyordu ya da beni tuzağa çekmeye çalışıyordu. İkinci ihtimale daha yakındım. Bu, bariz bir güç gösterisiydi. Arabaya doğru ilerlerken beni takip eden Marco da düşüncelerimi doğrular gibiydi.

“Patron, adamlarım şu anda yolda. Eğer gerçekten oradaysa, onu oradan çıkarabilir –”

“Yalnız gidiyorum, Marco.”

“Belki de istedikleri şey tam olarak budur,” diye homurdandı. “İlk olayda seni kimin öldürmeye çalıştığını hâlâ bilmiyoruz. Zehirlenme olayı da cabası. Bence –”

“Sen mi kullanacaksın, ben mi?” diye sordum.

Sürücü tarafını sertçe açtığımda iç çekerek, “Bin. Ben kullanırım,” dedi.

Arabanın etrafından dolanıp yolcu koltuğuna yerleştim.

Marco motoru çalıştırırken ben de notu incelemeye başladım; ipucu olabilecek bir şey var mı diye bakıyordum. El yazısı tanıdık değildi, gerçi bu pek şaşırilacak bir şey değildi. Bu, belki de Abel hakkında en az dikkat ettiğim şeydi.

“Abel seni doğrudan tuzağa çekmeye çalışıyor olabilir,” dedi Marco, gözlerini yoldan ayırmadan.

“Muhtemelen,” diye kabul ettim. Ama öyle hissettirmiyordu. “Ya da başkasıdır.”

Kısa bir anlığına bakışlarını bana çevirdi. “Adamlarından biri mi diyorsun yani?”

“Abel’in Malikâne’nin yakınına yaklaşacağını sanmıyorum. Yakalanacağını çok iyi biliyor. Ya notu onun adına ilettiler ya da kendi çıkarları var.”

“Bu kadar ileri gittiğine göre köşeye sıkışmış olmalı,” dedi Marco. “Bu adamlar onun için çalışıyorsa, ortada onların da çıkarına bir şeyler olmalı.”

“Güç,” diye mırıldandım. “Konu her zaman güç. Büyük balıklar küçük balıkları yemek ister. Abel’in yapması gereken tek şeyi başaramadığı belli. Belki de adamları artık beklemekten sıkılmıştır. Onu biraz olsun tanıyorsam, onlara her türlü vaatle bulunmuştur. Ancak yerine getirilmeyen vaatlerle, sadakati yalnızca bir yere kadar satın alabilirsin.”

“Olabilir,” dedi Marco başını sallayarak ama yüzündeki endişeli ifade hâlâ oradaydı.

Notta yazan adresi Google’a yazdım ve şehir dışında, ortalama bir banliyö evine ait olduğunu gördüm. Yolculuk bana göre fazla yavaş geçti. Gergindim; ayağımı yere vuruyor, hızla geçip giden manzarayı izliyordum.

Marco’nun telefonuna gelen her mesajı bir bağımlı gibi

anında kontrol ettim. Gelen ilk üç mesajı harfi harfine duymak istediğimde, telefonu bana vermeye karar verdi.

Adamlarımız henüz adrese ulaşmamıştı. Hepimiz farklı yerlerden yola çıktığımız için kimin ilk önce varacağını bilmiyordum. Ama sonunda sokağa döndüğümüzde bir mesaj daha geldi: Bizi bekleyen bir ekip vardı.

Onlara beklemelerini bildirdim ve dakikalar içinde Marco arabayı onların arkasına çekti. Marco daha vitesi park konumuna geçirmeden arabadan indim ve emirler yağdırmaya başladım.

“Siz ikiniz önden girin,” dedim. “Ben arka kapıdan gireceğim.”

“Buyur, patron.” Marco bana bir tabanca ve bir bıçak uzattı. Evin yan tarafında beni takip ederken, sık çalılıkların arasından bir geçit açtı.

Arka bahçedeki kapının küçük ve ahşaptan olması işime yaradı. Marco iri cüssesini koçbaşı gibi kullanarak kapıyı tek hamlede açtı.

Saniyeler içinde ortalık karıştı. Bir silah sesi duyuldu, ardından Marco’nun adamları önden içeri girip tanımadığım iki adamla kapışırken küfürler havada uçuştı. Marco’nun adamlarından biri omzundan vuruldu; karşılığını, adamı iki gözünün ortasından vurarak verdi.

Oturma odasında başka bir adam orta sehpayı kendine siper edip birkaç el ateş etti. Camların kırılma sesi ve yankılanan silah sesleri kulaklarımda çınlsa da hiçbirine odaklanamadım.

Marco arkamdayken koridora doğru ilerledim ve birlikte odaları kontrol etmeye başladık. Durduğumuz ilk yatak odasında bir adam pencereye doğru emekleyerek kaçmaya çalışı-

yordu. Marco silahını kaldırıp onu kafasından vurdu. Adam anında yere yığıldı; altında bir kan gölü oluşurken odayı kontrol ettik ve başka kimsenin olmadığına karar verince sıradaki odaya geçtik.

Kapalı kapının diğer tarafından garip bir ses geliyordu. Bir hışırtı ya da inleme gibiydi, sanki biri bir mobilyayı hareket ettirmeye çalışıyordu; muhtemelen kendini içeriye kilitlemek için uğraşan biri vardı.

Marco'ya baktım, o da başını salladı ve vücudunu kapıya çarptı. Kapı tek hamlede kırıldı. Etrafa kıymıklar saçılırken odaya daldık.

Bir an durup çevremi taradım. Göz ucuyla birinin Marco'ya doğru atıldığını gördüm. Yatakta yatan kişinin koyu renk, dağınık saçları dikkatimi çekti. Hayatta olduğuna dair ilk işaret buydu ve göğsümü bir anlığına rahatlama hissi kapladı, ta ki üzerine eğilmiş adamı görene kadar. Bir doktor olabilir miydi?

Elindeki aleti fırlattığı anda Ivy kendine gelebilmek için uğraşıp gözlerini aralamaya çalışırken bana döndü. *Karım. Dünyaya güzeli karım.*

Gözlerini kırıştırıyor, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor, elini oynatıyordu. Bir anlığına bakışlarımız kilitlendi ama sonra gözkapakları yeniden kapandı. Direndi ama sonunda hareketsizliği teslim oldu; göğsü yavaşça inip kalkıyordu.

Yanıdaki adam, sakince bana dönerken ellerini havaya kaldırdı.

“Ona ne verdin?” diye bağırdım öfkeyle.

Kafasını hızla Marco'nun dizlerinin arasında boğazını sıkmakta olduğu adama çevirdi; belli ki o adam tarafından kurtarılmayı bekliyordu.

“Boynunu kırmamı ister misin, patron?” diye sordu Marco, tuttuğu adamı işaret ederek.

“Onu bana bırak,” diye cevap verdim soğukkanlılıkla.

Gözlerimi doktordan bir an bile ayırmadan ona doğru yürüdüğümde ağır adımlarla geriye doğru kaçtı. Bir şey çıkarmaya çalışarak yavaşça elini cebine götürdü. Elleri o kadar titriyordu ki nihayet kalemi çıkardığında anında yere düşürdü.

“Sorun çıkarmak istemem,” dedi doktor. “İş için buradayım. Hepsi bu. Yemin ederim.”

“İş derken?” dedim, başımı yana eğip onu bir haşere gibi inceleyerek.

“Şey... bir kürtaç,” dedi kısık sesle. “Kadın bebeği istemiyordu. Bildiğim tek şey bu.”

İçimdeki öfke sonunda patladı; onu boğazından yakaladım ve ayaklarını yerden keserek havaya kaldırdım.

“O kadın *benim* karım!” diye bağırdım. “Ve karnındaki çocuk da *benim!*”

“Bilmiyordum...” diye inledi doktor; havada çırpınırken ayakları sağa sola savruluyordu. “Lütfen...”

“Şeytana selamlarımı ilet,” diyerek bıçağı çıkardım ve adamı karnından üç kez bıçakladım. Adam saniyeler içerisinde yere yığıldı. “Cehennemde görüşeceğiz.”

Kendi kanında boğulurken dizimle göğsüne baskı uyguladım; saçlarını tutup bıçağı boğazında gezdirdim. Kan yüzüme fışkırdı; gözlerimi silip temizledikten sonra katil bakışlarımı diğer adama çevirdim.

Marco onu öyle sıkı tutuyordu ki adam zaten yarı ölü sayılırdı. Bu kadar hızlı ölmekten fazlasını hak ediyordu ama onu işkenceyle öldürecek kadar vaktim yoktu.

Marco onu bıraktığında adam derin bir nefes aldı. Yakasından tutup onu ayağa kaldırdım.

“Abel nerede?” diye sordum.

“Bilmiyorum,” dedi neredeyse anlaşılmayacak kadar kısık bir sesle. “Gitti, halletmesi gereken bir işi olduğunu söyledi.”

“Ne işiymiş o?” dedim bıçağımın ucunu alnına bastırarak.

“Kahretsin, bilmiyorum,” dedi inleyerek. “Bize hiçbir şey söylemez.”

Bıçağı aşağıya ve sağa doğru sürerek derisine bir F harfi oy-dum. Oluşan kesikten kan fışkırırken adam neredeyse yeniden yere yığılıyordu. Bu ihtiyacı sezmiş gibi Marco gelip onu benim için ayakta tuttu.

“Bunu sabaha kadar tekrarlayabilirim,” dedim bakışlarımı sabit tutarak.

Bu tamamen doğru değildi. Uzaklardaki siren sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Biri silah seslerini duymuş olmalıydı; karımı buradan çıkarmak zorundaydım. Ama bu pisliği yerleşkeye sürükleyip orada gebertmek, yapmak istediğim son şeydi.

“Abel tamamen raydan çıktı,” dedi adam. “Nerede olduğunu bilmiyorum. Bu iş kendisinin halletmesi gerekiyordu ama her şeyi bize bıraktı.”

Alnına bir U harfi oymaya çalıştığım sırada daha hızlı konuşmaya başladı; kendini kurtarmak için işe yarayabileceğini düşündüğü her şeyi sayıp döküyordu. Ben de C harfine geçtim.

“Senin, karını arayacağını söyledi ve onu bulmana izin veremeyeceğini de. Aşırı paranoyaklaşmaya başlamıştı ve bu yüzden bize hiçbir şey söylemiyordu. Ama işin bittiğini anlamıştık. Abel tamamen delirmişti. Bu yüzden de gelip karını alman için adamlardan biri notu sana ulaştırdı.”

“İyi niyetinden yani, öyle mi?” diye mırıldandım, bıçağı savurup K harfini tamamlarken.

“Sıçtık, tamam mı? Bunun farkındayım!” diye bağırdı. “Sadece biraz saygı görmek istedik! Bizi bunun için suçlayamazsın!”

“Saygı kazanılır,” diye hatırlattım. “Şimdi söyle, o doktor karıma ne yaptı?”

“Sadece sakinleştirici verdi,” diye cevap verdi nefes nefese. “Beni bir domuz gibi doğradığının farkında mısın?”

“Bu, hak ettiğinin en hafifi,” diyerek Y ve O harflerine geçtim. Kan, yüzünden aşağı süzülüp görüşünü bulanıklaştırıyordu.

“Abel’ı bulmana yardım edeceğim. Yemin ederim. Bana sadece son bir şans ver.”

“Şansını, karımla uğraşmaya karar verdiğin anda kaybettin,” dedim son bir dokunuşla U harfini tamamlayıp bir adım geri çekilerek. Yaptığım işi incelerken, “Karımın yüzündeki morluktan hanginiz sorumlusunuz?” diye sordum.

Yutkunduğunda, yarım yamalak inkârından önce bile o olduğunu anlamıştım.

“Patron.” Marco arkadan bana bakarak işleri hızlandırmam gerektiğini ima etti.

Başımı salladım ve önümdeki pislığe son bir kez bakarak, “Ona başka bir şekilde dokundun mu?” diye sordum.

“Ne?” İğrenerek başını iki yana salladı. “Asla. Abel buna asla izin vermezdi.”

“Bağışlayıcı bir ruh halinde olduğum için şanslısın,” dedim.

“Gerçekten mi?” Kanlı gözkapaklarını kırıştıtarak umutla yüzüme baktı.

“Evet,” dedim düz bir sesle, bıçağın ucunu boğazındaki damara sürüklerken. “Seni sadece cehaletin için affediyorum. Bana ait olana dokunmaman gerektiğini bilmiyordun.”

Onu boğazından bıçakladım. Bir. İki. Üç kez. Kanı kollarımdan bir nehir gibi akarken ağzındaki hırıltı da yavaşça sessizliğe gömüldü. Onu yere bıraktığımda, Marco işinin hakkını vererek suratına bir tekme savurdu.

“Sadece emin olmak istedim.” Bana bakınca omuz silkti. “Gitmemiz gerek.”

Eşime döndüm; yüzüne düşen saçları nazikçe kenara itmek için kısa bir an durakladım. Yanaklarına dokunduğumda kana bulandı ama onu kollarıma alıp zayıf düşmüş bedenini sardığımda içimi bir sıcaklık kapladı.

“Eve dönme vakti...” diye fısıldadım, cümlemi öpücükle tamamlayarak. “Ait olduğun yere...”

6

IVY

Güçsüz hissediyordum. Kollarım ve bacaklarım kurşun gibi ağırdı. Ama o beni hiç zorlanmadan kaldırdı; kolum yana düşünce, tutuşunu dikkatlice ayarlayıp kolumu karnımın üzerine yerleştirdi. Plastik kelepçelerin olmadığını fark ettiğimde gözlerimi açmaya çalışsam da başaramadım. Küçük evde aceleyle ilerlerken sadece arada silik görüntüler yakalayabildim ve gördüğüm şeyler bir katliamın izleriydi. Kan. Ölüm.

İnledim, o da beni kendine daha sıkı bastırdı. Yeniden kendime geldiğimde, altımda hareket halindeki arabanın titreşimini hissettim; içimi bir panik dalgası kapladı. Beni bir yere götürüyorlardı. Yine o arabanın zeminindeydim.

“Şşşt. Artık güvendesin. Ben buradayım.”

Santiago.

Nazik hareketlerle saçlarımı okşarken kokusunu içime çektim. Beni götürenler önceki adamlar değildi. O arabanın zemininde değildim. Deri bir koltuğun üzerindeydim ve başım onun kucağındaydı; elleri nazikçe hareket ediyordu. Kısa bir süre önce nazik değildi. Ne o doktora ne de diğer adama merhamet göstermişti.

“Şşşt.” Bir kez daha yanımda olduğunu ve güvende olduğumu söyledi.

Bir kez daha sessizliğe gömüldüm. Üzerime bir ağırlık çöktü. Direnmekten vazgeçtiğimde o kadar rahatladım ki kendimi bu hisse teslim etmek neredeyse cazip geldi.

Güvendeydim.

Santiago yanımdaydı. Güvendeydim.

Ama bebek... Bebeğimiz. Toparlanmaya çalıştım; tüm bedenimi zihnimle taradım. Eğer kürtaj işlemini gerçekleştirmiş olsalardı hissederdim, değil mi? Bebeği almış olsalardı hissederdim. Santiago bana ne yaptıklarını biliyor muydu? Zamanında yetişip onları engellemiş miydi?

Bedenimi olağanüstü bir hüznün ele geçirdi ve beni hâlâ tam olarak kavrayamadığım bir gerçekliğe sürükledi. İlaç hâlâ bedenimi neredeyse felçli halde tutuyordu.

“Şşşt,” dedi Santiago bir kez daha, aynı güven verici kelimeleri tekrar tekrar söyleyerek. Ona bebeği sormak istiyordum. Gerçeği bilmem gerekiyordu. Ama zihnim de en az uzuvlarım kadar güçsüzdü ve ben yine sesinin yatıştırıcı tınısına doğru daldım.

Uyanmaya başladığımda, alçak sesle konuşulanları duydum. Başımı çevirdim ve tanıdık bir kokuyu içime çektim. Üzerinde yattığım yatak yumuşak ve sıcaktı. Duyduğum seslerden biri Santiago'ya aitti. Konuştuğu diğer adamın sesi tanıdık değildi ve ne dediklerini anlayamadım.

Sonunda gözlerimi açmayı başardığımda, yanımdaki boş

yastığı ve odanın karşısındaki koltuğu gördüm. O an evde olduğumu anladım. Santiago'nun odasındaydım. Onun yatağında.

Sırtı bana dönüktü. Açık kapının önünde durmuş, diğer adama bir şeyler fısıldıyordu.

Bir şeyler söylemek için ağzımı açsam da boğuk bir sestен başka bir şey çıkmıyordu. Boğazım kupkuru ydu. Ama bu kadarı bile yeterliydi, çünkü Santiago anında bana doğru döndü ve göz göze geldik. Hemen yanıma oturdu ve sadece ona uzanıp sarılabildim. Parmaklarım omuzlarına kenetlendiğinde tırnaklarımın kırıldığını ve bileklerimde morluklar olduğunu gördüm. Santiago yüzümü avuçlarının arasına aldı ve uzun, çok uzun bir süre yüzüme baktı.

Ayrı kaldığımız günlerde yaşlanmış gibiydi.

Bir kez daha konuşmaya çalıştım ama başaramadım. Santiago dudaklarıma bir bardak yaklaştırdı. Soğuk sudan küçük bir yudum alabildim sadece.

“Kendindesin,” dedi gülümsemeye çalışarak. O an sanki içimde bir set yıkılmış gibi oldu. Tüm endişelerim, kuşkularım, korkularım hıçkırıklı bir şekilde içimden dökülmeye başladı. Santiago başımı göğsüne çekip bana sıkıca sarıldı. Bir eli başımı kavrarken, diğer eli sırtımda daireler çiziyordu.

Ona sıkıca tutundum. Sanki onsuz ölecekmişim gibi sarıldım.

“Onlar...” Sesim kesildi.

Geri çekildi ve başını iki yana salladı. “Hayır. Zamanında yetiştik.”

Bir hıçkırıkla iç çektim. “Şükürler olsun.”

Kapı tık diye kapandığında birinin odadan çıktığını anla-

dım. Santiago alnıma, yanaklarıma, dudaklarıma öpücükler kondururken durmadan aynı şeyleri fısıldıyordu: her şeyin düzeleceğini, güvende olduğumu, bebeğimizin güvende olduğunu, artık evde olduğumuzu.

Bulanık görüşüme rağmen onun yüzündeki tanıdık ve karanlık ifadeyi görebiliyordum. Ellerimle yüzünü tuttuğumda yumuşak, yara izli teninin sıcaklığını hissettim. Başparmaklarım dudaklarında, gözyaşlarının tuzu birleşmiş dudaklarımıza süzülüyordu. Gömleğini itip ellerimi altına kaydırırken düğmeleri söküldü. Tenine dokunmaya, daha da yakınlaşmaya ihtiyacı vardı. Parmaklarım yıllar öncesinden kalma yara izlerine dokunurken onu öptüm. Bu izleri tanımak istiyordum. Onları ezberlemek istiyordum. Dövmelerin sakladığı geçmiş bilmek, altındaki yaralı adamı görmek istiyordum.

Geri çekildiğinde onu kendime yaklaştırdım. Ona yakın olmaya ihtiyacım vardı. Ona dokunmalıydım. Onu hissetmeliydim.

“Sana ihtiyacım var,” diyebilirdim sadece.

Tereddüt etti ama bir an sonra üzerimdeki geceliği başımdan çıkardı. Çıplaktım ve titriyordum, ta ki beni yeniden kollarına alana kadar. Tenlerimiz birbirine değiyordu. Gömleği artık üzerinde değildi, buruşturulup bir kenara atılmıştı. Ellerim yüzündeydi; gözlerini ezberlemeye çalışıyordum. Dövmesiz tarafındaki sakal tıraşını hissediyordum. Bakışlarım, parmaklarımın boynunda, omuzlarında, göğsünde izlediği yolu takip etti. Beni sırtüstü yatırıp üzerime çıktı ama ağırlığını kollarına verdi. Parmaklarımı teninde, yara izlerinde, dövmelelerinde gezdirdim.

Gözlerimi kapatmadan önce bileklerimi saran bandajları

gördüm. Sonra yüzüme, boynuma, göğüslerime kondurduğu öpücükleri hissettim. Bacaklarımı beline doladım. Onu içimde istiyordum. Ona ihtiyacım vardı.

Biraz geri çekilerek gözlerini gözlerime kilitledi. Kemerinin tokasını ve pantolonunun fermuarını duyduktan kısa süre sonra içime girmek üzereydi. Titrek nefesimi içime çektim ve onun yavaşça içime girişini izledim; gözlerinin nasıl değiştiğini, karardığını, gözbebeklerinin genişlediğini, teninin nasıl kızardığını, ağzının hafifçe aralandığını gördüm. Başını eğip beni önce nazikçe, sonra sevişmemiz hızlandıkça dişlerimiz birbirine çarpacak kadar hırçınca öptü. Adımı tekrar tekrar söyledi, sanki buna onun da en az benim kadar ihtiyacı varmış gibiydi.

Bir eliyle başımın üst kısmını kavrayıp, diğerini omzuma yerleştirdi; son itişlerle birlikte gözlerini gözlerimden ayırmadı ve birlikte boşaldığımızda bu derin ve yavaş bir şeye dönüştü. Ne aceleci ne de çılgıncaydı; ikimiz de birbirimizden almamış, yalnızca vermiştik ve Santiago beni öperken, şakaklarımdan aşağı süzülen yaşları tekrar hissetmiş, göğsümde çılgınca çarpan organın artık sızlamadığını, bunun yerine başka bir şey yaptığını –bambaşka bir şey–anlamıştım.

Titrek bir nefes aldım; Santiago koyu renk saçlı başını boynumun kıvrımına eğdiğinde yukarıdan baktım; nefesi ağırdı, ve hâlâ içimde kıpırdanıyordu. Kelimeler boğazıma dizildiğinde, onları yutup içime gömebilmek için dudaklarımı o kadar sert ısırdım ki kanın metalik tadını anında aldım. Bakışlarını yeniden bana doğrulttuğunda, gözlerinde adını koyamadığım bir şey vardı; onun da içine gömdüğü şeyi merak ettim. Acaba onun boğazına da kelimeler dizilmiş miydi? Sonra ne kadar

hüzünlü olduğumuzu düşündüm. Böyle bir andan sonra bile.

Santiago yanıma uzandı; başlarımız aynı yastığın üzerindeydi ve yüz yüzeydik. Saçlarımı geriye doğru itip yanaklarımdaki birkaç damla yaşı sildiğinde boğazıma dizilen kelimeler geri geldi; boğazım düğümlendi. Dışarı çıkmak istiyorlardı ama onları sertçe yuttum.

Çünkü söyleyemezdim.

Çünkü onu sevemezdim.

Söylemek istediklerimi bir kenara bırakarak, “Bebek için mi geldin?” diye sordum. Birbirimize karşı dürüst olmamız önemliydi. Her birimiz ait olduğumuz yerdeydik ve canımız yansa bile ne durumda olduğumuzu bilmeliydik.

Kafası karışmış gibiydi ve cevap vermesi biraz zaman aldı; sanki düşünüyor gibiydi. “*Senin için geldim.*”

Santiago yanımdan ayrılmadı. Yıkayıp giyinmeme yardım ettikten sonra, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde duvara yaslandı ve doktorun bana sorular sormasını, bana enjekte edilen şeyin ne olduğunu açıklamasını izledi. Enjekte edilen şeyin, bir anesteziikten ziyade güçlü bir kas gevşetici olduğu ortaya çıktı.

Santiago, doktorun diğer adamdan “doktor” diye bahsettiğinde burnundan soluyarak, “O adam doktor falan değildi. Ben bile daha doktor sayılırım. O adam bildiğin pisliğin tekiydi,” dedi küçümseyici bir tavırla.

“Ne size ne de bebeğe zararlı bir madde verilmemiş. En önemlisi bu,” diye devam etti doktor, boğazını temizledikten sonra. Başımı çevirip şakağımdaki morluğu inceledikten sonra, “Şanslıymışsınız,” dedi.

“Şanslı mı?” Santiago bir kez daha araya girdi. “Ben ona şans demezdim.”

“Yani, oluşan tüm hasarlar iyileşecek.” Gülümsedi ve bana göz kırptı. Cebinden bir kart çıkarıp komodinin üzerine bıraktı. “Bir şeye ihtiyacınız olursa ya da sorunuz olursa, Cemiyet üyeleri için gece gündüz ulaşılabilirim.”

O, Cemiyet'in doktorlarından biriydi.

"Üyelerimizin güvende olduklarını ve iyi bakıldıklarını hissetmelerini istiyoruz ve sen kesinlikle öyle hissediyorsundur, Ivy. Özellikle de böyle önemli bir dönemde." Sanırım hamileliği kastediyordu.

Santiago'ya göz attım. Saçları duştan sonra ıslaktı ama üzerindeki beyaz gömlek ve koyu renk pantolonla yine o tanıdık haline bürünmüştü. Bu beni hafifçe gülümsetti. "Huysuz bir ihtiyara dönüşecek," diye geçirdim içimden.

Bakışlarını bana çevirdi ve ifadem karşısında kısa bir an afalladı; o sırada, aralık olan kapı hafifçe tıklatıldı ve şaşırtıcı bir şekilde Eva içeri baktı.

"Eva!"

Eva kapıyı sonuna kadar açtı ve tüm dişlerini gösterecek kadar büyük bir gülümsemeyle bana doğru koşarak, hastaneden bile daha sıkı sarıldı. Burnunu çektiğini duyduğumda sırtını okşadım.

"Güvende ve evde olmana çok sevindim," dedi, sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle.

"Ben de."

Omzunun üzerinden Santiago'ya baktım ve kapıya doğru başımla işaret ettim. Bir dakika yalnız kalmak istediğimi anladığını biliyordum ama sanki hiçbir şey dememişim gibi doktorla konuşmaya devam etti. Bu yüzden Eva geri çekildiğinde boğazımı temizleyerek, "Bize biraz müsaade eder misiniz?" diye sordum.

Doktor gülümsedi. "Elbette. Ben de çıkmalıyım. Bir şeye ihtiyacınız olursa aramanız yeterli."

"Teşekkür ederim," dedim bakışlarımı Santiago'ya çevire-

rek; hâlâ aynı yerde dikiliyordu. “Neden doktora eşlik etmiyorsun? Döndüğünde hâlâ burada olacağım, söz veriyorum.”

Bakışlarını önce gülümsediğini gördüğüm Evangeline’e, ardından tekrar bana çevirerek, “Peki,” dedi ama sesi hiç de iyi gelmedi. “Hemen döneceğim.” Birkaç saniye sonra odadan çıkarken Santiago kapıyı özellikle açık bıraktı.

“Bence tatlı biri. Kendine has bir tarzı var,” dedi Eva.

Kafam karıştı. “Santiago mu?” diye sordum.

Başını salladı.

“Tatlı mı?”

“Yokluğunda perişan bir haldeydi. Onu görmeliydin.”

Gülümsememe engel olamadım. Söylediğinin doğruluğuna inanmak istedim.

“Senin için geldim.”

Aklımın bir köşesinde bir düşünce belirdi: Bunu sadece hamile olduğum için mi söylemişti? Bebeğe bir zarar gelmesinden korktuğu için mi beni üzmemiştii? Hastaneye götürülmeden önceki günleri unutamıyordum. Yaşanmamış gibi davranamıyordum.

“İyi misin?” diye sordu Evangeline, dikkatimi kendine çekerek.

Gülümsemeye ve başımı sallamaya çalıştım. “Burada ne işin var?”

“Kocan beni teminat olarak aldı,” dedi tereddüt ederek.

“Ne yaptı?”

“Kulağa korkunç geliyor ama değil. Yani, başka bir seçenek var mı? Annemle evde kalmak mı? En azından burada onunla ya da Antonia’yla konuşabiliyorum. O da iyi biri. Kocan senin için gerçekten çok endişelendi, Ivy.”

“Onunla mı konuştun?”

“Hı hı. Sana deli gibi âşık olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Ağzım açık kaldı; kardeşimin ne demek istediğini sormak üzereyken kapı eşiğinde Santiago belirdi. “Antonia mutfakta yemeğini hazırlamış, Evangeline. Patates kızartması ve başka abur cuburlar. Bu gecenin tadını çıkar, çünkü bir daha yiyemeyeceksin. En azından bu çatı altında.”

Eva bakışlarını bana çevirip gözlerini devirdikten sonra ayağa kalktı. “Sana da getirmemi ister misin?”

“İvy onları ağzına sürmeyecek. Teşekkürler,” diye cevap verdi Santiago benim yerime.

Odadan çıkmadan önce, “Ben hallederim,” diye dudaklarını oynattı Eva göz kırparak.

Santiago, Eva’nın gidişini izledikten sonra kapıyı kapattı. “Enteresan biri.”

“Gerçekten öyle. Onun neden burada olduğunu açıklamak ister misin?”

“Burada olmamasını mı tercih ederdin? İstedığın buysa onu hemen evine gönderebilirim ama Abel hâlâ dışarıdayken bunu isteyeceğini düşünmedim.”

“Eva’yı kaçırdın mı?”

“Kaçırmak demek doğru olmaz... Ben...” Düşündü. “Onu ödünç aldım.”

“Hım.”

“Ve onu pamuklara sardım.”

“Senin tatlı biri olduğunu düşünüyor.”

Santiago cevap vermek yerine yalnızca kaşlarını kaldırdı.

“Aynen öyle. Abel nerede Santiago?”

Santiago gelip yatağın kenarına oturdu. “Onun için endişe-

lenmene gerek yok. Sana bir daha zarar veremeyecek. Yanına yaklaşamayacak.” İfadesi karardı.

“Ona bir şey mi yaptın?” diye sordum, beni o evden çıkarırken gözümün önüne gelen sahneyi hatırlayarak.

Santiago dişlerini sıkarak beni inceledi. “Sana bir şey soraçağım ama tamamen dürüst olmanı istiyorum.”

Başımı salladım.

“Bebekten kurtulmak için mi kaçtın? Abel o aptal doktoru bu yüzden mi ayarladı?”

“Ne?”

“Bana karşı olan hislerini biliyorum ve dürüst olmak gerekirse seni suçlamıyorum. Benim bebeğimi taşıyor olman –”

“Bebeğimizi. Karnımdaki *bizim* bebeğimiz. Sadece seninmiş gibi konuşmaktan vazgeç!”

“Pekâlâ. Bebeğimizi. Ama bu onu aslında istemediğin gerçeğini değiştirmiyor.”

Düşünmek için durakladım. Haklıydı. Şu anda isteyerek hamile kalmayacağımdan son derece emindim. Ama hamileydim ve her şey değişmişti. Her şey çok farklıydı.

Uzanıp koluna dokunduğumda kaslarının gerildiğini hissettim. “Bebeğimizden asla kurtulmak istemedim. Bir an bile. Bu Abel’in işiydi. Bilmiyorum. Belki de çarpık zihninde bana yardım ettiğini düşündü. Belki de ona bu izlenimi ben verdim...”

“Onun yaptıkları için suçu sakın üstlenmeye kalkma ve onu haklı çıkaracak bahaneler üretmeye çalışma.”

“Bilmiyorum. Onu aradığımda çok korkmuştum. Ama Santiago, ben bu bebeği şimdiden çok seviyorum. Asla onu incitmek gibi bir niyetim olmadı.”

Santiago sessiz kaldı, yüzü son derece ifadesizdi.

“Abel’a zarar verdin mi?”

Başını salladı. “Henüz değil.”

Rahatladım. Rahatlamalı mıydım? Belki Abel o doktoru gerçekten de benim istediğimi düşünerek ayarlamıştı. Peki ya o kelepçeler? O adamlar? Şu anda bunu düşünemezdim. “Söylediklerinde ciddi miydin?” diye sordum, kendimi durduramadan.

“Ne söyledim ki?”

“Benim için geldiğini söyledin ya. Sadece bebek için değil.”

Beni incelerken gözlerinde anlık bir duygulanma belirdi; birkaç saniyeliğine de olsa adını koyamadığım bir şey göründü. “Benimle kalmak yerine ölmeyi tercih ettin.”

Gözlerine daha fazla bakamadığımdan başımı öne eğdim. O hissin ne olduğunu çok iyi biliyordum: incinmişlik.

Yeniden yüzüne bakabilmek için tüm cesaretimi toplamam gerekti. “Sadece gelip beni kurtarmanı istedim. Aspirin meselesinde yani. Düşünmeden yaptım. Ben... Colette, babamın senin elinde olduğunu söyleyince –”

“Ah. Colette.”

“Sadece... ihanete uğramış gibi hissettim. Yaşadıklarımızdan ve kaydettiğimiz ilerlemeden sonra, bu gerçeği benden sakladın. Ve geri dönmedin, Santiago. O telefonu aldıktan sonra günlerce benimle konuşmadın. Bekledikçe öfkem arttı, yüzleşmeye karar verdim ama sonra o çarşafı gördüm, o aptal kanlı çarşafı ve düğün gecemizde onunla ne yapacağını söylediğini hatırladım. Babama gösterecektin. Onu yakmak üzereydim. Babanın ya da kardeşinin fotoğraflarını yakmak gibi bir niyetim yoktu. Kimse beni bulup engellemesin diye şapele gittim. Sonra sen çok öfkelendin. Yaptığın şey...” Yüzümün yan-

dığını hissediyor, yüzüne bakamıyordum. “Sonra beni odama kilitledin.” Başımı kaldırıp ona baktım. “Bundan sonra böyle bir şey yapamazsın. Buna dayanamam. Beni başka şekillerde cezalandırabilirsin ama o şekilde olmaz. Eğer –”

“Yapmam!” diyerek sözümü kesti.

“Ben sadece... Eğer burada kalmaya devam edeceksem, bir daha o odaya kapatılmayacağım.”

“Eğer mi?”

“Ciddiyim. Buna bir daha katlanamam, Santiago. Eğer bana tahammül edemiyorsan beni hemen gönder. Bebek doğunca da bir çözüm yolu buluruz.”

“Aklını mı kaçırdın?”

“Ne?”

“Yoksa kulakların mı duymuyor?” Ellerimi avuçlarının içine aldı. “Senin için geldim. Sadece *senin için*.”

Sertçe yutkundum.

“Sen benim karımsın, Ivy.”

“Sadece kâğıt üzerinde.”

“Hayır. Sadece kâğıt üzerinde değil. Bu ikimiz için de böyle değil. Bunu sen de biliyorsun.” Konuşmadan önce aramızda uzun bir sessizlik oldu. “Colette sana tam olarak ne söyledi?” diye sordu.

Lanet olsun! “Başını belaya sokmak istemem.”

“Sana ne söyledi?”

“Hiçbir şey. Sadece babamın bakımını üstlendiğini bildiğimi sandı. Üstlendin mi gerçekten?”

“Bunu nereden biliyor?”

“Konu Colette değil. Babamın bakımını gerçekten üstlendin mi, Santiago?”

Başını salladı.

“Ne zamandan beri?”

“Zehirlendiğimden beri. Baban da zehirlenmişti, Ivy. Kalp krizi geçirip ardından komaya girmesine sebep olan şey buydu. Biri onu öldürmeye çalıştı ve bunun kim olduğunu tahmin edebiliyorum.”

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. “Bunu Abel’in yaptığını mı düşünüyorsun? Babamızı öldürmeye çalıştığını mı düşünüyorsun?”

Santiago cevap vermedi. Vermesine gerek de yoktu.

“Neden?”

“Bilmiyorum.”

“Çünkü mantıklı değil.”

“Öyle mi?”

Bakışlarımı bir anlığına başka tarafa çevirdim, sonra tekrar ona bakarak, “Durumu nasıl? Babamın?” diye sordum.

“Uyanık. Bilinci yerinde. Ama güçsüz.”

“Onu görebilir miyim?”

“Zamanı gelince.”

“Aranızda ne yaşandı? Babamdan neden bu kadar nefret ediyorsun? Bizden neden nefret ediyorsun?”

Son söylediğime yüzünü buruşturdu. Anlık olsa da gözüm-den kaçmadı.

Cevap vermek yerine, “Chambers öldü,” dedi Santiago, ayağa kalkarken.

“Chambers mı?” Onu hatırlamam birkaç saniye sürdü. “Ne zaman? Nasıl?”

“Cansız bedenini birkaç gün önce buldular. Hizmetçisinin de. Ailesi kayıp. Sen ve kız kardeşin Malikâne’de kalacaksınız.

Okula dönene kadar eğitimi için bir düzenleme yapacağım. Kardeşin –”

“Chambers’ı Abel’in öldürdüğünü mü düşünüyorsun?”

Santiago volta atmayı bırakıp sanki ne demek istediğini anlamamı bekliyormuş gibi bana baktı.

“Hayır,” dedim başımı sallayarak. “Abel ne kadar kötü biri olursa olsun, asla bir katil değil.” Sonra ruju hatırladım. “Aman Tanrım!”

“Beni zehirlemek için kullanılan zehir, Hazel’in beni götürdüğü evin yolunda bulduğum rujdaydı. Abel’in güvenli evi. İçeride bulduğumuz şeyleri, o dosyaları, ismimi taşıyan belgeleri hâlâ anlamlandırmaya çalışıyorum –”

“Bir dakika, Hazel mı? Ne? Ne zaman?”

Tam o sırada Santiago’nun telefonu çaldı. Bakışlarını ekrana çevirdikten sonra ekranı kaydırıp telefonu kulağına götürdü. “Daha sonra arayacağım,” diyerek telefonu kapattı.

“Hazel nerede?”

“Hazel ve oğlu, Oakdale’de yaşıyor. Güvendeler. Evlerini izleyen bir adamım var.”

“Oğlu mu? Bir oğlu var ve bu süre boyunca Oakdale’de yaşamışlar, öyle mi?”

“Biraz gerilmeye başladın, benimse yapmam gereken bir arama var. Biraz dinlendikten sonra konuşmamıza devam edebiliriz.”

“Yorgun değilim.”

“Gücünü toplaman gerekiyor. Sadece kendin için değil, karındaki bebek için de. Sana daha fazlasını anlatacağıma söz veriyorum ama senin ya da çocuğumun sağlığını riske atamam.” Aniden durakladı. “Çocuğumuzun,” diye düzeltti ve bu,

içimi bir nebze de olsa rahatlattı. Rahatladığımı görmüş olmalıydı; yastıkları düzelterip beni sırtüstü yatırdı. “Dinlen. Akşam yemeğini birlikte yiyeceğiz.”

Dudağımın iç kısmını ısırdım. “Kimi araman gerekiyor?”

“İşle ilgili.” Alnıma bir öpücük kondurmak için eğildi. “Uyu, güzel Ivy. Bana güven.”

SANTIAGO

Santiago?” Yargıç, ikinci çalmada açtı.
“Üzgünüm, karımı evimize yerleştirmekle meşgulüm,”
diye açıkladım. “Ofise daha yeni döndüm.”

Masama oturup beni baştan çıkarmaya çalışan viski şişesine baktım. Son iki günden sonra biraz da olsa içki içmek güzel olurdu ama bunu riske atmak istemedim; özellikle de söz konusu Ivy’nin güvenliğiymken. Bir saniyeliğine bile olsa gardımı düşüremezdim.

“Durumu nasıl?” diye sordu Yargıç, kibarca ama çok da ilgili görünmeyerek. Yakından tanımadığı insanlar için gereksiz duygulara bağlanmazdı. Benim de pek farklı olmadığımı ve buna alınmamam gerektiğini kendime hatırlatmam gerekiyordu.

“Yorgun,” diye cevap verdim. “Dinlenmeye ihtiyacı var ama doktor iyi olacağını söylüyor. Bebeğin durumu da iyi.”

“O halde her şey yolunda,” dedi. “Bugün masama elden ulaştırılan evraklar hakkında konuşmak istediğini varsayıyorum.”

“Evet.” Duvara asılı saate baktım ve hâlâ çalışmakta olduğunu fark ettim. Marco hiç vakit kaybetmemişti.

“Bu dosyalar nereden geldi?”

“Eli’nin bir güvenli evi var. Görünüşe göre Abel burayı kendi amaçları için kullanıyordu. Ev annesinin üzerine olduğu için Cemiyet’le bağlantısı yoktu. Ivy orada saklanıyordu...” Boğazımı temizledim ve irkilerek devam ettim. “Yani yokluğunda orada kalıyordu. İşimize yarayacak bir şey bulur mu diye Marco’yu oraya gönderdiğimde bu dosyaları getirdi.”

“Anladım.” Sandalyeden bir gıcirtı yükseldi; Yargıç’ın haberleri düşünerek arkasına yaslandığını hayal ettim. “Bunların hepsi IVI üyeleri. Ben de dâhil.”

“Evet.”

“İsimler, doğum tarihleri, aile soyağaçları,” diye mırıldandı Yargıç.

“Bir bağlantı fark etmiş olabilirsin.”

“Kesinlikle,” diye cevap verdi ciddiyetle. “Görünüşe göre, babanı ve kardeşini öldüren patlamada hayatını kaybeden her bir üye için ayrı birer dosya var. Bunları Abel mı hazırlamış, yoksa Eli mi?”

“Benim için ikisi de aynı. Eli’yle konuşacağım. Beni asıl endişelendiren şey, Jackson ve Marcus Van der Smit hakkındaki dosyalar. Onlar Mahkeme’yle bağlantılıydı. Marcus öldüğünde hâlâ görevdeydi; Jackson ise hâlâ görevde.”

“Olayla bir ilgileri olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Yargıç.

“Söylemesi zor. Ama karısı karıma bilgi sızdırıyordu. Onunla arkadaşlık kurmuştu. Ivy hakkında Mahkeme’nin soruşturmasına dâhil olan kişi Jackson’dı. Kendini kahraman gibi gösterdi ama başka bir ihtimal –”

“Mercedes’e yaptıklarını da unutmamak gerek,” diye ekledi Yargıç sertçe.

“Mercedes mi?” diye tekrarladım. “Onunla evlenmediği için mi?”

Yargıç cevap vermeden önce bir süre sessiz kaldı. “Mercedes’le evlenmeye niyeti yoksa hiç peşinden koşmamalıydı.”

Sözleri beni şaşırttı. Mercedes’i daima koruyup kolladığını biliyordum, çünkü bana bir şey olursa kardeşim ona emanetti. Ses tonundaki kırgınlığı sezdim; ona karşı duygusal bir bağ kurduğunu düşünmek beni sadece güldürdü. Yargıç asla evlenmeyecekti. Mercedes’e göz kulak oluyor, onun iyiliği için çabalıyordu ama ona farklı duygular beslemesi bana pek olası gelmiyordu. Yargıç asla duygusal ilişkiler yaşamazdı. Bunu biliyordum, çünkü onu IVI’nın kadın evinde görmüştüm; sanki akşam giyeceği bir ayakkabıyı seçer gibi kadın seçiyordu. İşine geleni seçer, amacına uygun biçimde kullanır, sonra hiçbir duygusal bağ kurmadan yanından ayrılırdı.

“Jackson’ın Mercedes’e tekrar zarar vermesinden endişe etmene gerek yok,” dedim. “Mercedes kırıldığında geri dönüşü olmaz. Eminim ki istediği tek şey, onu pişman etmektir.”

“Farkındayım,” diye mırıldandı Yargıç. “Peki, Jackson’ın onu daha büyük bir amaç uğruna elde etmeye çalışmış olma ihtimali olabilir mi? Eğer evlenmeyi hiç düşünmediyse ve sen Jackson’ın onursuz olabileceğinden şüpheleniyorsan... bu kadar da zor bir ihtimal değil.”

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Abel’la bir iş birliği yapacağına inanmak zor olurdu ama Eli başka bir konu. Bir zamanlar saygın bir adamdı. Ben de öyle sanmıştım. Belki birlikte plan yapıyorlardı.”

“Bunu kesin olarak bilmenin tek yolu Eli’ye hâlâ fırsatı varken baskı yapman,” dedi Yargıç. “Şimdiye kadar ona karşı çok

yumuşak davrandın ve ne kadar zamanın kaldığını bilmiyorsun. Birileri o açık ucu daha önce kapatmaya çalıştı. Bunu tekrarlamaları ne kadar sürecek? Asıl şimdi üzerine gitme zamanı. Yardıma ihtiyacın olursa destek olurum.”

Ona Eli’nin hâlâ iyileşmekte olduğunu söylemek istemiyordum; ayrıca bu kadar zayıf bir adama işkence etme düşüncesi beni duraksattı. Ya da Ivy’nin hayatındaki varlığının niyetlerim konusunda beni tereddüde düşürdüğü konusundaki düşüncesinde haklı olduğunu. Eli’ye işkence etmenin, Ivy’yle ilişkimizi nasıl etkileyeceğini düşünmeden edemiyordum; bu yüzden verebileceğim tek güvenceyi verdim: “Onunla yarın konuşacağım.”

Kısa bir duraklamanın ardından, “Zayıflık seni öldürür, Santiago. Bunu göze alamazsın. Zırhında zaten delikler var,” dedi Yargıç, son derece net bir şekilde.

“Biliyorum.” Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım. “Bu gerçeği inkâr etmeyeceğim.”

“Eli’yle konuş,” dedi. “Ben de dosyaları incelemeye devam edeceğim. Dikkatimi çeken başka bir şey olursa seni haberdar ederim.”

Ona teşekkür edip vedalaştım; gözlerimi tekrar açtığımda Evangeline’in ofisimin kapısında durup bana baktığını gördüm.

Kaşlarımı çatarak, “Ne arıyorsun burada?” diye sordum.

“Hiçbir şey.” Omzunu silktikten sonra, davet edilmeden içeri girip ilgiyle etrafa bakınmaya başladı. “Sıkıldım.”

“Sıkıldın mı?” diye tekrarladım. “Bu konuda ne yapmamı bekliyorsun?”

“Oyun oynamak ister misin?” diye sordu.

İnanamayarak yüzüne baktım. “Ablanla ilgilenmem gerek.”

“Uyuyor,” diye cevap verdi. “XOX ya da Adam Asmaca’ya ne dersin?”

Yanıt vermeyince iç çekti.

“Peki, o zaman MASH olsun.”

“Ne olduğunu bile bilmiyorum,” dedim düz bir sesle.

Sanki kendi evindeymiş gibi karşımdaki koltuğa yerleşip masamdan bir not defteri ve kalem aldı. “Öğretebilirim. Çok kolay.”

Nasıl olduysa beni bir dizi anlamsız soruyu yanıtlamaya ikna etti; sonra da durmasını söyleyene kadar kâğıda çizgiler çizmeye başladı. Sayarken onu izledim; sütunlardaki maddeleri tek tek eleyip sonunda her sütunda bir kelimeyi daire içine aldı.

“Pekâlâ, bir malikânede yaşayacaksın ve tabii ki ablamla evlisin. Aston Martin sürüyorsun ve iş olarak matematik manyağısın. Beş çocuğun olacak ve evcil hayvanın hiç olmayacak.”

“Bu şimdiye kadar gördüğüm en saçma oyun,” dedim. “Bunun amacı ne?”

Gözlerini devirerek güldü. “Of! Eğlence amaçlı tabii ki. Eğlenmenin ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Belli ki bilmiyorum.”

“Peki, şimdi benim sıram.” Kâğıdı bana doğru itip bunun saçmalık olduğunu söylemeyi düşündüm. Ama artık yanımda ne kadar rahat olduğunu fark ettiğimde göğsümde tuhaf bir his oluştu.

“Bir oyun,” dedim kararlılıkla. “Damon Bieber’ın kim olduğunu bilmemi bekleme.”

“Onlar iki ayrı kişi.” Güldü. “Aman Tanrım! Dünyadan ne kadar kopuksun. Neyse, başlayalım. Her sütuna malikâne yaz. Pembe, mor, mavi ve kırmızı.”

“Bu hile sayılmaz mı?” dedim kaşlarımı kaldırarak. “Benim normal bir evim ve bir kulübem vardı.”

“Hayır, sayılmaz. Zaten hepsi hayal ürünü.”

Tam olarak dürüst olmadığından şüphelendim ama yine de dediğini yaptım. Nasıl olduysa, sonraki on dakika boyunca kediler ve köpeklerle dolu, Salvatore adında bir vampirle evli olduğu, pembe kale şeklinde bir malikânede geçen hayali geleceğini anlatırken buldum kendimi. Bir çocukla konuşurken sanki onların dilinden ve ruhundan anlarmışım gibi davranmanın ne kadar tuhaf olduğunu kabul etmeye çekiniyordum. Marco bizi bulup önündeki manzaraya boğuk bir kahkaha attığında bunun bana özgü bir sorun olmadığını fark ettim. Gerçekten de küçük insanlarla başa çıkmak için hiç donanımlı değildim ve bu çok belli oluyordu.

“Selam, patron.” İçeri girerken yüzündeki sırıtiş silindi. “Bölmek istemem ama geceyle ilgili istediğiniz raporu vermeye gelmiştim.”

Marco, Eva boyunu uzatıp el salladığında ona karşılık verdi ve yanına oturdu.

“Eva, halletmem gereken işlerim var.” Başımı ona doğru salladım.

“Tamam, tamam, anladım.” Not defterinden aldığı kâğıdı katlayıp cebine yerleştirdi. “Evde biraz dolanır, başka bir şeyler bulurum.”

“İstersen mutfağa git,” diye önerdim. “Antonia’dan meşhur dondurmali tatlısından iste. Ama sadece bu seferlik.”

“Gerçekten mi?” Aniden canlandı.

“Evet. Gerçekten.”

Başımı salladığımda Marco bana aptal gibi sırtıyordu.

“Bence bu evin, koridorlarında koşturan birkaç çocuğa ihtiyacı var. Eve neşe katar,” dedi.

İçime çöken dehşeti fark etmemesini umarak, başımı sertçe salladım. Her zaman görevimi yapıp bir vâris bırakmam gerektiği belliydi ve Ivy buraya geldiğinden beri bu, öncelikli hedefim haline gelmişti. Artık bu, gerçeğin ta kendisiydi. Etrafımdaki bir çocuk bana her fırsatta bunu hatırlarken, bir baba olarak yeteneklerimden şüphe duymaktan kendimi alamıyordum.

“Nasıl bir şey?” diye sordum.

Marco soruyu kavramaya çalışarak yavaşça gözlerini kırptı. “Boş ver” diyecekken ne demek istediğimi anladı.

“Baba olmak mı?”

Başımı salladım, konuyu hiç açmamış olmayı düşünerek.

Marco elini sakalına götürüp iç geçirdi. “Dürüst olmamı mı istiyorsun? Korkunç bir şey.” Başını sallayıp gülümserken dudaklarından ani bir kahkaha kaçtı. “Bir yandan da şimdiye kadar yaptığım en güzel şey. Sürekli onları düşünüyorum. Onlar için yeterince iyi şeyler yapıp yapmadığımı, evde güvende olup olmadıklarını, ben isteyken ne yaptıklarını... Aklımdan bir an bile çıkmıyorlar. Aklına gelebilecek senaryoların yarısını bile hayal edemezsin... Her şeyi doğru yapıp yapmadığını sorgulayıp durursun. Düşünmeyi asla bırakamazsın.”

Cevabı beklediğim gibi değildi ve bunu bir türlü aklımda oturtamıyordum. Tabii ki her erkek böyle değildi. Marco bir

istisna olmalıydı. Kendi babam, beklentilerini karşılayamadığımız zamanlar dışında bizi asla düşünmüyor gibiydi.

Ama ben babama benzemeyecektim, değil mi?

Başımın arka kısmında bir ağrı hissettim. Şu anda kesin olarak bildiğim tek şey, bu süreci atlatmama yardım etmek için Ivy'nin her zaman yanımda olacağıydı. Antonia'yla ikisinin bana pek ihtiyaç duymayacaklarını düşünüyordum. Yine de yanında olmak istiyordum. Acaba sadece ayak bağı mı olurdum?

“Patron?” Marco'nun bana baktığını gördüğümde hâlâ cevap vermemiş olduğumu fark ettim.

“Evet, bana Abel'la ilgili gelişmelerden bahsedecektin.” Kendimi mevcut kaosa odaklamaya zorladım. Her şey sırayla.

“Hâlâ hiçbir iz yok,” diye bilgi verdi Marco. “Ama son iki gündür Cat House'a gelmeyen bir fahişe var. Abel'in düzenli birlikte olduğu kadınlardan biriymiş. Aralarında bir bağlantı olabilir.”

“Peki sorun nedir?” diye sordum.

“Ne yazık ki elimizde şu anki adresi yok, bu yüzden izini sürmeye çalışıyoruz. Adamlarım mekânı baştan aşağı tarıyor. Kadınlardan biri bir şey biliyorsa, mutlaka söyleyecektir.”

“Ailesi yok mu? Elimizdeki evraklarda bir şeyler olmalı.”

“Ailesine dair bir bilgi yok,” diye cevap verdi. “Anne ve babası ölmüş. Kardeşi de yokmuş.”

İç geçirdim. Tabii ki Abel kendi amaçları için böyle birini seçmeye özen göstermişti.

“Umarım Abel o kadına bir şey yapmamıştır,” dedi Marco, içimde yankılanan düşünceyi dile getirerek.

“Eğer yaptıysa, hesabını verecek. Her bir günahının bedelini ödeyecek.”

Başını salladı. “Adamlarım vardiyalı çalışıyor. Onu bulmak için sabahtan akşama kadar sokaktalar. Cemiyet, malikânenin duvarlarının dışına on muhafız daha yerleştirdi. Şimdilik aptalca davranıp ortaya çıkmadı ama ne yapacağı belli olmaz.”

“Beni bilgilendirdiğin için teşekkürler, Marco. Abel’ın hâlâ dışarıda olduğunu bildiğim halde oturup beklemek zor geliyor.”

“Onu bulacağız,” diyerek beni rahatlattı Marco. “Ailen için en güvenli yer burası. Karının şu anda sana ihtiyacı var.”

“Evet,” diye onayladım. “Sanırım gerçekten öyle.”

9

SANTIAGO

Santiago?”

Ivy'nin uykusundan uyanırken çıkardığı o yumuşak ses, kalbimin olması gerektiği boşluğu adı konulmamış bir hisle doldurdu. Bildiğim tek şey, onun bana bu şekilde seslenmekten asla vazgeçmesini istemediğimdi.

“Buradayım...”

Parmaklarımı yüzünde gezdirirken o da ağırlaşmış gözkapaklarını aralayıp bana baktı. Onu izleyerek yatağın kenarına oturduğumu görünce rahatladı. Uykusundayken bile varlığımı bir şekilde hissedebiliyordu.

“Üzgünüm,” dedi kısık bir sesle. “Çok yorgundum.”

“Senin durumundaki biri için beklenen bir şey,” diye cevap verdim. “Ama olanları düşününce, bedeninin dinlenmeye ihtiyacı olduğunu kabullenmelisin.”

Ivy gözlerini ovuşturup dirseğine yaslandı ve beni inceledi. “Hamilelikte neyin normal olduğunu nereden biliyorsun?”

Omuz silkerken sıcaklığın boynumdan yukarı tırmandığını hissettim. “Biraz araştırma yaptım.”

Dudaklarına hafif bir gülümseme yerleşirken, “Hamilelik hakkında bir şeyler mi okudun yani?” diye sordu.

“Vakit buldukça,” dedim geçiştirerek.

Sert ses tonum yüzünün düşmesine neden olduğunda anında pişmanlık duydum. Eğilip dudaklarına bir öpücük kondurduğumda her şeyi anında unutmuş gibiydi. Elleri gömleğime kenetlendi ve beni kendine doğru çekmeye çalıştı.

Dudaklarına karşı inledim ve nefes nefese kalmış halde kendimi geri çekmeye zorladım. “Önce bir şeyler yemen gerekiyor.”

Kaşlarını çatarak, “Sonra yerim,” dedi.

“Hayır.” Elini alıp dudaklarıma götürerek üstüne bir öpücük kondurdum; bu hareketim onu şaşırtmış gibiydi. “Eşimle akşam yemeği yemek istiyorum. Tabii kendini iyi hissediyorsan.”

“İyiyim.” Esneyip üzerindeki örtüyü itti. “Bir şeyler atıştırmak harika olur. Sonra odaya dönüp diğer ihtiyaçlarımızla ilgilenebiliriz.”

“Bunu bir iltifat olarak kabul edebilirdim,” dedim kuru bir sesle. “Bunun da hamilelik semptomlarından biri olduğunu bilmeseydim tabii.”

Yanaklarına hafif bir kızarıklık yayıldı. “Öyle mi?”

“Evet.” Ayağa kalkmasına yardımcı oldum ve dengesini bulana kadar dirseğini tuttum. “Yürüyebilecek misin?”

Başını salladı. “Evet ama biraz üşüyorum. Odamdan üzerime bir şey alabilir miyiz?”

Elimi beline dolayıp onu dolabıma yönlendirdim. “Antonia-dan giysilerini bu odaya taşımasını rica ettim. Tüm kazakların burada.”

Ivy derin bir nefes alırken kaşlarını çatığında ne düşündüğünü anlayamadım. “*Senin* odana mı?”

“Bizim odamıza,” dedim sertçe.

“Bunu bir daha kaçmayacağımdan emin olmak için mi yapıyorsun?” diye sordu kaşlarını daha da fazla çatarak.

“Benden bir daha kaçmayacaksın,” dedim kesin bir ifadeyle. “Ön kapıdan dışarı adımını atamazsın. Ama konu bu değil... Burada olmanı istedim çünkü... güvende olmanı istiyorum.”

Yüz ifadesi yumuşadı ve kollarını bana dolayıp sıkıca sarıldı. Bu, bana hâlâ garip gelen bir sevgi gösterisiydi. Daha önce hiç anlayamadığım bir histi. Ama ondan geldiğinde bu hiç de rahatsız edici değildi. Hatta bana bütün gece böyle sarılmasına bile karşı çıkmayacağımı düşündüm.

“Eva nerede?” diye sordu Ivy.

“Alt katta. Antonia ona bir oda hazırladı. Ona yeni nevresim takımı alacağını söyledi. Sanırım pembe bir şeyler.”

Ivy durup bana baktı. “Ona yeni nevresim mi alacaksın?”

Omuz silktim. “Burada kendini rahat hissetmesini isteyeceğini düşündüm.”

“Evet ama... uzun süre burada kalmayacak.” Sesine hüznün yerleşti.

“Bence de,” diye onayladım. “Ama istersen bu fikri değiştirebiliriz.”

“Nasıl yani?”

“Güvenliğinden emin olana kadar burada kalacak,” dedim. “Ama istersen daha uzun süre kalmasına karşı çıkmam.”

Tekrar gülümsediğinde doğru bir şey söylediğimi anladım. “Onun velayetini almak gibi mi? Bunu gerçekten yapabilir miyiz?”

“Sen artık bir De La Rosa’sın.” Eğilip yanağına bir öpücük kondurdum. “İstedığımız her şeyi yapabiliriz.”

Bana daha sıkı sarıldığında gözlerinin kenarlarında yaşlar birikmişti. “Bunu gerçekten her şeyden çok isterim, Santiago.”

“Bir kazak seç,” dedim. “Sana göstermek istediğim bir şey var.”

“Neymiş o?” Askıdan bir hırka alıp üzerine geçirdikten sonra yanıma döndü. Kolumu beline dolayıp odadan çıktık; kendi odamın hemen yanındaki kapının önünde durduk.

“Bu oda benimkine bağlı,” diye açıkladım kapıyı açarken. “Şifonyerin arkasındaki geçitten geçebilirsin, sonra gösteririm. Ama burası bir bebek odasına dönüşebilir diye düşündüm.”

Ivy içeri girip durakladıktan sonra yavaşça odayı taradı. Antonia’dan gelen birkaç hediye paketi ve bir sallanan sandalye çoktan yerlerini almıştı. Görünüşe göre o da bu özel günü önceden planlamıştı.

“Burası muhteşem görünüyor,” diye fısıldadı Ivy. “Ve çok büyük.”

“Odayı senin dekore etmek isteyeceğini düşündüm.”

“Bunu gerçekten çok isterim.”

“Al bakalım.” Ivy’yi orada bırakıp boş şifonyerin üzerindeki kutuyu alarak, “Senin için bir şey aldım,” dedim.

Kutuyu uzattığımda Ivy, sanki bambaşka birine dönüşmüşüm gibi bir ifadeyle yüzüme baktı; haksız da sayılmazdı. Doktor, Ivy’nin stresten uzak kalmasının ne kadar önemli olduğunu defalarca söylemişti, ben de bunu sağlamak için elimden geleni yapıyordum; gerçi bu konuda başarılı olup olmadığım-
dan çok da emin değildim.

“Nedir bu?” diye sordu.

“Aç.”

Gözlerini devirerek dediğimi yaptı; kutudan önce bir bebek

günlüğü çıkardı. Bana baktığında, okuduğum hamilelik kitabındaki bilgileri tekrarladım.

“Bu deftere dönüm noktalarını not edebilirsin. En azından üzerinde yazan bu.”

Ivy, nedenini anlayamadığım bir şekilde, kahkahasını güçlükle bastırdı. Sanki benimle dalga geçiyormuş gibiydi ama bu beni normalde olacağı gibi rahatsız etmedi.

“Evet, kesinlikle öyle.”

Kutuyu işaret ederek, “Başka bir şey daha var,” dedim. Kolyeyi çıkardığında gülümsemesi soldu. Parmakları pırlantalarla kaplı beyaz altın gülün üzerinden geçerken onu dikkatle izledim. Hoşuna gitmediğini düşünsem de emin olamıyordum.

Huzursuzca kıpırdandım. “İstediğin zaman takarsın,” dedim. “Kadınların takılardan hoşlandığını düşündüm ama beğenmediysen –”

“Bu çok güzel, Santiago...” dedi, parıldayan gözleriyle bana gülümseyerek. “Teşekkür ederim.”

10

IVY

Santiago 180 derece dönmüştü. Ne kadar mutlu olsam da içimde hâlâ tuhaf bir huzursuzluk vardı. Belki de bunun sebebi beni hâlâ babamı görmeye götürmemiş olmasıydı. Ya da hâlâ kendime ait bir cep telefonumun olmaması. Emin değildim.

Bütün bunları aşırı korumacı tavrına bağlayabilirdim. Yaşanları düşününce onu anlamak kolaydı. Az kalsın bebeğimizi kaybediyorduk. Hayır. Aslında kaybetmiyorduk. Bebeğimiz zorla bizden alınacaktı, hem de hâlâ bir yerlerde gizlenen kardeşim tarafından.

Bu da endişelenmeme neden oluyordu.

Bebek odasının loş ışığında oturuyordum. Tek ışık kaynağı, yumuşak sarı duvarların etrafında dönen pembe ve yeşil hayvanlı lambaydı. Dizlerimi altıma çekmiş, minderli sallanan sandalyede hafifçe sallanıyordum ve parmaklarım, Santiago'nun bana hediye ettiği gül kolyenin üzerinde geziniyordu. Onu ilk incelediğimde, içinde gizlenmiş bir kafatası bulmayı beklemiştim.

Bu garip düşünceye başımı salladım. Gerçekten böyle bir

şey beklemiştim. Yoktu tabii ki ama... her neyse. Sanırım canımı sıkan şey buydu. Güllerin arasında gizlenen kafatasları; hem karanlık hem de güzel şeyler... kısa süreli geçmişimiz. O korkunç aylar. Hepsi fazla geliyordu.

Elimi karnımın üstüne koydum; artık düşünmem gereken bir bebeğim vardı. Bu da her şeyi daha karmaşık bir hale getiriyordu.

İşin özü de buydu. Bu ani değişimin sebebi belliydi: Santiago bir vâris istiyordu. Bir yârise ihtiyacı vardı. Hamile kaldığım için bana âşık mı olmuştu? Onca yıl biriktirdiği intikam ve nefreti, sırf çocuğunu taşıdığımı öğrendiği için bir kenara mı bırakmıştı?

Bu düşünce midemi bulandırdı. Bu durumun benim için ne anlama gelebileceğini düşünmek bile korkutucuydu.

Ya rol yapıyorsa? Yaşananlara bakılırsa, bu hamileliği sürdürebilmem bile bir mucize sayılırdı. Belki de stres veya üzüntüden bebeği kaybedeceğimden korkuyordu. Peki, sonrasında ne olacaktı? En başa mı dönecektik? Bana duyduğu nefreti yeniden hatırlayıp beni yine odaya mı hapsedecekti? Camları karartıp güneşimi mi çalacaktı?

Ayağa kalkıp yumuşak halının üzerinden yalınayak geçerek şifonyere yöneldim; üzerinde birkaç kutu duruyordu. Kutulardan birini açıp içinden küçük bir kıyafet çıkardım: Erkek bebek içindi. Santiago'dan ya da Cemiyet'ten gelen tüm kıyafetler erkek bebek içindi. Sadece Antonia, cinsiyetsiz renklerde kıyafetler ve birkaç küçük elbise almıştı. Peki, ya bir kızımız olursa? Bu ne anlama gelecekti?

Bileğimdeki altın bileziğe dokundum. Hazel'ındı. Hâlâ bileğimdeydi. Bana da Cemiyet'in bir kızı için özel olarak hazır-

lanmış, üzerinde kızımızın adının yazılı olduğu başka bir bilezik verilecek miydi? Bu jest neredeyse alaycı sayılmaz mıydı?

Bir erkek evladın olmadı. Bir oğlun.

Başımı salladım. Hayır, öyle değildi. İVI düşündüğüm kadar kötü değildi. Doktor dikkatli ve şefkatliydi. Colette de onlar hakkında hep güzel şeyler söylemişti; küçük Benjamin Jackson dünyaya geldiğinden beri verdikleri destek takdire şayandı.

Bu ayrı bir meseleydi. Onu da hâlâ görmeye gitmemiştim.

Düşüncelerim yine Hazel'a kaydı. Santiago beni yanına götüreceğine, yeğenimle tanıştıracığına söz vermiş ama bunu henüz gerçekleştirmemişti. Vakti olduğunda ve ortam sakinleşip daha güvenli bir hale geldiğinde götüreceğini söyleyip duruyordu. Hazel'ın Cemiyet'i reddedip bir Soylu'dan kaçtığı düşünülse, her ne kadar itiraf etmese de Santiago için işler o kadar da kolay değildi; Hazel'ın yerini bildiği halde geri getirmediğini öğrenmeleri büyük sorunları beraberinde getirecekti.

Bir de Evangeline'in velayet davası vardı. Eğer onun velayetini alabilirsek, annemle kardeşim ona zarar veremezdi. Ve Santiago bunu benim için yapmaya razıydı. Her şeyi çoktan başlatmıştı bile.

Dudağımın içini ısırdım ve Abel'in Eva hakkında söylediklerini düşündüm. Babam komada, ölümle burun burunayken, velayetin kendisine geçeceğini varsayarak neler yapacağını anlatmıştı. Ona göre bu kaçınılmazdı. O sözleri sadece beni manipüle edip onunla iş birliği yapmam için sarf etmişti. Abel manipülatif bir kişiliğe sahipti. Ama Santiago'nun inandığı gibi, gerçekten cinayet işleyecek kapasiteye sahip miydi?

“İşte buradasın.”

İrkildim ve döndüğümde kapı eşiğinde duran Santiago’yu gördüm. Hâlâ üstünü değiştirmemişti. Muhtemelen daha yeni gelmişti. Kapıyı kapatıp yanıma yaklaştığında gülümsedim. Yanağıma bir öpücük kondurdu ve bir kolunu belime dolayarak elini karnımın üstüne koydu. Bakışlarımı eline çevirdim. Çok büyüktü. Güçlü ve sahiplenici görünüyordu.

Karnım henüz belli olmasa da kilo almıştım. Pantolonlarımı giyerken daraldıklarını hissediyordum. Göğüslerim de daha dolgundu. Santiago her iki durumdan da memnun gibiydi.

“Karanlıkta ne yapıyorsun?” diye sordu, çenesini kulağımın arkasına yaslayarak.

“Karanlıkta değilim ki,” dedim dokunuşunun sıcaklığında erirken.

Son kısmı düşündüğüm anda gözlerimi kapattım; o düşünceler, her zamanki gibi zihnimi ele geçirmek üzereydi.

Santiago’nun eli daha da aşağı kayıp geceliğimin altına ve dantelli külotuma kayınca, tüm düşüncelerim aniden kayboldu. Başımı hafifçe çevirdim; nefesini tenimde hissedecek, beni öptüğünde ağızımı aralayıp dilini karşılayacak kadar.

Santiago’yla aramızda her zaman olağanüstü bir çekim vardı. Birbirimize karşı beslediğimiz ateşli bir arzuydu bu.

“Benim için hep hazırsın, tatlı Ivy’m.”

Bana Zehirli Sarmaşık dediği zamanı hatırlamadan edemedim.

Diğer elini göğsümün üzerine kapattı ve dantel, sertleşmiş göğüs ucuma sürtünürken onu hafifçe okşamaya başladı; diğer eli hâlâ klitorisimle ilgileniyordu. “Çok ıslaksın.”

“Neredeyse boşalacağım,” diyebildim, sert sakallarıyla ku-

lağımın kenarını gıdıklarken; dizlerimin bağı çözüldüğünde belimi daha sıkı sardı, ereksiyonunu sırtımın alt kısmında hissediyordum.

Kıkırdayarak, “Amacımız da o,” dediğinde, gözlerimi açmadan başımı omzuna yaslayıp eline doğru kıvrıldım ve nefes nefese kalarak boşaldım.

Ona döndüğümde, beni izlediğini gördüm; dövmesiz dudaklarının köşesi hafifçe yukarı doğru kıvrılmıştı. Elini külotumdan çıkarıp burnuna götürdükten sonra dudaklarıma yaklaştırdı. Ağzımı açıp yaladım, kendi tadımı aldım; sonra parmaklarını kendi ağzına götürdüğünde sırtışı daha da genişledi.

“Çok tatlısın,” dedi dudaklarımı öperken. Omzumdaki eliyle beni dizlerimin üzerine yönlendirdi.

Başımı kaldırıp Santiago’ya baktım; yeniden tahrik olmuşum. Onun duruşu, üzerimde yükselişi, büyük ve baskın oluşu.

“Soy beni,” dedi.

Dudaklarımı yaladım ve bakışlarımı kaçırarak önce kemerini, sonra da fermuarını çözdüm; pantolonunu ve iç çamaşırını rahat hareket edebilecek kadar aşağı iterek aletini serbest bıraktım. Sertleşmişti ve derin iç çekişlerinin tadını çıkardım; ereksiyonunu okşarken ucunu yalayıp tadına baktım. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek başımın arkasını avuçladı; canımı yakmayacak ama kontrolü ele alacak kadar sıkı tutuyordu.

“Aç.”

Dediğini yaparken gözlerimi gözlerinden ayırmadım; ilk başta yavaş hareket ederek dil darbelerinin tadını çıkardı. Ben gevşedikçe hareketleri şiddetlenmeye başladı. Ellerim uyluklarındaydı; kendi ıslaklığım bacaklarımdan aşağı süzülürken

dudaklarıma yapıştı. Ne kadar nazik ya da dikkatli olduğu fark etmezdi, bizim aramızda işler her zaman aynı vahşi ve ilkel noktaya varırdı. Hayvanlar gibiydik; beni arkaya doğru eğip biz dizini yere koydu ve kendini o kadar derine itti ki her itiş arasında nefes nefese kaldım. Boşalırken ne kadar güzel göründüğünü düşündüm. Gözlerinin nasıl ışıldadığını, göğsünün derin nefeslerle nasıl inip kalktığını, alnındaki ter damlalarını. En çok da gözlerini benden alamayışını... Sanki bana doyamıyormuş gibi görünmesini.

Çünkü aramızdaki şey tam da buydu. Ben de ona doyamıyordum. Ve bu yeni Santiago'ya güveniyordum. Bana değer veren, benimle ilgilenen, bana değerliymişim gibi davranan bu adama *gerçekten* güveniyordum.

Çünkü yanılıyorsam ödeyeceğim bedel ağır olacaktı. Hem de altından kalkamayacağım kadar.

Geri çekilip yutkunmamı izlerken ikimiz de dizlerimizin üzerinde karşılıklı doğrulduk. Pantolonunu düzeltti ama kemeri umursamadı. Başparmaklarını gözlerime götürüp kenarlarındaki yaşları sildi.

“Çok sert davrandım.”

Gülümseyerek başımı salladım ve yanağına dokundum. Bunun gerçek olmasını, onun gerçek olmasını her şeyden çok istiyordum. Onu nazikçe öptükten sonra geri çekilirken kafası karışmış görünüyordu.

“İyi misin?” diye sordu.

“Sadece yorgunum,” dedim. Yalan sayılmazdı. Beni kucaklayıp kaldırdıktan birkaç saniye sonra yatakta yatıyordum; üzerimi örttüğünde bu kez kafa karışıklığı yaşayan taraf bendim.

“Sen yatmayacak mısın?” diye sordum.

Alnımı öptü, kemerini bağlayıp gömleğini pantolonuna sokarak ayağa kalktı ve bakışlarını bana çevirdi. “Biraz işim var.”

“Hep çalışıyorsun.”

“Cumartesi akşamı IVI’da bir yemeğimiz var. Geçen seferkinden daha küçük bir davet.”

Kaşlarımı çatıp dirseklerimin üzerine yüklendim. Gala’yı hatırlıyordum. “Katılmak zorunda mıyım?”

“Birlikte gitmemiz önemli,” dedim. Duraksadığında tereddüt ettiğini hissettim. “Kız kardeşim için.”

“Mercedes için mi?” Uzun zamandır ondan bahsetmemişti. “O nerede? Hiç bahsetmedin. Bir şey mi oldu?”

Santiago derin bir iç çekerek yatağın kenarına oturdu. “Ailemi korumak için her şeyi yapacağımı biliyorsun.”

Onu dikkatle inceledim.

“Buna sen de dâhilsin, Ivy. Kız kardeşim de. Ne yapmış olursa olsun.”

“Ne yaptı ki?”

Birkaç saniye düşündü. “Aslında, tūhaf olduğunun farkındayım ama sanırım ailesini korumaya çalışıyordu.”

“Seni koruyordu.”

Başını salladı.

“Benden mi?” diye sordum.

“Dürüst olmak gerekirse, aptalca bir şey yaptı. Ama yaptığı şey daha tehlikeli şeylere sebep oldu. Sonuçlarını onurla kabul ettiğini söylemeliyim. Ama IVI’da ani kayboluşu hakkında sorular soruluyordu ve... artık o senin de ailen olduğundan, onu korumamız gerekiyor.”

“Kimden?”

Yine tereddüt etti. Sonunda konuşmaya devam ettiğinde,

söyledikleri tüylerimin diken diken olmasına neden oldu: “Mahkeme’den.”

“Mercedes ne yaptı, Santiago?” diye üsteledim. “Bir anda ortadan kayboldu ve sen bununla ilgili hiçbir şey söylemedin.”

Santiago’nun alnında kırıksıklıklar belirdi ve gözlerindeki acıyı görebiliyordum; bundan nefret ettim.

“Söyle bana.”

“Ben *seni* seçtim. Mercedes yerine seni seçtim, Ivy. Ailemizi seçtim.”

“Ne?”

“Benimle gelir misin?”

-

Ne kadar isteksiz olsam da başımı salladım. Çünkü bana ya da başkasına ne yapmış olursa olsun, onun Mahkeme’nin karşısında, benim bir zamanlar durduğum yerde durmasını istemiyordum.

Santiago'yla yaptığım konuşma her zamankinden daha fazla kafamı karıştırdı. Neden kız kardeşiyle benim aramda bir seçim yapmak zorunda kalmıştı? Mercedes buna sebep olacak ne yapmış olabilirdi?

Ama söyledikleri, içimi kısmen de olsa ısıttı.

Beni seçmişti.

Ailemizi seçmişti.

Cumartesi sabahı, New York'taki bir butikten kutu geldi; o akşamın ilerleyen saatlerinde, koyu zümrüt renginde, yere kadar uzanan saten bir elbise giymiştim ve bakışlarımı aşağı çevirdiğimde, karnımdaki küçük çıkıntıyı görebiliyordum. Hamile olduğumu bilmeyen birinin fark etmesi zordu ama ben görüyordum. Kumaş, kıvrımlarımı sarıyordu. Santiago'nun yüzüne baktığımda, gözlerinin tam da aynı noktaya yöneldiğini gördüm; bu elbiseyi seçme sebebi buydu.

Başını sallarken gururu gözlerinden okunuyordu ve başımın arkasına bir elini koyarak beni kendine çekip sarıldı, öptü. Geri çekildiğinde yüzündeki endişeyi gördüm.

“Harika görünüyorsun.”

“Vay canına, gerçekten harika görünüyorsun,” dedi Eva. Mutfaktan çıkarken ağzına kolunun altındaki dev kaptan avuç avuç patlamış mısır tıktırıyordu. Ayakları çıplaktı ve parlak sarı pijamalar giymişti. Burada ne kadar rahat olduğunu, kendini ne kadar evinde hissettiğini fark ettim.

Santiago bakışlarını saatine çevirdikten sonra, “Akşam yemeği yemedin mi?” diye sordu.

“O bir saat önceydi. Buna atıştırmalık deniyor,” dedi Eva, “atıştırmalık” kelimesini üzerine basa basa söyleyerek.

“Eva...” dedim.

“Hem bu gece film gecesi,” diye devam etti Eva.

“Film gecesi mi?” diye sordum.

“Marco, odama televizyon kurdu.”

“Ne yaptı?” Bu kez konuşan Santiago’ydu.

“Bir de Netflix hesabının şifresini verdi.” Omuz silkip arkasını döndü. “Size sıkıcı yemeğinizde iyi eğlenceler.”

“Marco’yla konuşmam gerekecek. Odasında televizyon olmamalı,” dedi Santiago.

“Neden? O daha çocuk,” diye itiraz ettim.

“O konuda emin –”

Elimi omzuna koydum. “Annemin ona kahvaltı vermediğini, kilo almaması için aç bıraktığını biliyor musun?”

Kafası karışmış gibi görünüyordu. “Ne? O zaten çok zayıf bir kız,” dedi Santiago, şaşkınlıkla.

“Söylemek istediğim şey şu: Onun üzerinde zaten fazlasıyla baskı vardı, bırak biraz rahat etsin.”

“Pekâlâ. Şimdilik. Ama yine de Marco’yla konuşacağım. Hadi. Geç kalacağız.”

“Sen bilirsin,” dedim beni dışarı yönlendirmesine izin vere-

rek. Aston Martin'e bindikten sonra Santiago'nun dikiz aynasına yönelttiği bakışlarını izledim ve malikânenen çıkarken bizi iki adamın takip ettiğini gördüm.

"Ek güvenlik," dedi Santiago. "Endişelenecek bir şey yok."

"Eğer Abel'i bulursan, ona ne yapacaksın?"

"*Bulduğumda.*"

"Pekâlâ. Onu bulduğunda. Ona ne yapmayı düşünüyorsun?"

Bakışlarını bana çevirdikten sonra vites değiştirerek dikkatini tekrar yola çevirdi. Hız sınırının iki katı hızda ilerliyordu.

"Senin endişelenmen gereken bir şey değil," dedi.

"Bunun standart cevabın haline geldiğinin farkında mısın?"

"Ne?"

"Bana hiçbir şey anlatmıyorsun. Ne Mercedes hakkında, ne babam ne de Hazel hakkında. Şimdi de aralarına Abel eklendi. O benim ağabeyim, Santiago."

"Üvey ağabeyin."

"Cezalandırılmaması gerektiğini söylemiyorum ama –" Sözlerim yarım kaldı; o adamların beni tuttuğu evde göz ucuyla gördüğüm kanlı sahne gözümde canlandı. "Senin... yasa dışı bir şey yapmanı istemiyorum..."

Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Üvey bile olsa, yine de ağabeyim."

"Sana ne yaptığını hatırlatmamı ister misin?"

Pencereden dışarı baktım ve yolculuğun geri kalanında sessizlik içinde ilerlerken şehrin silüetinin ortaya çıkışını izledim. IVI'a vardığımızda, insan sayısının geçen seferin yaklaşık yarısı kadar olduğunu gördüm; ikramların sunulduğu, kadın ve erkeklerin küçük gruplar halinde sohbet edip içkilerini yu-

dumladıkları avluya adım attığımız anda bütün gözlerin bize döndüğüne yemin edebilirdim.

Santiago tereddüt ettiğimi fark etmiş olmalıydı ki belimin alt kısmında küçük daireler çizmeye başladı. Elbisem sırt dekoltesi olduğundan, sıcak elini tenimde hissetmek bana güven verdi. Ona biraz daha yaklaştım.

“Santiago, uzun zaman oldu,” dedi tanımadığım yaşlı bir adam, Santiago’nun sırtını sıvazlayarak.

“Jonathan!” Santiago içtenlikle gülümseyerek toparlandı. “Uzun zaman oldu, çünkü sen yaşına hiç uymayan bir güzelliğin peşinden Avrupa’ya kaçtın,” dedi ve ardından el sıkıştılar.

“Çok gençti ama tüm çabaya değdi.” Göz kırptı. “Avrupa da fena değildi.”

“Seni görmek güzel. Aslında bu gece burada olacağını bilmiyordum.”

“Akşam yemeği için gelmedim ama eşinin sana eşlik edeceğini öğrenince gelip tanışmak istedim.” Geniş bir gülümsemeyle bana döndü. “Bu da güzel Ivy olmalı. Tatlım, bu adamın kalbini yumuşatmayı başaran kadınla tanışmak büyük bir mutluluk.”

Sözlerinin Santiago’yu da en az benim kadar şaşırttığını biliyordum, çünkü boğazını temizledi ve sırtımda duran eli aniden kaskatı kesildi.

“Benim adım Jonathan Price. İster inanın ister inanmayın, kocanızın vaftiz babasıyım. Onu ilk gördüğümde şu kadarcıktı...” Diz hizasına kadar eğilip eliyle gösterdikten sonra avucunu yukarı dönük şekilde bana uzattı.

Elimi onunkinin içine yerleştirdim. “Sizinle tanışmak güzel, Bay Price.”

“Jonathan de lütfen,” dedi elimi iki elinin arasına alarak.

“Jonathan,” diye tekrarladım gülümseyerek. Yaşlı adamı sevmiştim. “Santiago’nun vaftiz babası mısınız gerçekten?”

Başıyla onayladı. “Babasıyla çok eski dostuz. Ona ve Leandro’ya olanlar çok üzücüydü.” İfadesi karardı.

“İvy’nin bunları duymak istemediğinden eminim,” diye araya girdi Santiago.

Jonathan elimi bırakıp Santiago’ya döndü. “Elbette. Kız kardeşini içeride Lawson Montgomery’nin yanında gördüm.” Son kısmı kaşlarını kaldırarak, soru sorar gibi söylemişti.

“İçeride mi?”

“Onu görmemek imkânsız. Mercedes’i gözden kaçırmak hiçbir zaman mümkün olmadı.” Yüzü tanıdık gelen ama tam olarak çıkaramadığım bir adam, ciddi bir ifadeyle bize doğru yürüyordu. Yanımıza yaklaştığında kim olduğunu anladım: Mahkeme’nin Konsey üyelerinden biriydi. “Seninle tanışmak güzeldi, Ivy. Santiago, en kısa zamanda görüşmek üzere,” dedi Jonathan, sonra adamın yanına doğru yürümek üzere arkasını döndü.

Kalp atışlarım hızlandı.

“Rahatla,” dedi Santiago. Beni ilk defa adım atacağım yemek salonuna açılan Fransız kapılara doğru yönlendirirken gerginliğimi hissetmiş olmalıydı. Duvarları, kalın perdeleri ve kırmızının çeşitli tonlarındaki oturma düzeniyle mekân nefes kesiciydi. Tavan bile ortasındaki zarif kristal avizeyle süslenmiş ipeksi bir kırmızı kumaşla kaplıydı.

“Vay canına,” dedim kendime engel olamayarak. Cemiyet’in bütçesi, üyelerin cepleri kadar genişti ve büyük bir kısmı kocamın asla anlayamadığım sayılar ve piyasalar konusundaki yeteneklerinden kaynaklanıyordu.

Garsonlardan biri yeni bir viski şişesiyle Santiago'nun yanına yaklaştı. Santiago bakışlarını şişeye çevirip başını salladı ve şişe açılıp bir kadeh doldurulurken izledi.

"Hanımefendi için ne olsun?" diye sordu garson.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Santiago bana dönüp cevap vermemi beklerken, "Su yeterli, teşekkürler," dedim.

Garson Santiago'nun isteğini teyit etmesini beklemeye devam edince Santiago ona dönüp, "Hanımefendiyi duydun," dedi. Birkaç dakika sonra elimde oldukça şık bir su bardağı vardı.

Henüz bir yudum almıştım ki odanın diğer ucundan Mercedes'in kahkahasını duydum. Santiago onu çoktan görmüştü; ben de Mercedes'in bizi gördüğünü fark ettim. Yine de hiçbir şey olmamış gibi, etrafını çevreleyen altı yedi kişilik gruba ve yanındaki adama bir şeyler anlatmaya devam etti. Adam bana tanıdık gelse de kim olduğunu çıkaramadım. Duruşu, uzun boyu, geniş omuzları ve güçlü aurasıyla hiç de yabancı gelmiyordu.

Yaklaşıp sesini duyduğumda kim olduğunu anladım.

Olduğum yerde kalakaldım ve Mercedes'in etrafındaki gruptan yükselen kahkaha ve müzik sayesinde içimde kopan boğuk sesi kimsenin duymamış olmasına şükrettim; yüzümdeki kan çekilmiş, bedenim buz kesmiş durumdaydı.

Santiago'ya dönüp başımı salladım. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki onun bile duyabildiğinden emindim. "Lütfen..." dedim yalvarırcasına.

Kaçacağımı düşünmüş olmalıydı, çünkü bir elini enseme yerleştirip beni nazikçe kendine çekti; dışarıdan bakan biri,

yanağıma bir öpücük kondurduğunu sanabilirdi ama aslında kulağıma bir şey fısıldıyordu.

“Yargıç benim dostum. Ona alışman gerekecek.”

“O... Yapamam.”

“Sana sahip çıkmasını ben istedim, Ivy. Bana bir şey olsaydı, ne yapması gerektiğini biliyordu.”

“Ne?” diye sordum, geri çekilip yüzüne şaşkınlıkla bakarak. “Nasıl?”

“Bu, Merasim.”

Merasim. Tanrım. Bu yere her ayak bastığımda, zamanda geriye gidiyormuşum gibi hissediyordum. Merasim, bir hane reisinin –eğer yaşça uygun başka erkek yoksa– sorumluluğundaki her şeyi, kendi yokluğunda, ölümünde ya da herhangi bir şekilde hareket edemez hale geldiğinde başka bir erkeğe devretmesiydi.

“Yargıç’a canımı emanet ederim. Seninkini de ona emanet ettim.”

“Seni öldürmeye çalıştığımı düşündüğün zaman.”

“Sana zarar verdi mi, Ivy?”

“Beni bir mahzene kapattı. Beni –”

“Canını yaktı mı?” diye sordu.

Başımı salladım.

“O gece araya girmeseydi, o günleri Mahkeme’nin bir hücresinde geçirirdin ve inan bana, senin için çok daha kötü olurdu.”

“Yani... Ona teşekkür mü etmeliyim?” diye çıkıştım ve yanından uzaklaşmaya çalıştım ama hemen kolumu yakaladı.

“Saygılı olmalısın,” dediğinde ortamın sakinleştiğini fark ettim. Santiago gülümseyip beni tekrar kendine çekti. “Ve uslu

duracaksın.” “*Duracaksın*” kelimesinden sonra kısa bir durak-sama oldu.

“Vay, vay, vay!” dedi Mercedes elinde içkisi, yüzünde geniş bir sırıtışla yaklaşırken; bakışları anında karnıma, sonra gözlerime kaydı. Bana karşı hissettiği küçümseme ve tiksinti o kadar açıldı ki Santiago’nun ya da bir başkasının bunu fark etmemesi imkânsızdı.

Yargıç elini dirseğine koymuş, gözlerini bana dikmişti. Onu tanıdığımı anlamış olmalıydı.

“Santi,” dedi Mercedes. “Sizi birlikte, çekirdek aile olarak görmek ne hoş.” Bardağında kalan son yudumu da içtikten sonra tepsie bıraktı ve dolu bir kadeh alıp dudaklarına götürdü.

Yargıç’ın, “Yavaş ol,” dediğini duyduğumda onu da mahzen-de tutup tutmadığını merak ettim, çünkü Mercedes ona sinirli bir bakış attı ve bu uyarıyı dinleyerek içkisinden içmedi.

Başını salladı. Aralarındaki ilişkiyi anlamlandırmaya çalıştım. Mercedes ne yapmış olursa olsun, Santiago onu Yargıç’a göndermiş olamazdı. Bahsettiği ceza Yargıç olamazdı.

Tam o anda yanımıza başka bir adam geldi. Onu tanı-mı-yordum ama Santiago’ya bir şeyler fısıldadı. Santiago başını sallayıp bize döndü.

“Hanımlar, beş dakikalığına uslu durabilir misiniz?”

“Hayır” demek üzereyken Mercedes gülümseyerek elimi tuttu. Tırnakları avuç içime batıyordu. “Bizi merak etme. Biraz hasret gidereceğiz.” Konuşmama fırsat vermeden dönüp beni özel bir oturma alanına doğru götürdü. Kadife koltuklara otururken, “Karnın belli oluyor,” dedi.

“Pek sayılmaz.”

“Tebrik etmeli miyim?”

“Ne istiyorsun, Mercedes?”

“Hiçbir fikrin yok, değil mi?”

“Tuvalete gitmem gerekiyor.” Ayağa kalkmaya çalışsam da Mercedes elini bacağıma koyarak tırnaklarını etime geçirdi; o sırada yanımdan geçen birine gülümseyerek selam verdi.

“Kendine bu kadar güvenme. Savaşı kazanmış değilsin,” dedi.

“Sen neden bahsediyorsun? Var olan tek savaş kafanda.”

“Masum Ivy. Tatlı, değerli Ivy. Şimdilik savaşı sen kazandın, bunu kabul edebilecek kadar olgunum ama sonunda kazanan ben olacağım. Göreceksin.”

“Mercedes, gerçekten delirmişsin.” Kolunu bacağımdan itip ayağa kalktım. İki adım uzaklaştığımda tekrar konuşmaya başladı.

“Dokuz ay sonra ait olduğum yere geri döneceğim.”

Sözleri beni durdurdu. “Anlamadım?” dedim, ona doğru dönerek.

“Sekiz ay da olabilir, değil mi?” diyerek içkisinden bir yudum aldı.

“Neden bahsediyorsun?”

Ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. “Ne sandın? Ailemi öylece elimden alabileceğini mi?”

“Ben kimsenin elinden hiçbir şeyini almadım. Abin bir karar verdi ve *beni* seçti.”

Mercedes duraksayıp başını yana eğdi ve sonra kahkahalarla gülmeye başladı. “Tanrım! Böyle bir şeye inandığına inanmıyorum!”

Gitmeliydim. Oradan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum ama yapamıyordum.

“Ona âşıksın. Ona gerçekten âşıksın.”

“Ben...”

“Zavallı Ivy” dedi bana doğru eğilip saçlarımdan bir tutamı işaret parmağının etrafına dolarken. “Santiago seni sevmiyor. Asla sevemez. Özellikle babanın ona... ailemize yaptıklarından sonra.”

Boğazım o kadar kuruydu ki konuşamıyordum. Mercedes’in gülümsemesi kayboldu ve daha önce fark etmediğim göz altı morluklarını ön plana çıkardı.

“O yüzden bu küçük zaferinin tadını çıkar. Şimdilik. Ama onun seni ne gözle gördüğünü unutma. Senden ne istediğini de. Ona vârisini verdiği anda seni silecek.”

SANTIAGO

Ivy yol boyunca sessiz kaldı; kollarını kavuşturmuş halde camdan dışarı bakıyordu. Mercedes'le karşılaşmasından sonra bütün gece neredeyse tek kelime etmedi. O konuşmayı Yargıç gibi ben de uzaktan izledim.

Böyle olmasını planlamamıştım ama Mercedes'in ne kadar yol kat ettiğini görmek için iyi bir sınavdı. Hayatımdaki en önemli iki kadının ortak bir zeminde buluşmasını istiyordum. Ama şu ana kadar birbirlerine karşı derin bir öfkeden başka bir duygu besliyormuş gibi görünmüyorlardı. Mercedes'in ona ne söylediğini bilmiyordum ama Yargıç'ın koluna girip onu oradan uzaklaştırırken yüzündeki ifadeyi fark etmemek imkânsızdı. Ona her ne söylediye, bunun cezasını çekecekti.

Güvenlik bize malikânenin giriş kapısına kadar eşlik etti; arabayı park ettiğimde Marco, Ivy'nin kapısını açtı. Anahtarları ona verip elimi Ivy'nin beline koyduğumda sert ve kuşku-lu bakışlarını bana çevirdi. Onu anlamaya çalışmak gerçekten yorucuydu.

“Hadi içeri girelim,” diye mırıldandım.

Ivy dönüp sessizce ön kapıdan geçtikten sonra merdivenlere

yöneldiğinde ben de arkasından ilerledim. Odasına ulaştığımızda dolaptan bir gecelik alıp doğruca banyoya gitti ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Ellerim ceplerimde, banyodan çıkmasını bekledim. Beş dakika geçti. Sonra on. Ve artık sabrımı kaybetmek üzereydim. Bu duygularla nasıl başa çıkmam gerektiğini bilmiyordum. Hamilelikle ilgili kitapta ruh hali dalgalanmalarının normal olduğu yazıyordu ve ben de onu rahat ettirmek için elimden geleni yapıyordum ve şimdiye kadar tüm çabalarım boşa gitmiş gibiydi.

Ivy sonunda odaya döndüğünde yüzüme bile bakmadan doğruca yatağa yöneldi ve yorganı üzerine çekerek içine kıvrıldı.

“Huysuz bir çocuk gibi davranmana sebep olan şeyi açıklamak ister misin?” diye sordum.

“Pes doğrusu.” Bana sert bir bakış attı. “Bunu senin söylemen ne kadar da tuhaf. Git ofisine kapan ya da ne halt ediyorsan et. Benimle aynı yatakta uyumak bile istemiyorsan burada oturmanın da bir anlamı yok. Emin ol çocuğun sen başımızda dikilmesen de gayet iyi durumda.”

“Çocuğumuz,” diye düzelttim, çünkü söyleyebileceğim tek şey buydu. Bu konuda daima ısrarcı davranıyordu, bu yüzden şimdi neden aksini yapmaya çalıştığını anlayamıyordum.

“Ben sadece bir taşıyıcıyım, unuttun mu?” diye çıktı.

“Tanrım...” Öfkemi bastırmaya çalışarak elimi saçlarımın arasından geçirdim ve arkamı döndüm. “Benden ne istediğini bilmiyorum, Ivy. Elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Farkında değil misin?”

Cevap vermese de burnunu çektiğini duydum ama şu anda

ona bakmam imkânsızdı. Tiksintisini, nefretini görmeye dayanamazdım. Her seferinde işlerin yoluna girdiğini sanıyordum ama her seferinde kendimi yeni bir kaosun ortasında buluyordum.

Arkama bakmadan kapıya yöneldim; konuşurken sesim ciddiye.

“Ofise gidiyorum, bir şeye ihtiyacın olursa haber verirsin.”

Çalan telefonum beni kendime getirdi; gözlerimi kırıştırdığımda, çalışma masamın sandalyesinde uyuyakalmış olduğumu fark ettim. Duvardaki saate hızlıca baktığımda saatin gece yarısını biraz geçmiş olduğunu gördüm. Normalde bu saatlerde tamamen uyanık olurdum ama Ivy'nin düzenine uyum sağlamaya çalıştığım ve onu gözümün önünden ayırmadığım için yatağın karşısında duran sandalyede yalnızca birkaç saatlik kısa uykularla yetinmek zorundaydım. Onun yanında uyuyacak kadar kontrolü kaybetmekten korkuyordum ama ondan uzak olmak da istemiyordum.

Bu gece, bedenim benim yerime karar vermişti ve ayılmakta zorlanıyordum.

Sessizliğe bürünmüş olan telefonuma uzandım; ekranda Yargıç'tan gelen iki cevapsız çağrı ve bir şey bulduğunu belirttiği bir mesaj vardı.

Bu saatte hâlâ uyanık olup benim meselelerimle ilgili bir şeylerle uğraşmasını garip buldum. Ama bu gece eve döndüklerinde, Mercedes'in ona cehennemi yaşattığından nedense emindim. Belki de dikkatini dağıtmaya ihtiyacı vardı.

Boğazımdaki kuruluğu geçirmek için masamın üstünde duran viski şişesine uzanıp büyük bir yudum aldım. Yargıç'ı aradığımda ilk çılmada telefon açıldı.

“Selam.”

Sesi biraz sarhoş gibi geldi ve bu alışılmışın dışında bir durumdu.

“Kız kardeşim çok zorluk çıkardı mı?” diye sordum.

Uzun iç çekişi yeterli bir cevap olsa da her zamanki soğukkanlılığıyla, “Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil,” diye cevapladı.

“Görünüşe göre iğimiz gecesini de berbat etme konusunda oldukça başarılı olmuş.” Boynumu esnettim.

“Bunun için üzgünüm,” diye cevap verdi Yargıç. “Uslu duracağını sanmıştım. Gerekli uyarılar yapıldı ve karını üzdüğü için cezalandırıldı.”

“Ama sanırım arama sebebin bu değil,” diye tahmin yürüttüm.

“Hayır, kadınların değişken ruh halleri hakkında konuşmak için aramadım,” dedi gülerek. “Gönderdiğin dosyaları inceliyordum ve Mahkeme’ye ait bazı yasal kayıtlara ulaştım.”

Bu bilgi, olduğum yerde doğrulmama neden oldu. Yargıç'ın mesleği, ona Mahkeme'nin yasal kayıtlarına erişim hakkı tanıyordu. Bu, benim sahip olmadığım bir ayrıcalıktı.

“Ne buldun?”

“Gönderdiğin dosyalarda adı geçen bazı kişilerin aforoz edilmiş olması tuhaf geldi, bu yüzden izlerin peşinden gittim. Cemiyet'in büyük çoğunluğunun bildiği kadarıyla, bu kişiler bir şekilde hain ilan edilmişti ve görevden alınmaları kimsenin umurunda bile olmamıştı. Bu kişiler arasında ortak bir nokta vardı.”

“Ne gibi?” diye sordum.

“Bu kişileri Mahkeme’ye getiren ilk kişi Eli’ydi. Fazla ayrıntı yok ama onlarla bağlantılı mali kayıtlarda bazı tuhaflıklar gördüğüne dair notlar var. O grupta bir bölünme yaşandığını düşünüyordu ve oğlu Abel’in bu konuda ona yardımcı olduğu da kayıtlarda belirtilmiş. Bu görev için gönüllü olmuş.”

“Tabii ki,” diye mırıldandım. “Kendini önemli hissetmek adına her şeyi yapmaya hazır biri. Sence bu üyeler Eli ve Abel tarafından tuzağa mı düşürüldü?”

“Bilmiyorum. Erişebildiğim dosyalarda tam kayıtlar yoktu, ki bu Mahkeme için normal bir durumdur. O duvarlar arasında yaşananlar genellikle koruma altındadır ama yine de ileride gerekirse diye referans olarak birkaç not bırakırlar. Bu grubun üyelerinin sessizce ortadan kaybolduğuna inanmakta zorlanıyorum. Mahkeme’nin patlamayla ilgili olası bir bağlantıyı araştırıp araştırmadığını merak ediyorum. Araştırmamaları fazlasıyla garip olur.”

Söyledikleri mantıklıydı. Akıl yürütebilen herkes aynı sonuca varabilirdi ama Yargıç’ın söylediklerinin kafamda şüphe uyandırmasına engel olamıyordum.

“Belki de Eli’yle Abel kendi çıkarları uğruna onları harcadı.”

“Olabilir,” diye kabul etti Yargıç tereddütle.

“Pek de ikna olmuşa benzemiyorsun.”

“Eğer bu üyeler gerçekten tuzağa düşürüldüyse, şimdiye kadar dönmeye ve masumiyetlerini kanıtlamaya çalışırlardı. Eli’nin onlara karşı ne gibi kanıtlar uydurmuş olabileceğini bilmiyorum ama Mahkeme’nin hepsini aforoz edecek kadar kesin kanıtlar olması gerekirdi. Getirdiği şey her neyse, kendi konumu ve o kişilerin hiyerarşideki yeri göz önünde bulunduğunda, gerçekten ikna edici olmalıydı.”

“Sanırım ona bunu bizzat sormam gerekecek,” dedim.

Ceketimi alıp beni hastaneye götürecek bir koruma bulmak için çoktan ayağa kalkmışım.

“Tahmin etmiştim,” dedi Yargıç. “Sana isim listesini içeren güvenli bir e-posta göndereceğim.”

13

SANTIAGO

Eli, hemşire oturmasına yardımcı olurken yarı sersemlemiş halde gözlerini kırptırdı.

“Gecenin bu vakti burada ne işin var?” diye sordu kısık sesle. “Ivy’ye bir şey mi oldu yoksa? Burada habersizce oturmak beni delirtti, korumalar onu bulup bulmadığınızı bile söylemiyor...”

“Birkaç yudum su iç,” dedi hemşire, bardağını ona uzatarak. “Boğazındaki kuruluk biraz geçtiğinde daha rahat konuşabilirsin.”

Bardağı ona uzatmasına izin verdikten sonra hemşireye dönüp, “Artık çıkabilirsin. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız var,” dedim.

Hemşire itiraz etmedi. Bir Cemiyet hemşiresi olarak kim olduğumu çok iyi biliyordu. Bu hastanede personel, Soylular’ın otoritesini sorgulamazdı.

Sessizce odadan çıkıp kapıyı kapattı. Ben de Eli’nin yatağının yanındaki sandalyeye oturdum. Kafası karılık ve son derece tedirgin görünüyordu. Uyuması için verilen ilaçların da bunda payı olduğunu tahmin ediyordum. Ama ayılmak zo-

rundaydı, çünkü sorularımın cevabını almadan buradan gitmeye niyetim yoktu.

“Ivy iyi mi?” diye sordu bir kez daha, çaresizlik dolu bir sesle.

“Onu umursuyormuş gibi görünmene şaşırdım,” diye karşılık verdim soğukkanlılıkla.

“Tabii ki umursuyorum. O benim kızım.”

“Peki onun için tam olarak ne yaptın?” diye karşılık verdim. “Çocuklarının herhangi biri için ne yaptın? Onları, öz çocuklarının iyiliğinden çok kendi itibarını düşünen bir annenin ellerine bıraktın. Ivy’nin hayatı boyunca çekeceği bir hastalığı olduğunu bildiğin halde tedavi olması için yollar aramadın ve böyle yaşamasına göz yumdun. Karının, büyüme çağındaki kızın Eva’nın yemeğini kısıtlamasına göz yumdun. Üstelik Abel’in, kardeşlerinin ve Tanrı bilir daha kaç kişinin daha canını yakmasına zemin hazırladın –”

“Yeter!” diyerek sözümü kesen Eli’nin çenesi titredi, yüzü kızarıırken ağzından tükürükler saçıldı. “Gecenin bu saatinde buraya gelip nasıl bir baba olduğum konusunda beni yargılamazsın!”

“Bence tam da bunu yapabilirim,” dedim gözlerimi ona dikerek. “Kiminle konuştuğunu unutmuş olabilir misin?”

“Kim olduğunu gayet iyi biliyorum,” dedi alçak sesle. “Ben de kim olduğumu biliyorum. Demek istediğim, hatalarımı hatırlatmana gerek yok. Bu hapislane hücrelerinden farksız olan hastane odasında oturup onları düşünmek için fazlasıyla vaktim oldu.”

Sözleri beni şaşırttı; yüzüne baktığımda gördüğüm tek şey samimiyetti. Bana değil, kendine öfkeliydi. En azından beni

buna inandırmak istiyordu. Bu numaraya daha önce de kanmamış mıydım?

“Buraya senin babalık konusundaki eksiklerin hakkında konuşmaya gelmedim,” diyerek konuyu değiştirdim. “Bazı sorularımın cevaplarını almaya geldim ve onları almadan buradan çıkmayacağım.”

“Hangi cevapları?” Gerçekten neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi yüzüme baktı.

Kalp krizinin zihnini tamamen bulandırıp bulandırmadığını merak etmeye başladım. Tabii ki neden burada olduğumu biliyor olmalıydı. Beni bu kadar kolay kandırabileceğini düşünmeyecek kadar akıllı olmalıydı.

“Eğer kendini sorgulamanla ilgili söylediklerin doğruysa, başlamadan önce bilmen gereken bir şey var,” dedim. “İvy benim karım, bu da ona dilediğim gibi davranabileceğim anlamına gelir. Eğer bu bilgi konuşmaya ikna olman için yeterli değilse, Eva’nın velayetini de aldığımı bilmen işine yarayabilir. Eva şu anda benim evimde, benim kontrolümde. Yalan söylemeye kalkmadan önce iyice düşünmeni istiyorum.”

“Eva da mı senin evinde?” Yutkundü, gözlerine derin bir korku yerleşti. “Ne yaptığımı düşündüğünü bilmiyorum Santiago –”

“Abel’la birlikte IVI’den aforoz edilmesini sağladığınız sektörden bahset.”

“Sektör mü?” diye tekrarladı şaşkınlıkla. “Bunun konumuzla ne ilgisi var?”

“Soruları ben soruyorum, Eli. İstersen sana bir isim listesi de verebilirim. Mahkeme kayıtlarında notlar var. Bir geçmiş var. Bunu inkâr edemezsin.”

Eli başını sallayarak iç çekti. “İnkâr etmiyorum zaten. Sadece bunun konumuzla ne ilgisi olduğunu soruyorum. Bilmek istiyorsan, tabii ki anlatacağım.”

“Bekliyorum.” Geriye yaslandım ve en ufak bir sahtekârlık belirtisi arayarak yüzünü dikkatle izledim.

“Kötü işlere bulaşmışlardı. Cemiyet’in haberdar olmadığı işlerdi. Ben de tesadüfen fark ettim. Adlarına açılmış banka hesaplarına erişimim vardı. Üyelerden birinin eşi, hesaplarını kontrol etmemi istemişti. Kocasının çevirdiği işlerden haberi yoktu. Diğer hesaplarsa her ay düzenli ödeme yaptığım hesaplardı. İlk hesabı incelerken, Cemiyet’in gelir kaynaklarında yer almayan, yurtdışındaki bir bankadan gelen başka bir aylık ödeme dikkatimi çekti. Araştırdıkça bu ödemeleri alanın yalnızca o adam olmadığını fark ettim. İşin içinden çıkmak hiç kolay değildi ve tek başımaydım, bu yüzden Abel’dan yardım istedim. Bir süre sonra IVI ile bağlantısı olmayan gelirleri gizleyen koca bir sektörü ortaya çıkarmaya başladık; Cemiyet içinde tanınan, köklü soylarıyla nesillerdir Cemiyet’in bir parçası olan üyelerdi bunlar. Şaşırmıştım ve inanamıyordum, çünkü dürüst olmak gerekirse, izlerini bile düzgün bir şekilde gizlememişlerdi. Ama daha fazla kanıtı ihtiyacım olduğunu biliyordum.”

“Sen de araştırması için Abel’ı gönderdin, öyle mi?”

“Evet,” diye itiraf etti Eli. “Bu tür işlerde iyidir ve Cemiyet için faydalı biri olabileceğini kanıtlamak istiyordu. Bunun iyi bir fırsat olduğunu düşündüm. Gerçekten kapalı kapılar ardındaki pek çok gizli işi ortaya çıkardı. Tüm kanıtları Mahkeme’ye götürdük; onlar da tek çarenin aforoz etmek olduğuna karar verdi.”

“Bu kadar kolay olmuş olamaz,” dedim.

“Tabii ki kolay olmadı,” diye kabul etti. “Onların intikam almaya çalışabileceği konusunda fikir birliği vardı ama Konsey üyelerinin adamları onları yakından izliyor.”

Patlamayla bağlantılı olabileceklerini söylemesini bekliyordum. Eli için kafamda bu şüpheyi yaratıp dikkati kendi üzerinden uzaklaştırmak için muhteşem bir fırsat doğmuştu. Ama Eli’nin bu konuya hiç değinmemesi tuhaftı.

“IVI’a zarar vermeye çalıştılar mı?” diye sordum.

“Bunun cevabını bilemem,” dedi. “İlk görüşmeler Mahkeme ile yapıldıktan sonra devre dışı bırakıldım. Mevcut konumum nedeniyle konunun devamına dâhil edilmeyecek kadar önemsiz görüldüm. Meseleyle ilgilenildiğine dair güvence verdiler ve konuyu gündeme getirdiğim için beni ödüllendirdiler. Hepsi bu.”

“Anladım.”

Bir çıkmaza girmiş olabileceğimi fark ediyor, geriliyordum. Eli’ye tam anlamıyla inanıyor olmasam da söyledikleri mantıklıydı. Mahkeme, onu gerekli olandan fazlasına dâhil etmezdi.

“Görünüşe göre birkaç düşman edinmişsin,” dedim. “Belki de açıkça söylemeden ima etmeye çalıştığın şey, seni zehirleyenlerden birinin onlardan biri olduğudur?”

“Zehir mi?” Dudakları acı dolu bir çizgiye dönüşürken başını salladı; bir şeyler dank etmiş gibiydi. “Bana zehirlendiğimi mi söylüyorsun?”

“Evet. Tam olarak bunu söylüyorum. Kan tahlilleri bunu doğruladı.”

Bu bilgiyi sindirebilmesi için ona birkaç saniye tanıdım; o

bu bilgiyi sindirirken, içinde sessiz bir sonuca vardığını fark ettim. İlk başta öfkeli görünüyordu, sonra kafası karışmış gibiydi, sonraysa... incinmişti, acı çekiyordu.

“Bunu kimin yaptığını biliyorsun, değil mi?”

Başını salladı. “Ben... Hayır, bildiğim söylenemez...”

“Söyle de kurtul, Eli. Gözlerindeki acıyı görüyorum. Bunu yapanın, sana yakın biri hatta belki de öz oğlun olduğunu düşünüyorsun.”

“Hayır,” diye karşı çıktı Eli. “Böyle bir şey düşünmüyorum ve oğlumun bana bunu yapabileceğine asla inanmıyorum.”

“Bu o kadar da uçuk bir düşünce değil,” dedim ve bir sonraki darbeyi indirirken onu dikkatle inceledim. “Çünkü beni de zehirledi.”

“Ne?” Eli’nin gözleri benimkilere kilitlendi ve gözlerinde gördüğüm acı, yerini korkuya bıraktı.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Dile getirmeme gerek yoktu. Ama yine de söyleyecektim.

“Ayrıca karımı kaçırdı ve çocuğumuzu aldırmaya çalıştı. Şu anda yüzlerce Cemiyet adamı sokaklarda onu arıyor. Oğlunun bu dünyadaki vakti dolmak üzere, Eli.”

“Hayır.” Bana yalvarırcasına baktı. “Lütfen onunla konuşmama izin ver. Bu durumu düzeltmek için yapabileceğim bir şey olmalı –”

“Doğruyu söyle,” diye öneride bulundum. “Belki o zaman, oğlunun bana yaptığı suikast girişiminin kanıtlarını Mahkeme’ye sunmamayı düşünebilirim.”

“Hâlâ sunmadın mı?” Yüzümü dikkatle inceliyordu; oğluna duyduğu aptalca sevgi, ona az önce anlattığım her şeyin önüne geçmişti.

“Hayır. Ama hâlâ vakit var.”

“Ne bilmek istiyorsun?” diye sordu Eli. “Neyi itiraf etmemi bekliyorsun?”

“O dosyalar neden eski karının evindeydi? Benim ve diğer IVI üyelerinin hakkındaki dosyalar. Patlamada ölen üyeler...”

Yüzündeki şaşkınlığın gerçek olduğuna, sahte olamayacağına inanmak istiyordum. Ama aynı zamanda bu manzara beni öfkeliendiriyordu da çünkü gerçekleri biliyor olması gerektiğini biliyordum.

“Ben... Bilmiyorum. Hazel'dan sonra o eve gitmedim...” Az önce neyi itiraf ettiğini fark ettiğinde yüzüne panik yayıldı: Hazel'ın kaçmasına yardım etmişti.

“Yani bunun Abel'in işi olduğunu mu söylüyorsun?”

“Hayır.” Ellerini karyolasının demirlerine kenetleyerek çöken bedenini biraz daha dikleştirmeye çalıştı. “Paranoyakça davranıp gerçekleri çarpıtıyorsun.”

“Öyle mi?” Alaycı bir kahkaha attım. “Patlama gecesini arayanın sen olduğunu hatırlatmak da mı gerçekleri çarpıtmak oluyor? İçeri giremeyecek kadar hasta olduğunu söylemiştin. Leandro'yla birlikte bu yüzden babamın yanındaydık. Bu yüzden ikisini de kaybettim. Çünkü sen, yardım edeceğime güvenerek bir telefonla olaylar zincirini başlattın!”

Sesimi yükseltirken öfkem artıyor, hastane önlüğünden tutup yüzümü yüzüne yaklaştırıyor, gerçeği yüzüne haykırıyordum.

“Benim için her zaman güvenilir bir dost ve rehber olduğuna inanmamı sağladın! Oysa bana ihanet eden sendin!”

Yüzüne bir aydınlanma ifadesi yerleşirken inkârla başını salladı. “Hayır, Santiago. Her şeyi yanlış anlıyorsun. O gece

gerçekten hastaydım. Kontrolsüzce kusuyordum. Seni oraya gönderenin ben olduğumu düşünmediğimi sanıyorsan... ve sonrasında olanlar... Oradakiler oğlum ve ben de olabilirdik. O günden beri bunu her gün düşündüm. Bir an bile aklımdan çıkmadı.”

Ellerimi önlüğünden çektim ve birkaç adım geriledim; kendime öfkeliydim, çünkü asla hak etmediği halde kendini savunması için ona fırsat vermiştim. Bir zamanlar onu bir baba gibi görüyordum. Hayranlık duyduğum, örnek aldığım biriydi. Oysa şimdi, adında zerre kadar onur kalmamış, çökmüş bir adamdan ibaretti.

“Günlerin sayılı, Eli,” dedim kapıya yönelirken. “Oğluna gelince... Onu ölmüş bil. Onu elime geçirdiğimde, bu dünyada onu kurtarabilecek tek bir ruh bile olmayacak.”

Mercedes'in sözleri bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Yüzünü, içinde taşıdığı nefreti görmeden edemiyordum. Söyledikleri, ima ettikleri... Zaten benim de düşündüğüm şeylerdi. Santiago beni, bebeğimizi aldırarak olan doktorun elinden kurtarıp eve getirdiğinden beri zihnimin bir köşesinde dönüp duran düşünceler bunlardı. Ama beni rahatsız eden tek şey bu düşünceler değildi. Bu eve adım atmadan, De La Rosa ailesi hayatıma girmeden önce, nefretin ne olduğunu bilmiyordum. Nefret edilmek, görmezden gelinmekten ya da sevilmemekten çok daha farklıydı; neredeyse elle tutulur, ağırlığı olan bir duyguydu.

Mercedes'in benden nefret etmesi canımı sıkmamalıydı. Bunu biliyordum. Bununla yaşayabilirdim ama asıl mesele, söyledikleriyle beni kaygılandıran şeyleri doğrulamış olmasıydı. Yeni Santiago'nun –daha nazik, daha ilgili bir eşe dönüşmüş olması– bir aldatmacadan ibaret olması. Gerçek olmaması.

Ve Mercedes içimi görmüştü.

Santiago De La Rosa'ya âşıktım. Kocama âşık bir kadın olmam, sıradan dünyada harika bir şey olabilirdi. Fakat bizim

dünyamızda, bu son derece tehlikeliydi; bir zayıflık olarak görülüyordu. Santiago da ona karşı hislerimin farkında mıydı? Bunu fark edip beni manipüle etmeye mi çalışıyordu? Arzularını sorgulamadan kabul eden, her şeye boyun eğen, fikri olmayan, itaatkâr bir eş mi istiyordu? Yalnızca soyunu devam ettirecek olan vârisini doğuracak bir kadın mı?

Onun çocuğunu.

“İvy?” Gözlerimi kırıştıtırıp başımı kaldırdım; Antonia bir kez daha bir şey yiyip yemeyeceğimi sordu.

Bakışlarımı tabağıma çevirdiğimde yumurtalar hâlâ oradaydı. Soğumuşlardı. Tostuma hiç dokunmamıştım. Üzerine tereyağı sürüp sürmediğimi bile hatırlamıyordum ama bir lokma bile yememiştim.

Santiago masanın başında oturmuş, yorgun gözlerini üzerine dikmişti.

“Hayır, teşekkürler. Bu sabah biraz midem bulanıyor,” diye yalan söyledim. Gerçi bu şekilde devam edecek olursam gerçekten de bulanacaktı. “Biraz çay alayım.” Soğumuş çayımı elim aldığımında, hiç yudumlamadığımı fark ettim.

“Sana yenisini getireyim,” dedi Antonia ama Santiago hafifçe koluna dokundu.

“Hayır.”

“Ama soğumuş –”

“Bizi yalnız bırak.”

“Sadece bir dakikamı alır, efendim.”

Bakışlarını ona çevirdi ve gözlerinde gördüğü şey Antonia'nın alelacele uzaklaşmasına yetti.

“Ona daha nazik davranmalısın. Tüm personeline öyle davranmalısın. *Efendim*,” dedim.

Santiago cevap vermeden çenesini sıktı.

“Onu hak etmiyorsun –”

Yumruğu masaya öyle sert indi ki üzerindeki çatal bıçaklar ve tabaklar sarsılırken irkildim. “Sana ne oldu böyle?” diye bağırdı.

Çay fincanımı indirip ellerimi kucağıma koydum. Titrediklerini görmesini istemiyordum.

“Dünden beri üstünü değiştirmemişsin,” dedim.

“Yani?”

“Yatağa gelmedin. En azından bizimkine.”

Santiago’nun kaşları havaya kalktı. “Kendi yatağımdan başka kimin yatağına gireceğimi düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum, Santiago. Beni odana götürdüğünden beri hiç yanımda uyudun mu? Bunu fark etmeyeceğimi mi sandın? Sırf beni susturmak için mi yaptın yoksa? Şızlanmamı durdurmak için, sanırım daha önce böyle söylemiştin...”

“Tabii ki hayır. Neler oluyor sana böyle?”

Şaşırmıştı. Kızarmış ekmeğimi alıp üzerine çırpılmış yumurta koydum; ekmeğimi ısırdığımda, artık sertleşmiş olan tost ekmeği parçalanarak masaya, kucağıma ve yere düştü. “Kahretsin!” Ekmek diliminden elimde kalanları tabağa bıraktım ve masadaki dağınıklığı toplamaya başladım ama Santiago beni durdurdu.

“Dur.”

Elini itmeye çalıştım. “Bırak. Bunu Antonia’nın temizlemesini istemiyorum.”

“Antonia’nın bu işi yaptırabileceği çalışanları var.”

“Hayır.” Sandalyemi geriye itip elimi onunkinin altından sıyrarak yere saçılanları toplamaya başladım.

“İvy, dur.”

Mercedes’in söyledikleri aklıma geldi ve canımı acıtma gücüne sahip olmalarından nefret ettim. Haklıydı: Santiago’ya âşıktım. Ve o kardeşini benden daha iyi tanıyordu. Santiago asla beni sevemezdi.

“İvy. Lanet olsun!” Sandalyesini gürültülü bir şekilde geriye doğru kaydırды ve aniden arkamda belirdi; elleri kollarımda, beni yerimden kaldırıyordu.

“İşleri daha kötü bir hale getiriyorsun,” dedim; sesim titriyordu, çünkü bir parça tost ekmeğine basmışım.

“Önemli değil.” Beni kendine çevirdi ve ellerini yüzüme koyarak ona bakmamı sağladı. “Ne oldu sana? Dünden bugüne ne değişti?”

Başımı kaldırıp yüzüne baksam da kulağımda sadece Mercedes’in sesi yankılanıyordu. Bundan sonra düşünmem gereken tek bir şey vardı ve bu durumda Santiago’yu sevip sevmediğim ya da onun beni sevip sevmeyeceği önemsizdi.

“Bebegi benden alacak mısın?” diye sordum açıkça; kelimeleri yüksek sesle dile getirmek boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

“Ne?”

“Alacak mısın? Sadece söyle. Kaçmayacağım. Zaten ön kapıdan dışarı adımımı atamayacağımı söyledin.” Bunu söylediği anı ve sözlerin aklıma kazınışını hatırladım. “Sadece bilmek istiyorum.”

Derin bir nefes verdi ve başını tiksintiyle salladı. Ellerini geri çekip birini ensesine götürdü ve başını bir kez daha salladı; dudakları ince bir çizgiye dönüşmüştü.

“Sadece bilmek istiyorum. Hazırlıklı olabilmek adına soru-

yorum.” Öyle bir şeye hazırlanmak mümkün müydü ki?

“Mercedes sana bunu mu söyledi? Dünden beri bana karşı tavrının sebebi bu mu?” Bakışlarımı kaçırdığımda yüzümü tekrar ellerinin arasına alıp yukarı kaldırdı; bir tutam saçımı kulağımın arkasına sabitledi. Derin bir iç çekti, sanki çok yorgunmuş gibi. “Hayır, Ivy. Bebeğimizi senden almayacağım. Bu konuyu kapatabilir miyiz? Bana güvenip bu saçma fikri unutabilir misin? Çünkü mesele dönüp dolaşıp buna geliyor. Güven.”

Kahvaltıya inmeden önce eski odamın önünden geçtim. Temizlenmişti ve daha çok bir misafir odasına benziyordu; koyu renk cam panelleri hâlâ oradaydı ama açıktı. Yatak, yeni birini karşılayacak şekilde toplanmıştı. Cam kutunun içerisindeki maske ortadan kaybolmuştu. Düğün gecemizden beri bana zorla taktığı tespih, komodinin üzerinde, bıraktığım yerde değildi. Kapının önünde öylece durup, o odada ne kadar zaman geçirdiğimi düşündüm. Beni tekrar içeri sokup kapıyı kilitlemesinin ve beni tamamen unutmasının onun için ne kadar kolay olacağını...

Güven.

Ona güvenmemi istiyordu.

Gözlerimi kırıştırdım ve bakışlarımı onunkilere çevirdim. Gülümsediğinde karnımda bir şeyler kıpırdadı; sanki gülümsemesine karşılık vermemi bekliyordu. O an dün geceye dair başka bir şey daha hatırladım. Mercedes’in söylediği başka bir şeyi: Babamın ona, ailesine yaptıklarından sonra Santiago’nun beni asla sevmeyeceğini söylemişti.

“Babamı görmek istiyorum,” dedim.

Yüz ifadesi değişti. Karardı.

“Sana güvenmemi istiyorsun ama benim yaptığım tek şey vermekken senin yaptığın tek şey almak gibi görünüyor.”

“Bu söylediğin ne doğru ne de adil, bunu biliyorsun.” Sesi sertti.

“Evet, kız kardeşim konusunda sözünü tuttun. Bunun için gerçekten minnettarım. Onun vesayetini alacak olmamızdan dolayı da ayrıca minnettarım.”

Santiago sessiz kaldı.

“Öyle olacak, değil mi? Vesayetini birlikte alacağız. Sadece sen değil.”

“Hayır, sadece ben değil. Doğru. Bana inanabilmen için belgeleri gösterebilirim.” Sözleri kesik kesikti.

Başımı salladım. “Hazel konusunu anlıyorum. Onun için, belki senin için de yerinin Cemiyet’ten gizlenmesinin ne kadar tehlikeli olduğunu anlıyorum. Ama neden bir cep telefonumun olamayacağını ya da en azından onu aramak için bir telefona erişimim olamayacağını anlamıyorum.”

Santiago bu konuda hiçbir şey söylemedi.

“Şimdilik bunu bir kenara bırakmaya hazırım. Ama senin de bana bir şey vermen gerekiyor. Evangeline’e ek olarak. Babamı görmek istiyorum. Bugün.” Bu bir rica değildi. “Lütfen” demedim. Çünkü istediğim şey gayet sıradan bir şeydi. Hiç de saçma bir istek değildi. Babam, Cemiyet’e ait bir hastanedeydi. Korunuyor olacaktı. Ben de öyle. Abel ya da başkasının bana ulaşma ihtimali yoktu. Güvenliğim tehlikeye girmeyecekti. “Beni sen götürebilirsin, Santiago. Beni senin götürmeni istiyorum.”

Uzun bir süre yüzüme baktı. Sol gözünün kısılmasını, çenesindeki kasılmayı izledim. Hayır dediğinde ne yapacağımı bil-

miyordum. Bir sonraki adımımın ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama başını salladığında beni şaşkınlığa uğrattı.

“Bir şeyler yersen seni babana götürürüm.”

Söylediğine neredeyse inanamadım; bunu anlamış olmalıydı ki beni çevirip sandalyenin arkasına elini koydu ve yeniden oturmam için işaret etti. Ben de oturdum. Büfeden taze yumurta ve kızarmış ekmeğe getirmesine izin verdim. O da oturup beni izleyerek yemeğimi yememi bekledi.

“Kız kardeşim bizi kıskanıyor,” dedi Santiago, ağzını silip peçeteyi masaya bıraktığı sırada. “Bu ona hiç yakışmıyor. Kimseye yakışmıyor. Ama zamanla yumuşayacaktır.”

“Hayır, yumuşamayacak Santiago. Ve sen her zaman aramızda bir seçim yapmak zorunda kalacaksın. Ben de bir gün onu seçeceğinden, sonra da kendimi yeniden odamda ya da başka bir yere sürülmüş halde bulacağımdan korkuyorum. Bunu kaldıramam. Özellikle de artık söz konusu olan sadece sen ve ben değilken.” Bu sözler boğazımın düğümlenmesine neden olurken sertçe yutkundum.

“Ivy –”

Konuşmasına izin vermeden ayağa kalkarak, “Hazırım,” dedim.

15

IVY

Aspirin olayı sonrası buraya getirildiğimde babamla aynı binada kalmış olduğumu fark ettim. Sadece birkaç kat üstümdeydi; kilitli kapılar ardında tutuluyordu ve orada bulunmak için özel bir gerekçesi olmayan kimse içeri giremiyordu. Kapısının önündeysen bir nöbetçi duruyordu.

“Başından beri burada mıydı?”

Santiago beni en sondaki odaya götürürken başını salladı.

“Neden söylemedin?”

“Sormadın ki.”

“Söyler miydin?”

“Sana yalan söylemedim, Ivy. Bir kez bile.”

Bu doğru muydu? Şaşırdım. Kafam karıştı.

Kapıya birkaç adım kala durduk, sonra bana döndü ve beni duvara yasladı. “Kız kardeşine de söylediğim gibi, söyleyeceklerim hoşuna gitmeyebilir ama sana yalan söylemem.”

Başını eğerek alnını alnıma dayadı. Gözleri köprücük kemiklerimin arasındaki kolyeye kaydığında ona dokundu; sonra sol elimi tuttu ve oradaki yüzüklere –siyah ve beyaz taşlı

nişan yüzüğüne, alyansa- hafifçe dokundu. Gözlerini tekrar gözlerime çevirdi.

“Çabalıyorum, Ivy.”

İstemsizce elimi kaldırdım ama yüzüne dokunmadan önce kenđimi durdurdum. Bunun yerine tişörtünü düzelttim –hastaneye doğru yola çıkmadan önce duş alıp temiz kıyafetler giymişti- ve bunu yaparken elimin göğsünün üzerinde, kalbinin olduğu yere geldiğini fark ettim. Bir an durakladığımda kalp atışlarını hissettim.

Elini benimkinin üzerine kapattı.

“Biliyorum,” dedim biraz suçluluk hissederek, çünkü şu anda bir amacı olan bendim. Yalan söyleyen bendim, çünkü susmak da bir yalan sayılırdı ve burada olmamın nedeni sadece babamı görmek, ona sarılmak, iyi olduğundan emin olmak değildi; Mercedes’in söylediklerini de sormak istiyordum. Babamın söylediği kadar korkunç bir şeyi yaptığını düşünmelerine ve Santiago’nun yaptıklarını yapmasına sebep olan gerçeği öğrenmek istiyordum. Onun beni sevmesini imkânsız kılan şeyi...

Santiago başını sallayıp elimi tuttu ve birlikte kapının önüne geldik. Nöbetçi selam vererek başını eğdikten sonra kapıyı açtı ve sonunda babamı gördüm. Hemşire tekerlekli sandalyeyi çevirdi ve komadan önce hatırladığım uzun boylu, otoriter adamdan çok farklı ve fazlasıyla zayıf görünse de içim rahatladı.

“Baba!”

Santiago beni serbest bıraktığı gibi babama koştum; önce şaşkın, sonra mutlu göründü. Kollarını açtığında ona dikkatlice sarıldım; kollarını üzerimde, kendi kollarımı onun etrafında hissettim.

Geri çekildiğimde ellerimi avuçlarının içine alıp beni baştan aşağı süzerken, karnımda duraksayıp bir kez daha gülümsedi. Üzerimde bir Henley ve kot pantolon vardı ama bu kıyafetle hamile olduğum pek belli olmuyordu. Omzumun üzerinden baktığında bakışlarını takip ettim ve kapının yanında duran Santiago'yu gördüm; bir kolu göğsünde çapraz duruyor, diğer elinin parmakları çenesini kavramış, bizi izliyordu.

“Teşekkür ederim, evlat,” dedi babam; Santiago ağzını açmak üzereyken düzeltti. “Santiago.”

Santiago başını sallayarak bakışlarını bana çevirdi, sonra tek kelime etmeden kapıyı açtı. Hemşireye eliyle işaret ettiğinde odadan çıktı, Santiago da arkasından gitti.

Gerçekten çabalıyordu.

Ve haklıydı. Mercedes'in kışkırdığını biliyordum. Bunu anlayabiliyordum da. Onu tahtından etmişim. Mesele ben bile değildim. Santiago'nun hayatındaki yerini alan herkesten nefret edeceğinden emindim. Normal bir ailede bu oldukça tuhaf olurdu ama onların yaşadıkları düşünüldüğünde –bir gecede hem babalarını hem de kardeşlerini kaybetmeleri, ardından annelerinin ölmesi ve Santiago'yu da neredeyse kaybedecek olmaları– birbirlerinin hayatının merkezine oturmalarını anlayabiliyordum. Gerçi Santiago için bunun tam olarak böyle olduğunu düşünmüyordum. Kim bilir, belki Mercedes de birini bulsaydı –Yargıç olabilir– her şey farklı olurdu.

Beni gülümseyerek inceleyen babama döndüm. “Seninle evlenmiş,” dedi.

Başım la onayladım.

“Okul ne olacak?”

“Artık pek mümkün görünmüyor.”

“Belki bir süre sonra okuluna dönersin. Otursana, Ivy.” Duvarın önündeki küçük kanepeye oturdum. Oda büyük değildi, babam tekerlekli sandalyesini sürerek yanıma geldi. “Sana ikram edebileceğim bir şey olmadığı için üzgünüm.”

Huzursuzca gülümsedim. Onu görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki her şey çok değişmişti. “Seni görmek bile yeter.”

“Daha iyi günlerim oldu tabii.”

“Daha kötü olduğun zamanlar da. Komadan çıkmış olmana sevindim.”

“Bunu kocana borçluyuz.”

“Santiago’ya mı?”

“Zehirlenmişim, Ivy. Raporu okudum. Söyledikleri doğru. Sana ne söylediklerini bilmiyorum –kalp krizi, ani felç falan filan– ama ben zehirlenmişim.”

Ne hissettiğimden emin değildim. Galiba hissettiğim en belirgin şey korkuydu. Kalp krizi ya da felç bu durumda daha iyi olurdu. Zehirlenmesi, birinin onu öldürmeye çalıştığı anlamına geliyordu. Aklım, bulduğum ruja ve Abel’in sorularımı yanıtsız bırakmasına gitti.

“Sana iyi davranıyor mu?” diye sordu.

Başımı salladım. “Eva da Malikâne’de. Yanımızda gerçekten mutlu. En azından bana öyle geliyor.”

“Sevindim. Annen?”

“Onu görmedim.” Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Baba, Hazel’in kaçmasına sen mi yardım ettin?” diye sordum.

Sorum onu şaşırtmıştı. “O güvende mi?”

“Sanırım. Santiago nerede olduğunu biliyor. Küçük bir oğlu varmış.”

“Michael. İyi bir çocuktur.”

“Biliyor muydun?”

“Ona yardım eden bendim, Ivy. Bunu bilecek yaşta değildin.”

“Kaçmasına sen mi yardım ettin?”

“Ve uzak kalmasına. Yalnız bir anne için hayat çok zor. Bunu tahmin edebiliyorsundur.”

“Neden yaptın?”

“Onu sevmediği biriyle evlenmeye zorlayamazdım. Başka bir adamdan hamile olduğunu öğrenince işler değişti. En azından sonunda aklını başına topladı.”

“Ama Cemiyet...”

“Ailemden önemli değil. O hatayı bir kez yaptım.”

“Abel’in annesinden mi bahsediyorsun?”

Başını sallayarak gülümsemeye çalıştı ama bir şeyin onu kaygılandırıldığını görebiliyordum. “Başka şeyler de var.”

“Sana bir şey sormam gerekiyor, baba.” Bakışlarımı kapıya çevirdim; ne kadar vaktim olduğunu bilmiyordum.

“Sor.”

“Santiago’yla aranızda ne yaşandı? Onun babası gibiydin. Bunu hatırlıyorum. Onu ne kadar sevdiğini de hatırlıyorum.”

“Her ne kadar yanlış düşünüyor olsa da onu hâlâ seviyorum.”

“Ne oldu?”

“Dün gece beni ziyaret ettiğini biliyor musun?”

“Dün gece mi?”

Babam başını salladı. “İyi ki geldi. Zehirlenme meselesini anlatması iyi oldu. Bir de Abel’in bebeğine ne yapmaya çalıştığını söyledi.” Sessizliğe gömülerek bakışlarını kaçırırken, yü-

zündeki zoraki gülümseme kayboldu. “Kendi çocuğuma haksızlık ettim. Bu onun suçu değil.”

“Abel yetişkin biri.”

“Santiago’ya gösterdiğim ilginin yarısını ona göstermiş olsaydım, ailemi ilk sıraya koymuş olsaydım, şimdi her şey farklı olurdu.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bütün gece bunu düşündüm. Parçaları birleştirmeye çalıştım. Ona körü körüne güvenmemem gerektiğini anlamalıydım. Gerçi onun da ihtiyacı olan buydu: babasının güveni. O isimler ortaya çıkınca, Grigori mafyasıyla bağlantılar günde me gelince... De La Cruz Karteli...”

“Ne? Mafya mı? Kartel mi?”

Bana baktı ve söylediklerinin ne kadarının fazla olduğuna karar vermeye çalıştığını hissettim.

“Neden bahsediyorsun, baba?”

“Onların IVI ile bir bağlantısı yok. Ne Kartel’in ne de Grigori’nin. O zamanki haliyle IVI, onlar gibilerini asla içlerine almazdı.” Durdu, başını iki yana salladı. “Her şeyi önce kendim araştırmalı, doğrulamalıydım. Öyle yapsaydım birçok hayat kurtulurdu. Buna Santiago’nun babasıyla kardeşi de dâhil.”

“Üzgünüm ama söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum.”

“Sorunun cevabı şu, Ivy. Santiago, ailesinin ve sayısız Cemiyet üyesinin ölümünden sorumlu olduğumu düşünüyor.”

“Ne?”

“O patlama basit bir gaz kaçağı değildi. Sanırım bir intikamdı ve bunu başlatan kişi bendim. Abel, bana bazı usulsüzlüklerin kanıtlarını sundu, ben de onları Mahkeme’ye götürdüm ve farkında olmadan her şeyi başlatmış oldum. Aforoz edilen,

her şeyini kaybeden o aileler, o gece intikamlarını aldılar. En azından görünen o. Abel’la konuşmam gerek. Her şeyi ondan duymam gerekiyor. Ne yaptığını, kaç hayatı gözden çıkardığını öğrenmek zorundayım.”

“Baba, hiçbir şey anlamıyorum.”

O an kapı açıldı ve Santiago kapı eşiğinde belirdi. Babamla göz göze gelip yutkunduğunda boğazının kasılışını izledim.

“Duyduğundan eminim,” dedi babam sakince.

“Ne?” dedim ayağa kalkıp ikisine birden bakarak.

“Eğer kendi paçanı kurtarma derdindeysen –”

“Kendi oğlumu ateşe atarak mı?”

Santiago cevap vermedi.

“Ellerime daha fazla kan bulaşmasına izin veremem. Torununun kanının. Hatta senin kanının, Santiago.”

“Neden bahsediyorsun, baba?” diye sordum.

“Abel’in nasıl finanse edildiğini bildiğimi sanıyorum,” dedi babam. “Bilgisayarıma ve sakladığım bazı dosyalara ihtiyacım var ama sanırım ne olduğunu anladım...”

“Ivy,” dedi Santiago, bakışlarını bana çevirmeden. “Marco seni eve bırakacak.” Marco sanki söyleneni duymuş gibi aniden Santiago’nun arkasında belirdi.

“Neler olduğunu öğrenmeden hiçbir yere gitmiyorum.”

Babam uzanıp elimi tuttu. “Benden neden nefret ettiğini öğrenmek istiyorsun. Bizden neden nefret ettiğini. Onu tuzağa düşürdüğüme inanıyor, Ivy. Ailesini öldüren patlamadan sorumlu olduğumu düşünüyor.”

SANTIAGO

Eve girdiğimde Ivy bornozuma sarınmış halde beni merdivenlerde bekliyordu; bornozum küçük bedenini yutmuş gibi görünüyordu.

“Bu karanlıkta burada ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Konuşmamız gerekiyor, Santiago. Seninle konuşmadan yatağa gitmeyeceğim.”

Kaçınılmaz olan kavgadan şimdiden çekinerek iç çektim ve yanına yaklaşarak kalkmasına yardımcı oldum. “Hadi. Yukarı çıkalım.”

Onu yatak odamıza yönlendirirken itiraz etmese de birazdan olacakların bu kadar kolay olmayacağını biliyordum. Kapıyı kapatıp ceketimi kenara attığımda haklı olduğum ortaya çıktı.

“Babam için endişeliyim,” dedi boğuk bir sesle.

Sesindeki keder içime işledi ve bundan hoşlanmadım. Her ne kadar yapamayacağımı bilsem de bu durumu düzeltmek istiyordum. Ölmüş babama ve kardeşime verdiğim sözlerden ödün vermeden bunu yapamazdım.

“Baban emin ellerde,” diye cevap verdim sertçe. “Parayla sa-

tın alınmayacak kadar iyi bir tedavi görüyor. Güvenli bir hastanede –”

“Hapishane demek daha doğru olur,” diye araya girdi Ivy. “Onu sıradan bir mahkûm gibi o odaya hapsettin ve odasına girip çıkanlara sadece sen karar veriyorsun.”

“Bu, babanın hiç de hak etmediği bir iyilik,” diye homurdanarak arkamı döndüm; gömleğimin düğmelerini açıp çıkardım.

“Ona yardım etmeliydim,” dedi Ivy burnunu çekerek. “Orada yapayalnız, ailesinden kimse olmadan, tek başına iyileşmeye çalışmamalıydı. Bizim yanımızda, güvende olduğunu bildiğim, korumaların güvenliğini sağlayabileceği bir yerde olmalıydı. Artık zehirlendiğini bildiğime göre, bunun tekrarlanacağını düşünmeden durmam mümkün değil.”

“Tekrarlanmayacak,” dedim kararlılıkla; ölümünün o kadar nazik olmayacağını söylemedim.

“Lütfen.” Sesi titredi. “Babama zarar vermeyeceğine dair bana söz vermeni istiyorum. Buna gerçekten ihtiyacım var.”

Gergin bir şekilde, hayal kırıklığı içinde ona döndüm. Böyle bir söz veremezdim. Bunu anlamıyor muydu? Ona dünya üzerinde istediği her şeyi verebilirdim ama bu olmazdı.

“Tutmayı aklımın ucundan bile geçirmediğim bir söz vermemi beklememelisin.”

Ivy’nin yüzü düştü, sendeleyerek geri adım attı ve yataktan destek alarak yaşlı gözlerle bana baktı.

“Ama sana yardım edeceğini söyledi. Abel ya da diğer üyeler olduğunu söyledi. Kendisinin bu konuyla bir alakası olmadığını söyle.”

“Bana sadece duymak istediğimi düşündüğü şeyi söyledi,” dedim. “Onun yerinde kim olsa aynı şeyi yapardı.”

“Asla kabul etmeyeceksin, değil mi?” Yanaklarından süzülen yaşları sildi. “Babam hakkında yanılıyor olabileceğini kabul etmeyeceksin çünkü bu, benim hakkımda da yanıldığını kabul etmen anlamına gelecek. Sonrasında kendini açman ve kendinden başka birini sevmeyi öğrenmen gerekecek ama bunu yapamazsın, çünkü kendi nefretinle kör olmuşsun.”

“Kendime âşık biri olduğumu mu sanıyorsun?” Acı bir kahkaha attım. “Ah tatlı, masum Ivy. Ne hissettiğim hakkında hiçbir fikrin yok.”

Ivy başını eğerken yanaklarına bir kızarıklık yayıldı. “Bazen çok... sinir bozucu olabiliyorsun!”

“Duş alacağım,” dedim homurdanarak. “Sen de uyu.”

Banyoya girdikten sonra gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Sözleri zihnimde yankılanırken damarlarım adeta dondu; sözlerinin ne anlama geldiğini düşündüm.

Kendini açman ve kendinden başka birini sevmeyi öğrenmen gerekecek.

Kendime karşı en ufak bir sevgi kırıntısı bile beslemediğimi nasıl fark etmemişti? Karanlık koridorlarda yürüdüğü her an bunu hissediyor olmalıydı. Benden kimi sevmemi bekliyordu? Onu mu?

Bu soruların cevapları yoktu ama onları zihnimde durmaksızın tekrarlamama engel olmadı. Duşu açıp sıcak suyun altına girdim. Duvara doğru dönüp gözlerimi tekrar kapattım ve sıcaklığın yüzümden aşağı süzülmesine izin verdim. Neden beni, bir gün birini sevebilecek biri olarak görmüştü?

Göğsümdeki tuhaf his sevgi değildi. Çok daha farklı bir şeydi. Buna karar vereli uzun zaman olmuştu, çünkü mantıklı olan tek şey buydu: Düşmanımın kızını sevmezdim. Bazı

tavizler verdiğim doğrudur. Ona karşı fazla yumuşak davranmışım zamanlar olmuştu, belki de hedefimi gözden kaçırmış ve rotamı tamamen değiştirmiştım. Onu öldürmek yerine yanımda tutmaya karar vermem, her şeyin gerçekten değiştiği anlamına gelmiyordu. Bu sadece mantıklı olan seçimdi. Ivy, çocuklarımin annesi olacaktı. Geceleri yatağımda bana sıcaklık veren kişi olacaktı. Bana haz veren o beden olacaktı. Tüm bunlar evliliğin gerekçeleriydi. Duyguların bununla hiçbir ilgisi yoktu. Bunu neden göremiyordu?

Tahmininde bir gerçeklik payı vardı ve bunu bilmeliydi. Eli masumiyetini asla kanıtlamayacaktı. İsteddiği dosyaları karıştırıp tüm suçu oğluna yıkabilirdi. Hiçbir şey gerçeği değiştiremezdi. O gece beni arayan kendisiydi. Beni, Leandro'yu ve babamı onların yerine gitmeye ikna eden kişiydi. Eğer bunu yapmamış olsaydı hâlâ hayatta olacaktı ve ben... böyle olmayacaktım.

Onun yok olmasını ne kadar istediğimi düşünürken içimde bir öfke patlaması meydana geldi. Ivy bunu asla kabul etmeyecekti. Cepheler çizilmişti ve ben hangi yolu seçersem seçeyim kazanamayacaktım. Yargıç haklıydı. Neyin daha önemli olduğuna karar vermem gerekiyordu; intikam duygusunun verdiği tatmin mi, yoksa karımın sıcaklığı mı?

Sırtımda hissettiğim bir el beni bu nahoş düşünceden sıyrıldı. Omzumun üzerinden baktığımda Ivy'yi gördüm. Kollarını belime dolamış, yüzünü tenime yaslamıştı.

“Her şeyin bir savaşa dönüşmesini istemiyorum,” diye fısıldadı.

“O zaman yapma,” diye karşılık verdim.

İç geçirip sarılışını sıkılaştırdı.

“Hissettiğin acıyı hayal bile edemem,” dedi. “Hem babanı hem de kardeşini o şekilde kaybetmek... Düşünmek bile kalbimi acıtıyor. Kimsenin senden içtenlikle özür dilememiş olmasına üzülüyorum, Santiago. Bu adil de değil doğru da. Babam en başta seninle bu meseleyi ele almalıydı, seninle açık açık konuşmalıydı. Ama her zaman yaptığı gibi meseleyi kendi haline bıraktı. Geldiğimiz nokta işte bu.”

“Olanlar babanla benim aramda –”

“Bitirmedim,” diyerek sözümü kesti. “Söylemek istediklerimi söylememe izin ver.”

Sessizlikle karşılık verince konuşmaya devam etti.

“Hissettiğin acı için üzgünüm. Hayatını sonsuza kadar değiştiren büyük kayıp için üzgünüm. Ama yaraların için üzgün değilim.”

Ellerini çeneme koyup beni yavaşça kendine çevirdi ve yüz yüze gelmemizi sağladı. “Bu yaralar senin bir parçan ve hiçbirini değiştirmek istemem, çünkü onlar senin ne kadar güçlü olduğunu ve her şeye rağmen hayatta kalmayı nasıl başardığını gösteriyor. Her biri, üstesinden geldiğin zorlukların kanıtı. Ve bana göre çok güzeller.”

“Yalan söylemene gerek yok.”

“Yalan söylemiyorum ve bunu sen de biliyorsun.” Sarılışı daha da sıkılaştı. “Kendi güvensizliklerini başkalarına yansıtmaktan vazgeç. İnsanlar senden yaraların yüzünden korkmuyor, Santi. Senden korkuyorlar, çünkü etrafta ateş püsküren bir şeytan gibi dolaşıyorsun. Sanki sana bakmaya cesaret eden herkesi yakıp küle çevirebilecek güce sahipmiş gibisin.”

“Ben... Başka bir şey bilmiyorum,” diye itiraf ettim ve sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum.

“Hayır, bu doğru değil.” Aniden bir şey hatırlamış gibi dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “İstediğinde ne kadar nazik olabileceğini gördüm. Savunmanı indirebilecek kapasitedesin. Bunu Eva da gördü. Antonia da. Bunu gösterirsen, birilerinin senin hakkında yanlış fikirler edineceğinden korkuyorsun, o kadar. Özünde aslında iyi ve düzgün biri olduğunu düşüneceklerinden korkuyorsun.”

“Bu gerçekten de yanlış olurdu,” diye mırıldandım.

“Bana bir adım at,” dedi. “Büyük adımlar atmanı beklemiyorum. Sadece bana güvenmeyi denemeni istiyorum, tıpkı benim sana güvenmemi istediğin gibi.”

“Bugün farklı bir amaçla babanın yanına gitmek istediğinde sana güvendiğim gibi mi?”

“Benimle konuşsaydın gizlice hareket etmeme gerek kalmazdım,” diye karşılık verdi. “Ayrıca gerçekten babamı görmek istedim. Tek amacım onu sorgulamak değildi.”

“Babanın bu işin içinde olmadığına inanmamı istiyorsun, değil mi?” diye sordum. “Tüm mesele bu.”

“Kısmen, evet. Babamı tanıyorum ve yalan söyleyip söylemediğini anlarım. Bu konuda içgüdülerime güvenmeni istiyorum. En azından elinde onu suçlayacak somut bir delil olana kadar. Lütfen sadece kendi şüphelerininle hareket etme.”

“Elimde zaten bir delil olup olmadığını nereden biliyorsun?”

“Eğer gerçekten olsaydı çoktan Mahkeme’ye götürürdün.”

Bu konuda ona hak vermem gerekiyordu. Mantıklı bir noktaya değinmişti ama olsaydı da o delili Mahkeme’ye sunmak yerine adaleti kendi ellerimle sağlamayı tercih ederdim.

“Objektif olmak için konunun çok içindesin,” dedim. “İntikamımdan vazgeçmemi istiyorsun.”

“Babamın masumiyetini kanıtlaması için ona biraz zaman tanımanı istiyorum. Artık her şey ortada olduğuna göre, aynı amaç uğruna birlikte hareket edebiliriz. Sana yardım etmeme izin ver. Eşin ve ortağın olarak.”

Gözlerinin içine bakıp yutkundum. Babasının hayatı için pazarlık edecek durumda değildi ama şu an ona “hayır” cevabı vermeye gönlüm el vermiyordu.

“Bunu... düşüneceğim.”

Sesim gergin çıkmıştı ama yine de Ivy’nin yüzünde rahatlamış bir gülümseme oluştu. Çıplak bedenini bedenime bastırıyordu; yumuşak teni sertliğime sürtünüyordu. Parmaklarımı ensesine doğru kaydırıp orada tuttum, ardından eğilip onu öptüm.

Ellerini sırtımdaki yaraların üzerinde gezdirirken dudaklarını araladı. Yumuşak inlemelerini içime çekerek bedenini duvara doğru çevirdim ve geri geri yürümesini sağladım. Ellerini aramıza uzatıp parmaklarını sertliğime doladı; öpüşmemiz aç ve vahşi bir hâl alırken bedenim onu arzulamaktan başka bir şeye odaklanamıyordu.

Beni okşuyor, arzuyla delirmeme neden oluyordu. Onu sertçe becermek, ona yeniden sahip olmak istiyordum. Ama bunun güvenli olup olmadığından emin değildim.

Onu duvara yasladım; parmaklarımı köprücük kemiğine kaydırduğımda göğüslerini okşamaya, uçlarını sıkmaya başladım. Başını geriye atıp dudaklarını ısırdı ve ben diz çöküp önüne indiğimde keskin bir nefes aldı.

Bacaklarını kaldırıp omuzlarıma yerleştirirken göz göze geldik; arkasındaki duvardan destek aldım. Parmaklarını saçlarıma doladı ve ben başımı bacaklarının arasına eğdiğimde kalçasını bana doğru itti.

Dilimin ilk darbesi vücudunda adeta bir şok dalgası yaratmıştı. Bacakları yüzümün etrafında kasılırken, saçlarımı daha sıkı kavırıyordu. İç geçirip aynı hareketi defalarca tekrarladım; karşımda tüm kontrolü kaybetmesini, kendini hissettiği arzuya teslim etmesini hayranlıkla izledim. Tüm bunlar olurken gözlerini benden bir an bile ayırmadı. Onu izleyişimi izliyordu. Bu, benim alışık olmadığım bir tür yakınlık olsa da ikimiz de anın büyüsünü bozmak istemiyor gibiydik.

“Aklından geçenleri söyle,” dedim.

Ivy düşüncelerini kesik nefeslerle dile getirdi. “Çok iyi... çok ateşli. Seni izlemek.”

Beklenti sertliğimin seğirmesine neden olurken bacaklarının alt kısmını sıkarak biraz daha araladım.

“Nerede boşalmak istiyorsunuz, Bayan De La Rosa?” Burumla onu tahrik ediyor, vajinasına sürterek kokusunu içime çekiyordum. “Yüzümde mi yoksa aletimde mi?”

“İkisini de istiyorum,” diye cevap verdi nefes nefese.

“Birileri açgözlü anlaşılan.” Dilimi tekrar içine sokup yüzümü daha derine gömdüğümde kıpırdanıyordu. Onu adeta yutuyordum.

Saniyeler sonra sarsılmaya başlamıştı; orgazm tüm bedenini ele geçirirken çığlık atıyordu. Bedenini bana doğru iterken ayak parmakları sırtıma doğru kıvrılıyordu. Elleri ve bedenindeki tüm kaslar gevşemişti.

Ayağa kalkarken bacakları belime dolanacak şekilde onu kollarıma aldım. Beni izlerken yüz ifadesi yumuşak ve rahatlamıştı. Aletimi içine kaydırmaya çalışırken ıslaklığının içinde kayıyor, tamamen içinde kaybolana kadar derinlerine doğru itiyordum.

Memnun bir iç çekişle kalçalarımı ona doğru iterken, Ivy de ellerini uzatıp yüzümü kendisinininkine yaklaştırdı. Onu becerirken öpüşüyorduk ve buna engel olamıyordum.

Ellerinin tenimdeki, dudaklarının dudaklarımdaki hissi, kesinlikle şimdiye kadar tattığım her şeyden daha güzeldi. Vajinası sanki benim aletim için yaratılmış gibiydi. O kadar sıcak ve yumuşaktı ki asla içinden çıkmak istemiyordum.

Bu hissin altında yatan sebebi çözümleyecek kadar ayık değildim. Bu yüzden sadece ileri geri hareket etmeye devam ettim. Ivy, tam da istediği gibi adımı haykırarak boşalıyordu. Sonra sıra bana geldiğinde, aletimi daha da derinlerine ittim ve dakikalarca süren bir boşalmanın iniltilerini serbest bıraktım. Aletim yavaş yavaş yumuşamaya başlarken hâlâ içindeydim; ileri geri hareket ederken, aramızdan meni damlıyordu.

Ivy uzanıp yanağıma dokunduğunda gözlerinde samimi bir bakış vardı. O anda bir şey olmuştu. Sanki elektrik çarpmış gibiydi ve istediğim tek şey uzaklaşmaktı. Düşündüğüm tek bir şey vardı; onu doğrultup bir an önce uyuması gerektiğini söylemek, kendimse ofise geçmek istiyordum. Ama Ivy içimdeki bu zayıflığı seziyordu ve daha filizlenemeden bastırıyordu.

“İzin ver seni yıkayayım. Uzun bir gün geçirdin.”

Ivy sabuna uzanmak için kollarımdan sıyrıldığında aletim yumuşak bir şekilde uyluğumun üzerine düştü. Sabunu köpürttüğü sırada ona arkamı döndüm; kendime gelmeye ihtiyacım vardı. Ellerini üzerimde hissettiğim anda, zihnimi meşgul eden düşüncelerin hepsi silinip gitti.

“Öyle demek istemedim,” dedi sessizce. “Kendine âşık olmanla ilgili söylediğim şey... sadece... yanlış ifade ettim.”

“Unuttum bile,” diye yalan söyledim.

Ivy bir şey söylemeden sessizliğe büründü. Beni tıpkı bir arabayı temizler gibi özenle yıkıyordu. Tenimdeki dövmelemlerin üzerinden yavaşça geçiyor, tüm çizgileri ve kıvrımları ince-liyordu. Eskiden kimsenin bunu yapmasına izin vermezdim ama onunla birlikteyken hiçbir şeyden rahatsız olmuyordum. Nedenini anlayamasam da bu yanımlı tanımasını istiyordum.

Bana neler oluyordu böyle?

Vücudumun ön kısmını yarılayıp aletimle oynamaya başla-dığında arkasına uzanıp sabunu elime aldım.

“Sıra sende.”

Oyun saatinin bittiğini öğrenen bir çocuk gibi kaşlarını çat-sa da omuzlarını ovmaya başladığımda hızlıca toparlandı. Kol-larını ve göğüslerini köpükledim, sabunlu parmaklarımı ba-caklarının arasına kaydırđım, o da buna yumuşak bir iniltiyle karşıladı. Kendime bunun hormonların yan etkisi olduğunu söyleyip duruyordum. Ama karnına ulaşıp avuç içimi orada şekillenmeye başlayan küçük çıkıntının üzerine koyduğumda, aniden çarpıldım.

Birlikte bir insan yaratıyorduk. İkizimizin özelliklerini taşı-yacak küçük bir insan. Boğazım düğümlendi; bunu görmeme-sini umuyordum. Bu, hayatın doğal akışıydı. Karı koca olarak yapmamız gereken şey buydu. Ama şu an, tuhaf bir şekilde... gururlu ve huzurluydum.

“Beni nasıl hamile bıraktığını düşünüyorsun, değil mi?” diye sordu, gözlerini devirerek.

“Hatırı sayılır bir başarıydı,” dedim hiç çekinmeden.

“Buna biyoloji diyoruz, Santiago.”

“Ve De La Rosa erkekliği,” diye karşılık verdim.

Avuçlarını ön kollarının üzerine yerleştirirken gülümsemesi yavaşça soldu. “Ya bebeğimiz kızsaa, o zaman ne olacak?”

“O zaman bir kızımız olacak,” dedim ne demek istediğini anlamayarak.

“Ama bir erkek çocukla aynı olmayacak.” Sesine hüzün yerleşmişti.

“Erkek olmasını mı istiyorsun?” diye sordum, kaşlarını çatarak.

“Hayır, demek istediğim bu değil,” diye homurdandı. “Sen istiyorsun, onu söylüyorum.”

“Bir erkek istiyorum,” diye onayladım. “Erkek vârislere ihtiyacımız olacak elbette. Ama kız da istiyorum. İkisi de olsa muhteşem olur.”

Gözleri irileşti. “Kaç çocuğumuzun olacağını düşünüyorsun?”

“İçine kaç tane yerleştirebilirsem o kadar.”

Ivy başını sallarken eğleniyor gibi görünmüyordu. “Ben bir fabrika değilim.”

“Biliyorum. Ama onları yapmanın zor olmadığını kabul etmelisin.”

“Yapmak değil. Ama dokuz ay boyunca taşıyıp büyötmek? O epey zahmetli olacak.”

“Yardım alacağız,” diye temin ettim. “Antonia –”

“Santiago.” Parmaklarını dudaklarımın üzerinden geçirerek beni susturdu. “Şimdilik ilk bebeğimize odaklanalım, olur mu?”

Omuz silktim, o da konuyu şimdilik kapatmış gibiydi. Yıkandıktan sonra kurulandık ve lavaboda dişlerimizi fırçaladık. Her şey tuhaf bir şekilde samimiydi ve göğsümde boğucu

bir ağırlık hissettim; sanki buradan bir an önce uzaklaşmam, bir süreliğine her şeyden kaçmam gerekiyormuş gibi bir histi. Ama sonra Ivy, tek bir isteğiyle her şeyi altüst etti.

“Bu gece benimle kalır mısın?” diye sordu. “En azından bir süreliğine.”

“Olur.”

Durdu ve inanamayarak yüzüme baktı. “Olur mu dedin?”

“Abartılacak bir şey değil.”

Ivy gülümsememek için kendini zorladı ve başını salladı. Birlikte yatak odasına dönüp hâlâ çıplakken yatağa girdik. Birkaç dakika boyunca yan yana uzanıp tavana baktık. Ne birbirimize dokunduk ne de konuştuk. Sonra yorganın altında, Ivy’nin avucunu aletimin üstünde hissettim.

Ne olduğunu anlayamadan kendimi yeniden içinde buldum. Onu yatağa gömercesine becerirken Ivy adımı haykırıyor, tırnaklarını kalçama batırıyordu.

İkimiz de boşaldıktan sonra yanına yığıldığımda başını kolumla omzumun arasına yerleştirip bedenini benimkine yaklaştırdı. Elim serbestçe üzerine düştü, gözlerimi sadece bir dakikalığına kapattım. O bir dakika, tüm geceye dönüştü ve gözlerimi bir sonraki açışında sabah olduğunu görünce şaşırdım.

Tüm geceyi onunla birlikte yatakta geçirdim.

Sonraki ay Santiago'yla olan ilişkimiz sakin geçti. Abel'dan hiçbir iz yoktu. Sanki yer yarılmış, içine girmişti. Santiago'nun söylediğine göre, adına kayıtlı tüm banka hesapları dondurulmuştu; nasıl olduysa onlara erişim sağlamıştı. Bilinen hiçbir kredi kartında haftalardır hareket görülmemişti. Santiago'nun adamları ve Cemiyet'in New Orleans'ta ve Abel'ın daha önce bağlantı kurduğu her yerde konuşlandığı askerlere rağmen nerede saklanabildiğini aklım almıyordu.

Birden fazla sığınağı olabilir miydi? Öyle olmalıydı. Saklanacak bir yere ihtiyacı vardı. Paraya ihtiyacı vardı.

Tabii birisi ona yardım etmiyorsa.

Santiago açıkça dile getirmemişti ama aklında bunun olduğunu biliyordum. Henüz tanıştırılmadığım bir adam, birkaç kez Santiago'yla görüşmeye gelmişti ve Santiago'nun, konu Abel olduğunda daha hararetli ve yüksek sesli hale gelme eğiliminden ötürü bazı şeylere kulak misafiri olmuştum. Gizlice dinlediğim söylenemezdi. Bu görüşmeler sırasında tesadüfen ofisinin kapısından geçmemiş olsaydım hiçbir şey duyamazdım.

Babamı neredeyse her gün görmeye gidiyordu ve ona Santiago'yla ne konuştuklarını, onları bu kadar endişelendiren şeyin ne olduğunu sorduğumda, konuyu değiştirip beni oyalıyordu. En azından artık babamı görebiliyordum. Gerçi Santiago'nun babama karşı hislerinin bir gün değişip değişmeyeceğinden hâlâ emin değildim. O gece, babası ve kardeşiyle birlikte daha birçok kişinin hayatını kaybettiği olaydan babamı sorumlu tutmaktan vazgeçip geçmeyeceğini bilmiyordum. O gece Santiago, yaralı ve paramparça bir adam olarak oradan ayrılmıştı.

Santiago'nun beni endişelendirmek istemediğini biliyordum. Bazı şeyleri söylemeyerek beni ve bebeğimizi korumaya çalıştığını da. En azından düşündüğü şeyin bu olduğuna inanıyordum. Hoşuma gitmese de bu konuda fikrini değiştirmeyi başaramıyordum. Bir bakıma bu hali daha fazla sevmeme neden olmuştu. Bana karşı ne kadar özenli davrandığını görmek hoşuma gidiyordu. Başka hiç kimseye karşı böyle değildi. Nazik ve düşünceliydi ve en önemlisi, onun yanında kendimi güvende hissediyordum. Bu evde, birlikte inşa ettiğimiz bu yuvada... Onun kollarında ve yatağında güvendeydim.

Ona karşı hislerimi henüz dile getirmemiştim. "Seni seviyorum" cümlesini hâlâ yüksek sesle söylememiştim. Ama seviştiğimizde, o sözler gitgide daha sık zihnime düşüyordu; ya da sonrasında beni kollarına aldığı anda... Onları içime atmak gitgide zorlaşıyordu.

Eva'yla ikimizin Hazel ve oğluyla görüntülü konuşmamıza izin verdi. Michael, ablamın bir kopyası gibiydi ve -uzaktan bile olsa- onu görmek, tahmin ettiğimden daha duygusal bir deneyimdi. Ablamı özlemiştim ama bu özlemin hâlâ ne kadar taze bir yara olduğunu hiç fark etmemiştim.

Michael ve Eva da etrafta olduğundan konuşmalarımızı oldukça hafif tutuyorduk ama bu sorun değildi. En azından yeniden iletişim kurabildik. Güvende olduğunu bilmem bana yetti. En güzel yanı ise Michael bana şimdiden “Ivy Teyze” diye sesleniyordu ve okuldan eve gelir gelmez gününün nasıl geçtiğini anlatmak için beni arıyordu. Genelde aradıktan birkaç dakika sonra aramada olduğunu unutup tableti bir kenara bırakıyor ve bir şeyler yemeye gidiyordu; bu fazlasıyla tatlı bir şeydi.

Eva da kendi isteğiyle okula geri döndü, bu da ne kadar sıkılmış olduğunu gösteriyordu. Santiago, yanından ayrılmamaları için iki koruma görevlendirmişti. Bana, sınıftayken en azından koridorda beklediklerini söylemişti. Özellikle onların etkileşimini izlemeyi seviyordum. Küçük kardeşim, Santiago De La Rosa’yla baş edebiliyor, zırhında delikler açıyordu, hatta sınırları zorlamadığı zamanlarda onu kahkahalarla güldürmeyi bile başarıyordu.

Birkaç ay önce tanıştığım adamdan çok daha farklı biriydi.

Babamın da yanımızda olmasını sağlayabilseydim içim daha rahat edecekti ama buna hâlâ izin vermiyordu.

Bugün Colette’le buluşacaktım. Marco beni almaya geldiğinde öğleden sonra olmuştu ama şikâyet etmedim. Marco’nun Santiago’nun en güvendiği adamlardan biri olduğunu biliyordum ve gitmeme Santiago’nun kendisi eşlik edemediğinde, bu görevi hep Marco üstleniyordu. Sadece Marco’ya güveniyordu.

“Durumu nasıl?” diye sordum Marco’ya, Rolls Royce’un arka koltuğuna otururken. Sadece ikimiz olduğumuz halde arkada oturmak tuhaf gelse de bir keresinde öne geçmeye kalktığımda, onu ne kadar rahatsız ettiğini hemen fark etmiştim.

“Çok çalışıp çok az uyuyor,” dedi Marco; Santiago’yu kastettiğimi biliyordu. Ona çok değer veriyordu. Santiago’nun bunu fark edip etmediğini merak ettim. Etrafında onu gerçekten önemseyen çok sayıda insan olduğunu biliyor muydu? Kendini sevmeye layık bulmadığını düşünmesi beni üzüyordu.

“Peki ya babam?”

“Kocandan farksız.”

Daha fazla soru sormak istedim ama sormadım. Zaten başka bir şey söylemeyecekti.

Colette ve Jackson’ın Garden District’teki evine doğru yaptığımız yolculuk boyunca sessiz kaldık. Hava güneşliydi, sıcaklık son zamanlardaki en yüksek seviyedeydi. New Orleans’taki baharı her zaman sevmiştim. Üzerimde sade bir pamuklu elbise ve ince bir hırka vardı. Karnım artık iyice belli oluyordu, sadece küçük bir çıkıntı olsa da varlığı ortadaydı. Elimi üzerine koyup içimde ilk kıpırtıları hissedeceğim günü bekliyordum. Santiago’nun bana aldığı hamilelik kitaplarına göre, bunun gerçekleşmesi için birkaç hafta daha vardı.

Colette ve Jackson’ın evine vardığımızda Marco, bıyık altından bir şeyler mırıldandı ve dairesel yola sapıp, orada zaten park etmiş olan diğer Rolls Royce’un arkasına park etti. Şoför dışarıda durmuş sigara içiyordu. Adam bize ön camdan baktı ama ne gülümsedi ne de selam verdi. Bunun yerine sigarasından son bir nefes çekip izmariti özenle kesilmiş çimlerin üzerine attı.

“Göt herif,” dedi Marco.

“Kim o?” diye sordum ama Marco cevap verme fırsatı bulmadan ön kapı açıldı ve Cornelius Holton evden dışarı çıktı. Yüzü kıpkırmızıydı; adımlarıysa öfkeli ve aceleliydi.

Oracıkta kaybolmak istedim. O adamı hayatımın sonuna kadar unutmayacaktım. Bana nasıl baktığını, düğünden önceki o korkunç sabah üzerimi örtmeye çalışırken sabahlığımı nasıl açtığını, parmaklarının tenimdeki hissini...

Tanrım! Midem bulanıyordu. Ama olduğum yere sinmek yerine derin bir nefes alarak kendimi toparladım. Gözlerimi kısıp doğrudan ona baktım.

Kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki arabamızı görünce neredeyse şaşırdı ve kısa bir an duraksadı. Gözleri ön camdan doğrudan bana kilitlendi. Marco'ya değil, bana.

Ve ben bakışlarımı kaçırmadım.

“Arabada bekle,” dedi Marco, kapıyı açarken. Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Holton’a doğru yürümedi ama iri cüssesiyle orada durması bile yaşlı adamın bakışlarını benden kaçırmaya yetti. Bir anlığına gözlerinde bir güvensizlik kıvılcımı gördüğüme yemin edebilirdim. Belki korku, belki de panikti bu. Marco’nun ne yaptığını biliyordum. Holton’ın onu görmesini sağlıyordu. Gözden kaçmadığını bilmesini istiyordu.

Holton boğazını temizledi. Sesini duymasam da elini ağzına götürdü. Marco’ya bir kez başıyla selam verip kendi aracının arka koltuğuna yerleşti ve ortadan kayboldu.

“Bu da neydi?” diye sordum Marco’ya arabadan inerken.

“Az önce söylediğim gibi, göt herif.” Marco kapıyı kapatıp taşıdığım çantaya uzandı.

“Ben taşıyabilirim,” dedim. Bebek için bir hediye hazırlamıştım.

Marco başını salladı ve birlikte eve doğru yürüdük. Kapının ardından bile Jackson’la Colette’in tartışıkları duyuluyordu. Colette’in sesi her zamankinden yüksek çıkıyordu; üzgün ol-

duğu açıkça belliydi. Jackson'ın sesi daha alçak olsa da sinirli olduğu anlaşıyordu.

“Ne yapalım?” diye sordum her şeyi açık açık duyduğunu gizlemeyen Marco'ya.

Parmağını dudaklarına götürdü.

“Dinlemen doğru değil!” dedim ve içerideki konuşma bir türlü kesilmediği için zile bastım. Zile bastığım anda ev derin bir sessizliğe gömüldü. Marco'yla bir anlığına göz göze geldikten sonra aceleci adımlar ve bir bebek ağlaması duyuldu. Kapı açıldı ve Colette'i gördüm. Jackson birkaç adım arkasında duruyordu. Erkekler birbirlerine kısa bir bakış attı ama ben onlarla ilgilenmedim. Arkadaşıma endişeyle baktım. Colette'in ağladığı çok belliydi. Teninde lekeler vardı ve gözleri kızarıp şişmişti.

“Ivy,” dedi gülümsemeye çalışarak. Bahane mi uydursam yoksa müsait olup olmadığını mı sorsam bilemedim –bu, tartışmalarını duyduğumuzu belli edip durumu daha da tuhaf bir hale getirebilirdi– ama bebeğin ağlamasının şiddetlenmesiyle içten içe minnet duydum. “Gel, içeri gir. Ben ağlıyor, acıkmış olmalı.”

Kolumdan tuttu ve birlikte oturma odasından geçip merdivenlere yöneldik. Jackson'a gülümseyerek selam vermek için birkaç saniyem oldu; göz göze geldiğimizde bakışlarındaki sertliği fark ettim. Okunamayan bir ifadesi vardı. Ama içlerindeki soğukluk açıktı.

Merdivenlerin tepesine varmadan, daha önce tanıştığım kadının, kucığında çılgık atan küçük bebeğiyle bebek odasından çıktığını gördüm. Colette bebeği ondan almak için hızlı adımlarla yanına gitti; bebek annesinin –ya da besin kaynağı-

nın- yakında olduğunu fark etmiş olmalıydı, çünkü Colette'in göğsüne başını defalarca vururken ağlaması hırıltılı bir nefes almaya dönüştü. Göğsüne yeterince hızlı ulaşamayınca yenisinden huzursuzlanmaya başladı.

Colette'i takip ederken Marco'nun derin sesini duydum ama ne dediğini anlayamadan Colette'le birlikte Ben'in odasına girdik ve kapıyı arkamızdan kapattık.

Colette yalnız kaldığımız anda rahatladı ve Ben'i emzirmek için sallanan sandalyeye oturdu.

"Daha sonra da gelebilirim. Eğer müsait değilseniz," dedim endişeli yüzüne bakarak.

"Hayır, sorun değil. Burada olman iyi oldu. Geldiğine sevindim, Ivy."

Çantayı yere bırakıp Colette'in karşısındaki sandalyeye oturdum. Odaya göz gezdirdim; duvarlar pastel bir maviye boyanmıştı ve beşiğin üzerinde Santiago'nun bizim eve aldığı dönencenin aynısı asılıydı.

Odadaki sessizliği doldurmak için, "Bizde de aynısı var," dedim. Ben'in odası, bahçeye bakıyordu ve o kadar huzurlu, o kadar sakindi ki aşağıdaki atmosferin tam tersiydi.

"Dönenceden mi bahsediyorsun?" diye sordu Colette.

"Santiago aldı. Hatta aldığı ilk şeylerden biri buydu."

Colette gülümsedi. "Kalksana, ufaklığın karnını doyururken seni bir göreyim. Sonra tanışabilirsiniz."

Kalktım ve karnımı görebilmesi için hafifçe döndüm.

"Muhteşem görünüyorsun, Ivy. Gerçekten ışıldıyorsun."

Tekrar yerime oturdum. "Teşekkür ederim. İyi hissediyorum. Pek mide bulantım olmuyor ve... şey, Santiago'yla aramız daha iyi. Sanırım fark yaratan bu."

“Eminim,” dedi ve yüzü yeniden düştü. Ben bir ses çıkardı ve minik eliyle annesinin çenesine dokundu. Colette gülümseyerek ona baktı ve ağzının kenarındaki sütü bir müslin bezle sildi.

“Çok güzel bir bebek, Colette.”

Bana bakarken gözleri dolu doluydu. “Onu şimdiden o kadar çok seviyorum ki... Doğmadan önce onu sevdiğimi sanıyordum ama o minik yüzünü ilk gördüğüm o an çok farklıydı. Hele onu ilk kucağıma aldığım o an.” Aynı müslin bezle gözlerini sildi.

“Neler oluyor?” diye sordum endişeyle.

Colette pencereden dışarı bakıp başını salladığında zihninde bir konuşmayı tekrarladığını hissettim.

Ben uykuya daldı ve onu uyandırmak için parmağını yanağında gezdirdi. Parmağını değdirir değdirmez emmeye devam etti.

“O adamdan hoşlanmıyorum,” dedi sonunda birkaç damla gözyaşı yanağından süzülürken. “Ve Jackson...” Duraksayıp başını iki yana salladı; bana baksa da zihinsel olarak başka bir yerde gibiydi.

“Kavga ettiğinizi duydum. Üzgünüm. Kapının önündeydik ve sesiniz duyuluyordu.”

“Eminim tüm sokak duymuştur. Jackson hariç, tabii ki.”

“Ne demek istiyorsun?”

Derin bir iç çekti. “Sana bir şey söyleyebilir miyim?”

“Ne istersen.”

“Bu büyük bir şey, Ivy. Gerçekten büyük. Ama bence Jackson hata yapıyor ve bunun hakkında konuşabileceğim kimse yok.” Sesi titriyordu ve artık açıkça ağlıyordu.

Ayağa kalkıp yakındaki kutudan birkaç mendil almadan

önce, “Colette...” dedim ve sonra çömelip elini tuttum. “Söyleyeceğin şey her neyse, bana güvenebilirsin.”

Başını sallayıp elimi sıktı.

O sırada kapı yavaşça açıldı ve geçen sefer bize servis yapan kadın odaya girdi; elinde bir sürahi buzlu çay ve küçük keklerden oluşan bir tabak vardı. Samimi bir gülümsemeyle baktı ama konuşmadı, yalnızca bebeğe göz attı. Ben’i uyandırmamak için sessiz olmaya çalıştığının farkındaydım.

Colette onu teşekkür ettikten sonra kadın odadan çıktı.

“Bu keklerle bayılıyorum. Doyamıyorum. Eğer bu kadın bunları yapmaya devam ederse sonum kötü olacak.” Şaka yapmaya çalışıyordu ama gülümsemem de pek işe yaramadığı belliydi.

Ayağa kalkıp tabağa biraz kek koydum ve Colette’e kek dolu tabağı verdikten sonra buzlu çayını yakındaki masaya koyup kendi tabağımı hazırlamaya koyuldum. Ama yemedim. Onun için fazla endişeliydim.

“Holton’ı gördüm,” dedim.

“Pislik herif.” Colette sessizliğe bürünüp uzaklara daldı ve zar zor ısırıldığı kekin kalanını bir kenara bıraktı.

“Colette?”

Sadece başını sallamakla yetindi, sanki henüz konuşacak halde değilmiş gibiydi.

“O.... Bekâret testim yapıldığında oradaydı.” Yüzümün kıvardığını hissettim.

Colette’in dudakları ince bir çizgiye dönüştü. “Santiago senin...”

Başımı salladım. “Haber yoktu. Buna sebep olan kişi ağabeyimdi. Üvey ağabeyim.”

“Abel.”

“Onu tanıyor musun?”

“Şahsen değil,” dedi. Ses tonundan onunla ilgili bildiklerinden hoşlanmadığını anladım ve Holton’ın ziyaretinin bir şekilde Abel’la ilgili olup olmadığını merak ettim.

“Santiago bana bunun yapılmasına asla izin vermezdi,” dedim; bunun doğru olduğunu biliyordum. O zaman bile beni o aşağılanmaya maruz bırakmazdı. “Ama Holton tanıklık etti ve hâlâ bakışlarını üzerimde hissediyor, ürperiyorum. Elini –”

“Tanrım, Ivy!” Eliyle ağzını kapatmış, gözleri kocaman olmuştu.

Başımı salladım. “Sana ne yaptı? Sen neden ondan nefret ediyorsun?”

“Kimseye söyleyemezsin. Eğer Cemiyet’in haberi olursa –” Cümlesini tamamlamadı.

“Söylemem. Söz veriyorum. Ne olduğunu anlat.”

“Jackson’ın amcası... Jackson onu hiç tanımamış. Meğer bazı kötü işlere bulaşmış. O ve Jackson’ın babası pek anlaşmazmış, o yüzden Jackson onunla ilgili pek bir şey bilmiyor. Bu çok mantıksız.”

Bakışlarını Ben’e çevirdiğinde bekledim; uyurken onu hafifçe sallıyordu ve minik ağzı hâlâ memesindeydi.

“Korktuğunu düşünüyorum,” dedi bakışlarını bana çevirerek. “Jackson’dan bahsediyorum. Ona inanmayacaklarından korkuyor. Suçun bir parçası olarak görülmekten korkuyor.”

“Hangi suç?”

Bir kez daha uzun bir süre sessiz kaldı ve bana döndüğünde kötü görünüyordu. “Birkaç yıl önceki gaz sızıntısını biliyor musun?” diye sordu.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. Colette'in gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Santiago'nun babasıyla kardeşini kaybettiği gece. Kendisinin de yaralanmasına neden olan o gece..." diye devam etse de dile getirmesine gerek yoktu. Biliyordum.

"Mahkeme'nin hâlâ araştırdığını biliyorum. Her ne kadar kaza olduğunu iddia etseler de... Araştırma yıllardır sürüyor. Jackson da Konsey üyelerine danışmanlık yaptığı için tüm toplantılara katıldı." Bir an konuşamayacak hale geldi. "Bunu Jackson yapmalı, anlıyor musun?" Sesi garipti.

"Neden bahsediyorsun?"

Ben'in yanağına nazikçe dokunurken elinin titrediğini gördüm. "Holton onu şantaj yapmakla tehdit ediyor."

"Şantaj mı?"

"Onu tehdit ediyor."

"Ama neden? Neyle?"

"Jackson'ın amcası, bunu finanse eden adamlardan biriydi."

"Neyi?"

"Bu bir sızıntı değildi, Ivy. Her şey planlıydı. Düpedüz cina-yetti." Son kelime onu tamamen yerle bir etti. "Ona, gidip her şeyi anlatması gerektiğini söyledim. Onu dinleyeceklerdi. Onu tanıyorlar. Ama Holton tehdidini gerçekleştirirse..." durup başını iki yana salladı. "Ne yaparlar, kime inanırlar inan bilmiyorum. Jackson'ın olayla hiçbir ilgisi yoktu. Amcasının bu işe karıştığını, sadece Holton ona delilleri gösterdiğinde öğrendi." Burnunu çekerek gözyaşlarını bastırırken bakışlarını bana doğrulttu. "Üstelik o delilleri, Abel'in ona verdiğini söylüyor."

18

SANTIAGO

Cok uzun zaman oldu,” diye söylendim. “Şimdiye kadar bir şeylerin ortaya çıkmış olması gerekirdi.”

Marco, dosya yığınının masama fırlatmamı sessizce izledi. Eli’nin gönderdiği farklı bir sürü zırva. Abel’in, aforoz edilen üyelerle ilgili topladığı bazı kanıtlar. Beni boş yere koşturuyormuş gibi hissetmeye başladım.

“Bunları sadece oğlunu bulmamı engellemek için veriyor,” diye homurdandım.

Marco çenesini kaşıdı. “Muhtemelen.”

Göz göze geldiğimizde daha fazlasını söylemek istediğini anladım.

“Söyle gitsin.” Ona işaret ettim. “Dürüst olman duygularımı incitmeyecek.”

“Zor bir durumda olduğunu anlıyorum,” dedi dikkatlice. “Eli, senin kayınpederin. Ama eğer seninle oyun oynadığını düşünüyorsan –”

“Neden onu işkenceyle konuşturmuyorum o zaman?” Kendimden tiksinierek başımı salladım.

“Mantıklı.” Çenesini yukarı kaldırdı. “Karını, o iyileşene

kadar uzak tutabilirsin. Hiçbir zaman öğrenmek zorunda kalmaz. Sen izin vermezsen Eli ona hiçbir şey söyleyemez.”

Ama ben ne yaptığımı bilecektim.

Ve lanet olası sorun da buydu.

Sandalyeme çöktüm ve viski şişesine uzandım; şu anki sorunlarımın tek çaresi o gibi görünüyordu.

“Bir sıçanın saklanabileceği sınırlı sayıda lağım vardır,” dedim.

“Bir şehirde,” diye ekledi Marco.

Haklıydı. Abel her yerde olabilirdi. Ve Eli hiçbir fikir sunmuyordu. Adamlarım şehrin her köşesini aradı ama hiçbir iz bulamadılar. Ortadan kaybolmuş gibi görünüyordu. Ayrıca ortadan kaybolan tek kişi o değildi. Cemiyet’in geniş bir etki alanı olduğu bilinirdi ama onlar bile bu işe dâhil olanları bulamadılar.

“Chambers’in ailesi,” dedim dalgınca, viski şişesini avucumun içinde döndürerek.

“Ne olmuş onlara?” diye sordu Marco.

“Hâlâ bulunamadılar.”

“Onları da öldürdüğünü varsaymıştık diye hatırlıyorum.”

“Doğru,” diye kabul ettim. “Ama ya Chambers onları önceden göndermeyi akıl ettiyse? Onlara sıfırdan bir hayat kurmaya yetecek kadar bağlantıları ve parası vardı.”

Marco kaşlarını çatı. “Ve Abel onların nerede olduğunu öğrendi, öyle mi?”

“İmkânsız değil. Chambers’in ofisini tamamen boşaltmıştı. Orada bir şey olmuş olabilir. Belki Chambers da gitmeyi planlıyordu.”

“Kulağa mantıklı geliyor. Ama kocalarını ve babalarını öldüren Abel’i yanlarına alırlar mıydı?”

“Abel’in hiçbir zaman davet beklediğini düşünmüyorum. Genelde canı istediğinde ortaya çıkar.”

Marco bir an düşündü. “Bence az önce söylediğin şey doğruydu. Saklanabileceği çok az yer var. Onu dışarı çekmek istiyorsak, bulunduğu yeri temizlemeliyiz.”

“Kendinden başka kimseyi umursamıyorken pek kolay değil,” dedim.

“Egosunu önemsiyor. Nasıl görüldüğünü. Şu anda görünmez olmak onu mahvediyor olmalı. Güç zehirlenmesi yaşıyor.”

Marco’nun söylediklerine şaşırılmış halde gözlerimi kırptırdım. Basit ama o kadar barizdi ki bunu benim fark etmemiş olmama inanamadım.

“Babası neden ölmeli ki?” Marco açık olanı yüksek sesle dile getirdi.

“Aile reisi olabilmesi için.”

“Aynen öyle. Ve ben onun ortadan kaybolmasının, bu düşünceden vazgeçmekle ilgili olduğunu düşünmüyorum. Hâlâ gücünü geri kazanabileceğine dair hayal görmeye devam ediyor. Sadece nasıl yapacağını bulmaya çalışıyor.”

“Bu süreci hızlandırmanın bir yolu var,” dedim.

Bu sözleri söyleten viski miydi yoksa ben miydim emin değildim ama Marco başını salladığında, bana katıldığını anladım.

“Eğer Eli gerçekten ölürse, Abel’in bile karşı koyamayacağı bir cazibe olur. Moreno ailesindeki statüsünün yükselmesi...”

İşte bu, tüm sorunlarımın cevabıydı.

Ailem için alacağım intikam.

Abel’ı Cemiyete’ye geri çekmek için kuracağım tuzak.

Yolumda tek bir engel vardı.

Zavallı karım.

“Tak, tak.”

Dikkatimi elimdeki bıçaktan kapı pervazına doğru çevirdim. Karşımda Angelo’yu görünce şaşırdım ama aslında şaşırmamalıydım; benden istediği yapbozun son parçasını alabilmek için geri geleceğini biliyor, onu bekliyordum.

“Yorgun görünüyorsun,” diyerek içeri girip karşımdaki sandalyeye oturdu.

“Gerçekten çok yorgunum,” diye mırıldandım neredeyse anlaşılmasa bir şekilde. “Hayat yorucu.”

“Yine de buradayız ve her gün uyanmaya devam ediyoruz,” diye karşılık verdi.

Ona viski şişesini uzattım ama reddetti.

“Biliyorum, hoş sohbet için gelmedin.” Alt çekmecemdeki kasanın tuş takımıyla uğraştım ve ihtiyacım olan dosyayı almak için kasayı açtım.

Angelo’ya sonunda bir isim bulduğumu bildirdiğimde ve izini sürmemi istediği gizemli banka hesabını kimin finanse ettiğine dair bir kayıt olduğunu söylediğimde, birkaç gün içinde geleceğini düşünmüştüm. Henüz on saat bile geçmediğine göre, bu öğleden sonra Seattle’dan uçağa atlayıp gelmiş olmalıydı.

“Hepsi burada.” Dosyayı aramızdaki masaya koyup avucumla üzerini örttüm; sanki bu hareketimle onu içindekinden koruyabilirmişim gibi.

Dosyaya bir göz atıp kaşlarını kaldırarak, “Emin misin?” diye sordu.

“Kanıtlar orada. İyi oldukları doğru ama benim kadar değil-

lerdi. Bir isim, bir IP adresi ve parayı aktardıkları tüm konumlar elimde. Kaynağa kadar izini sürdüm.”

Dosyayı almak için uzandı ama elim hâlâ üzerindeydi.

“Seni suçlayan kişi bu mu?” diye sordum. “Hapse girmene sebep olan kişi?”

Sertçe başını sallayarak, “Evet,” dedi.

İkimizin de eli dosyanın üzerindeydi. O dosyayı yavaşça kendine doğru çekerken direnç gösteriyordum.

“Bunu bir kez gördükten sonra geri dönüşü yok,” dedim.

Donakaldı, yüzümde bir cevap aradı. O an, onun ihaneti benimkinden çok daha ağır gelmişti. Ben, babam yerine koyduğum biri tarafından ihanete uğramıştım, Angelo ise kendi kanından biri tarafından. O tam bir Soylu’ydu. İlk doğan vâristi. Ama birileri onun yerine geçmek istemişti ve bu haberi verecek kişi ben olabilir miydim, bundan emin değildim.

Dürüst olmak gerekirse, zaten bildiğini biliyordum. Sezgi çok güçlü bir şeydi. Bu yüzden Eli konusunda yanılmadığımı biliyordum. Onun ihanetini hissetmiştim ve hissetmeye devam ediyordum.

“Bana dosyayı ver, Santiago,” dedi Angelo sakince. “Halledebilirim.”

Dosyayı yavaşça bıraktım. Sonra onun dosyayı açışını, isme bakışını, iki kez göz kırpışını ve dosyayı tekrar kapatışını izledim.

“Emin misin?” diye sordu bir kez daha.

“Hayatım üzerine bahse girerim.”

Haberi sindirirken yüzünde en ufak bir değişim olmadan aramıza derin bir sessizlik çöktü. O kapalı dosyaya bakarken ben de ona baktım.

“Ne yapacaksın?” diye sordum, ikimizin yararını da düşünerek.

Angelo, kendini benimkine benzeyen bir çıkmazın içinde bulmuştu ve itiraf etmeliydim ki onun cevabının şu an içimde alev alev yanan cevabıma benzemesini istiyordum.

“Onu mahvedip sevdiği her şeyi elinden alacağım.” Ayağa kalkıp dosyayı ceketinin içine yerleştirdi. “Buna kendisi de dâhil.”

Başımı salladım ve bakışlarım masamın üzerindeki bıçağa kaydı. Üzerine De La Rosa armasının kazınmış olduğu bıçak. Nesiller boyunca her ilk doğana aktarılan o bıçak. Eli’nin kalbine saplayacağım bıçağın bu olması son derece yerinde oldu.

“Peki sen ne yapacaksın, Santiago?” diye sordu Angelo, bakışları bıçakla benim aramda gidip gelirken.

Cevabım belliydi: derin yasım ve fazla kaçan viskinin sert bir karışımı.

“Aynısını yapacağım.”

SANTIAGO

Koridorda sendeleyerek ilerlerken, arkamdan uzanan küçük bir el, beni durdurmaya kararlı bir şekilde kolumu tuttu. Hafifçe sallanarak ondan kurtulmaya çalıştım ama tutuşu sıkılaştı.

“Santiago.”

Karımın sesi, tatlı bir dokunuş gibiydi; kendimi ona fazla kaptırmıştım. Arkamı dönemiyordum. Onunla yüzleşmeyi reddediyordum. Düşüncelerimi zehirlemesine artık izin vermeyecektim.

Bu, bu gece gerçekleşmeliydi.

“Dur!” diye emretti ben sendeleyerek ilerlemeye devam ederken.

Bedeninin ağırlığı ilerleyişimi yavaşlatabilirmiş gibi, sözünü dinlemeyince kollarını belime doladı. Eğer bu kadar sarhoş olmasaydım durumun öyle olmadığını bilirdim. Kollarımda tüy kadar hafifti ama şu an kendi ağırlığımı bile taşımakta zorlanıyordum.

“Bana bak...” dedi yalvarırcasına. “Dön ve bana bak.”

Yapmadım. Yapamadım. Onu da peşimden sürükleyerek ilerlemeye devam ettim. Ağır ve keskin bıçak hâlâ elimdeydi.

Belki kınını da almalıydım diye düşündüm. Ama ilerleyişimi yavaşlatmasına izin vermeyecektim.

“Yatağa geri dön!” diye bağırdım.

“Bu sen değilsin!” Sesini yükseltti. “Sarhoşsun!”

Mantıklı sözlerini duymazdan gelerek yürümeye devam ettim. Beni bırakmadığı için ayakları yerde sürtünerek ses çıkarıyordu. Girişe yaklaşıyorduk. Özgürlüğüme çok yakındım. Kurtuluşum. Zihnimin puslu derinliklerinde, bu gece evime geri döndüğümde beni hiçbir sıcaklığın beklemeyeceğinin farkındaydım.

Rahatlayacaktım. Abel’i ortaya çıkarmak için yapılması gereken neyse onu yapacaktım. Ancak bedeli şu an düşünemeyeceğim kadar ağırdı. En iyisi, sonuçlarını daha sonra düşünmek üzere kendimi tümüyle buna teslim etmekti.

“Santiago!” diye bağırdı Ivy. Sonunda beni bırakarak önüme koştu ve ellerini göğsüme vurarak yolumu kesti. “Ne yaptığını biliyorum.”

“Yine mi kulak misafiri oldun?” diye suçladım onu.

Çenesini kaldırdı, bakışlarını gözlerime sabitledi. Kirpiklerinin ucunda gözyaşları vardı. Ve ben, aptal gibi, onu artık ağlatmayacağımı sanmıştım.

Bu aptalca bir fikirdi.

“Yapma.” Başparmağımı kaldırıp gözyaşını sildim.

Bileğimi kavradığında bakışları bıçağa kaydı. “Bunu yapamazsın.”

“Yapabilirim ve yapacağım.”

Sesim boğuk çıkmıştı. Muhtemelen içkidendi.

Dudakları titredi ve bıçağın ucunu göğsüne doğrultarak orada tuttu. “O zaman önce beni bıçakla.”

Cevap vermediğimde kesik bir nefes aldı.

“Sadece onu öldürmeyeceksin,” diye fısıldadı. “Kalbimi paramparça edeceksin. Bununla yaşayabilir misin?”

“Bir süre benden nefret edeceksin,” dedim kısık sesle. “Ama üstesinden geleceksin.”

“Hayır, gelmeyeceğim.” Bileğimdeki tutuşunu sıkılaştırdı. “Ben de ölürüm. Onu öldürürsen, ben de ölürüm. Bunu yapman, sahip olduğumuz her şeyi öldürmen anlamına gelir.”

“Hayır,” diye hırladım.

“Evet.” Diğer elini çeneme götürüp okşarken istemsizce gözlerimi kapattım. “Sen böyle biri değilsin. Bana bunu yapmazsın.”

Ona ne kadar yanıldığını söylemek istiyordum ama eskiden sahip olduğum direnç kaybolmuştu. Bana dokunduğunda, bana bu şekilde yalvardığında her şey anlamsızlaşıyordu.

Abel uzak bir anıya dönüşmüştü. Eli’ye duyduğum nefret, daha büyük bir şeyin gölgesinde kalmıştı. Gece vakti bir hırsız gibi içime sinsice sızmış, içimdeki karanlığı aydınlatan bir kor gibiydi. Ivy’nin her gün harladığı bir kor.

“Beni zehirliyorsun.” Bıçağı yere attığımda bıçak kayarak uzaklaştı. Parmaklarımla yüzünü sertçe kavradığımda Ivy çenemi tuttu.

“Kabul et,” dedi sertçe. “Hislerinle savaşmayı bırak.”

“Benim hislerim yok.”

“Yalancı.”

İlk adımı kimin attığını bilmiyordum. Bir an birbirimizi boğazlamaya hazırдық, diğer an dudaklarımız birbirine kenetlenmişti. Onu kucağıma alıp sendeleyerek, üzerinde süslü bir vazo bulunan masanın yanına yürürken, geceliğini yukarı

sıırıyordu. Onu masanın üzerine oturttuğumda bacaklarını açarak kendini bana sundu; o sırada kemerim ve fermuarımla uğraşıyordu.

İpek geceliğinin dantelli kısmını aşağı çekerek göğüslerini açığa çıkardığımda, dudaklarımdan bir inilti döküldü. Göğüs ucunu ağzıma alıp emerken, o da nihayet pantolonumun içine ulaşp aletimi dışarı çıkardı.

Beni bacaklarının arasına yönlendirdi, ben de içine girerek sıcaklığında kayboldum; her hareketimizde masa duvara çarpıyordu. Onu çılgınca becerdim; yumuşak ve nazik olmayı unutmuştum. Ama o hiç karşı çıkmadı. Saçlarımı çekip tırnaklarını enseme batırarak eşofman üstümün altına doğru ilerledi.

Vazo yere düşüp parçalandığında, Ivy etrafımda dolandı. İkimiz de yere bakmak için bir an duraksadık, sonra o kalçama yapışp beni kendine çekti.

“Benim için boşal,” diye yalvardı. “Lütfen.”

Tanrım!

Buna asla doyamayacağımı biliyordum. Aletim kasıldı ve Ivy’ye istediğini verdim. Uzun, sancılı bir rahatlamayla içine boşaldım. Yorgunluktan ve sarhoşluktan yıkılmak üzereydim. Ivy bana, gözlerindeki yumuşak bakışla, şimdilik affedildiğimi gösterdi.

“Hadi yatağa gidelim,” diye fısıldadı. “Sana göz kulak olabileceğim bir yere.”

“Ayağını kaldır,” dedi Ivy.

Denedim ama yatağın üzerinden kaldırdığımda, sanki kurşun ağırlığındaymış gibi tekrar aşağı düşüyordu.

Ivy iç çekerek deri Oxford ayakkabımı ayağımdan çıkarıp bir kenara fırlattı. Sonra diğer tarafta aynı işlemi tekrarladı. Sıra çoraplarımdaydı ve onları yavaşça aşağı doğru kaydırırken cildimi nazikçe okşuyordu.

Gözlerimi kapatıp tamamen o ana teslim oldum. Ayaklarımın kavislerini ovduğunda derin bir nefes verdim. Birinin vücudumun o noktasına dokunması tuhaftı. Daha önce kimse bunu yapmamıştı. Bu hissin bu kadar... hoş olabileceğini bilmiyordum.

İşini bitirdiğinde uykuya dalmak üzereydim ama o beni yeniden kendime getirerek ona yardımcı olmamı sağladı. Pantolonumla gömleğimi çıkarıp odanın karşı duvarında duran sandalyeye bıraktı. Ivy yatağa dönüp yanıma uzandı ve yorganı ikimizin üzerine çekti. Yorganın altında, karanlıkta, elim oñün elini buldu ve parmaklarımız birbirine kenetlendi.

Her şey fazlasıyla zahmetsiz görünüyordu ve sabah olunca, yaşananlarla ilgili daha çok şey duyacağımdan emindim. Belki o zamana kadar, benden kaçan çözümü bulmuş olacaktım.

“Teşekkür ederim...” diye fısıldadı karanlıkta.

Göğsümde kabaran duyguların yarattığı karmaşayı yutkunarak bastırdım. Ona bir şey söylemem gerektiğini hissediyordum ama ne olduğunu bilmiyordum. Ellerimizi karnına götürüp avucumu çıkıntının üzerine bastırdığında ve kendi elini üzerine koyduğunda, bunun sessiz bir soru olduğunu anladım. Belki de bir beklenti, bir hatırlatma. Her gün büyüyordu. Bazen fazla yavaş, bazen çok hızlı. Daha aklım tam ola-

rak kavramadan, bu küçücük insanın burada, onun kollarında olacağını biliyordum.

“Sana tutamayacağım bir söz vermeyeceğim,” dedim.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra hafifçe elimi sıktı. “Babam hakkında sabah konuşabiliriz,” dedi.

“Babandan bahsetmiyorum. Kendimden bahsediyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Benden iyi bir baba olmamı bekleme,” dedim. Sözler öylece dudaklarımdan öylece dökülüverdi.

Sessizlik. Aramızdaki sessizlik o kadar uzadı ki bir an uyu-yakaldığını düşündüm.

“Bence kendine şaşırabilirsin,” dedi sonunda. “Eva’nın seni nasıl sevdiğine bak. Onun gönlünü kazanmayı başardıysan, herkesinkini kazanabilirsin.”

“O farklı,” diye mırıldandım. “Onda bir gariplik var.”

“Çünkü senin gibi birini sevmesi için tuhaf biri olması gerekir, değil mi?” diye homurdandı. “Demek istediğin bu, değil mi?”

“Çocuklar benden korkuyor.”

“Kendi çocuğun korkmaz. Hele ki çaba gösterirsen.”

“Bunu nasıl yapacağımı bildiğimden emin değilim,” diye itiraf ettim.

Bana dönüp kolumu okşadı. “Baban sana göstermedi mi?”

“Babam bana zalim olmayı öğretti,” diye cevap verdim.

“Duygularımı belli etmemeyi ve asla taviz vermemeyi. En iyi huylarımın hepsi ondan geliyor. Ondandır aldığım her ders, ceza ya da dayak şeklinde geldi. Uzun yıllar boyunca... babaların sevgilerini böyle gösterdiklerini sandım.”

“Bu sevgi değil,” dedi Ivy yumuşak bir sesle.

“Sanırım değil.”

“Sen baban değilsin.” Uzanıp yüzüme dokundu; beni, başka kimsenin yapmadığı gibi insanlaştıracak. “Kendi çocuklarına asla böyle davranmazsın.”

Parmaklarımı kolunun üzerinde gezdirdim. “Bunu yapmayacağımı biliyorum. Ama yeteneklerimin sınırlarını da biliyorum. Onlara bakabilirim. Onları koruyabilirim. Ama onlara şefkati gösteren sen olmalısın.”

“Bence sandığından daha fazlasına sahipsin.” Dudaklarını yanağıma bastırdı. “Göreceksin.”

Hiçbir karşılık vermedim, çünkü söyleyecek başka bir şey yoktu. Bana dair asla gerçekleştiremeyeceğim beklentileri vardı. Ve bir noktada, bunu kabullenmek zorunda kalacaktı.

Ona dönüp yüzüne bir öpücük kondurdum. “İyi geceler, tatlı Ivy.”

Güneş doğarken, yanında hareketsiz bir şekilde uzanmış, düzenli nefes alışını dinliyordum. Bayılmıştı. Günlerdir, belki haftalardır uyumamaktan, fazla içki içmekten ve endişelenmekten bitap düşmüş olmalıydı.

Ve uyandığında bu endişeye yalnızca yenilerini ekleyecektim.

Yatakta doğrulup koyu renk saçlarını okşadım ve yüzüne düşenleri geriye doğru taradım.

Tanrım. Olağanüstü bir karmaşanın içindeydik.

Hafifçe kımıldasa da uyanmadı, ben de dün gece elinde olan bıçağı elime aldım. O uykuya daldıktan sonra aşağı inip almıştım.

Ölümcül olduğu kadar güzeldi de. Her şeyde olduğu gibi bunda da güller ve kafatasları vardı. Ucunu parmağıma yaklaştırdım ve derimi kesmesi için hafif bir baskı yetti. Bir damla kanın toplanışını izledim, ardından bir damla daha. Kanı avucumun içine sürdüm. Bıçağı aldığım yere düz biçimde bıraktım.

Ellerimde kan vardı. Hayır. Benimkinde değil. Daha değil.

Ama Abel'in elinde.

Babamın elinde.

Kocamın elinde.

"Ne yapıyorsun sen?" Santiago'nun sesi derin ve kararlıydı.

İrkilerek bakışlarımı ona çevirdim. Uyumuyordu, üstelik uykulu bile görünmüyordu. Her zaman tetikteydi. Uyanıktı. Bir yırtıcı gibiydi. Tehlikeliydi. Bana değil, sevdiğim insanlara karşı. Ve ben ikilemdeydim.

Ona söylersem, arkadaşşıma ihanet etmiş olacaktım.

Söylemezsem Santiago'ya.

Ve ihanet, endişelerimin en küçüğüydü. Colette'in söylediklerini anlatırken beni dinleyebilmesi için onu bağlamak zorunda kalacağımdan emindim. Sözler ağzımdan çıktıktan sonra yerinde durup söyleyeceklerime kulak verebilirdi. Ama ben kocamı tanıyordum; bu bıçağın, parmağımdaki birkaç damladan çok daha fazla kana bulanacağını biliyordum.

Yanımda durmuş, avucuma bakıyordu. Sonra da bıçağın üzerindeki kan lekesine.

"Babamı öldürecektin," dedim. "Dün gece seni durdurmasaydım, bunu yapacaktın."

Ne doğruladı ne de inkâr etti.

"Bana bu sabah ne söyleyecektin?"

"İvy," dedi bıçağa uzanarak.

Onu kaptığım gibi geri çekilerek başımı salladım. "Bana ne söyleyecektin, Santiago?"

Bakışları sertleşti ama bu bana karşı verdiği bir tepki değildi. Bunu biliyordum. Bu mesele, bu intikam... benden bağımsızdı. En azından onun gözünde artık öyleydi. Öyle olması gerekiyordu, çünkü nasıl olur da bir an böyle davranıp, sonra

bu evden çıkıp hastaneye giderek çaresiz bir yaşlı adamı öldürmeye kalkışabilirdi?

Gerçi pek kendinde olduğu söylenemezdi. Sendeliyordu. Bunu yapabilmek için gerçekten o kadar sarhoş olması mı gerekiyordu?

Kendi babası hakkında söylediklerini düşündüm. Zaten birazını biliyordum. Onun zalim biri olduğunu biliyordum. Ama bu kadar büyük bir güce sahip birinin zalim olabileceğini hayal edemiyordum.

“Babamla ilgili bu meselenin peşini bırakmalısın.”

“Bu seni ilgilendirmez. Bana bıçağı ver.”

“Yalan mı söyleyecektin?” Ona istediğini vermek yerine soru sordum. “Yaşlı bir adamı öldürüp cinayet işledikten sonra yanıma yatıp benimle sevişecek miydin?”

“Cinayet mi?” diye homurdandı. “Kısasa kısas, Ivy. Bana bıçağımı ver. Sabrımı daha fazla sına.”

“Sabır mı?”

“Bir daha sormayacağım.”

“Hayır.”

“Aklını başına topla, Ivy.”

“Sen kendinde misin?” Colette’in bana söylediklerini anlatmalı mıydım? Marco bana yardım eder miydi? Onu zapt edip mantıklı davranmasını sağlar mıydı?

İfadesi değişmiş, bedeni gevşemişti; yüzünde tek taraflı bir gülümseme vardı. “Dün gece beni manipüle ettin.”

“Cinayet işlemeni engelledim. Eğer yapmış olsaydın, bu sabah bana nasıl bir yalan söyleyecektin?”

“Babanın ölümü hakkında sana yalan söyleyip söylemeyeceğimi mi merak ediyorsun? Haklı intikamım hakkında?”

Tereddüt ettim. Acı verici bir dürüstlüktü bu. Ama gerçeğin her zaman pek çok yüzü vardı. Ve kendi gerçeğine körü körüne sarılmak çok tehlikeliydi.

“Ben –” diye başladım ama bu kadar hızlı hareket etmesini beklemiyordum. Bıçağın kabzasındaki el bileğimi yakalayıp parmaklarım açılana kadar sıkarak bıçağı elimden aldı. Beni sırtüstü yatırıp üzerime oturmasını beklemiyordum; bıçağın çeliği bileğime baskı yaparken hem onu hem de beni tutuyor, kollarımı iki yana açıyordu. Kızarmış yüzüyle tepemde dikiliyordu.

“Çalışma odamın kapısının önünde dolaşmayı bırakacaksınız.”

“Haber alabildiğim tek kaynak orası,” dedim. Ondan korkmuyordum. Bana zarar vermeyeceğini biliyordum. “Ayrıca oralarda dolaşmıyordum da,” dedim bakışları üzerimdeyken; bakışları önce geçen gece çekiştirdiği için biraz yırtılmış olan geceliğime, sonra kısmen açıkta olan göğüslerime takıldı.

“Öyle mi?” dedi başını eğip dilini göğüs ucumun üzerine değdirerek; bu hareketi, klitorisime bir zevk dalgası gönderdi.

“Öyle,” dedim kavrayışının biraz gevşediğini hissederek. Santiago’nun yatağın kendi tarafına doğru eğilip komodininin çekmecesini açtığını, bıçağı çekmeceye bırakıp tüm dikkatini yeniden bana verdiğini izledim. Gözbebekleri büyümüş, bakışları kararmıştı. Uyarılmıştı.

“Evimi çocuğum için güvenli hale getirmem gerektiğini biliyorum. Bunu senin için de mi yapmalıyım? O bıçağın oynamak olmadığını biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum.”

“O zaman onunla oynanmayacağını da biliyor olmalısın.”

“Oynamıyordum. Senin gibi.”

Az önce dilinin değdiği göğsümün ucunu dişlerinin arasına almak için eğildiğinde gözlerimi kapattım; bedenim otomatik olarak ona doğru kıvrılıyordu. “Beni yanlış anlama,” dedi bileğimi bırakıp bacaklarımın arasına doğru kayarken. “Bu tür bir yönlendirmeye itirazım yok.” Bacaklarımı açıp geceliğimi yukarı itti. “Karımı becermekten asla bıkmayacağım.”

İlk dil darbesini hissettim.

Çılgılığımı bastırmaya çalışarak, parmaklarımı koyu renk saçlarına geçirdim. Saçlarını çektiğimde canının yandığını biliyordum ama o sadece inleyerek dilini içime daldırdı ve klitorisimi bulup emmeye başladı. Nefes nefese kalıp boşalmanın eşiğine geldiğimde durdu. Sonra tekrar üzerime çıkıp bacaklarımın arasına yerleşti. Yüzünde şeytani bir gülümseme vardı ve sertleşmiş aletini ulaşamayacağım kadar uzakta tuttu.

“Bu, gizlice kapı dinlemenin cezası,” dedi. “Bu sabah boşalamayacaksın.”

“Sana gizlice dinlemediğimi söyledim,” dedim Santiago yataktan kalkarken. Aletinin uzunluğunu görebiliyordum. Onun için de uzak kalmanın ne kadar zor olduğunu biliyordum. “Yatağa dön, Santiago.” Bana döndü. “Başladığın işi bitir.” Bacaklarımı açtım ve bakışlarının bacaklarımın arasına kayışını izledim.

Parmaklarımı aşağıya kaydırduğımda boğuk bir inilti çıkardı.

“Ya başladığın işi bitirirsin ya da ben hallederim,” diye ekledim.

Bakışlarını tekrar bana çevirip birkaç saniye düşündükten sonra bir dizini yatağa koyarak, “Arkanı dön,” dedi.

Bakışlarımı gözlerinden elindeki sert aletine kaydırđım. Kontrolün onda olduğundan, son sözün ona ait olacağından emin olmak istiyordu. Ama karşı koyamıyordu. Bu yüzden arkamı dönüp dizlerimin üzerine kalktım ve başımı ön kollarımın arasına alarak kendimi ona sundum.

“Lanet olsun, Ivy,” dedi. Sesi arzıyla boğuklaşmıştı.

Santiago kalçalarımı kavrayıp içime girmeye başlamadan hemen önce, onun göremediğı bir zafer gülümsemesine vakit bulabildim. Birkaç saniye sonra nefes nefese kalmış, odayı sevişme seslerimizle doldurmaya başlamıştık. Yanağımlı yatağına değıdirdiğimde, saçlarımı yüzümden çekti. Dizlerim çözölürken hâlâ üzerimdeydi ve şakaklarından alnıma ter damlaları düşüyordu. Ağırılığının büyük kısmını dirseklerine vererek bana yüklenmemeye özen gösteriyordu. O en derinime girerken bedenlerimizin nasıl birleştiğini, birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu izledim.

“Seni seviyorum,” dedim aniden; ancak sözler kulağıma ulaştığında ne dediğimin farkına vardım.

Santiago duraksadı, ritmini kaybetti. O bana bakıyordu, ben de ona. Yüzündeki bu ifade şaşkınlık mıydı? Gerçekten şaşırmış mıydı?

Kaşlarının arsındaki çizgi derinleşirken elini gözlerimin üzerine kapattı ve hareketleri şiddetlendi; bir, iki, üçüncü itişinde boşaldı. Titrediğini, boşaldığını, içimde atan nabzını hissettim. Ayağına kalktığında ona bakmak için başımı çevirdiğimde, yüzündeki kasvetli ifade göğsümün sıkışmasına neden oldu.

“Kalbine dikkat et, Ivy,” dedi dişlerini sıkarak. “Her zaman yapmam gerekeni yapacağım.” Duraksadığında zihnindeki

savaşı görebildiğime yemin edebilirdim. “Engellerim var, görmüyor musun?”

Doğrulдум, dizlerimi göğsüme çektim ve üzerimi örtmek için battaniyeye sarıldım. Göğsümde ağır bir yük, boğazımda bir türlü yutamadığım bir düğüm vardı.

“Bir seçim yapabilirsin.” Ona Mercedes hakkında söylediklerimi hatırladım. Her zaman bir seçim yapması gerekeceği gerçeğini. Bir gün farklı bir seçim yapabileceğini. O sözlerin ne kadar anlamlı olduğunu bilmiyordum. Ne kadar doğru olduklarını da.

Başımı eğip dizime düşen bir damla gözyaşını sildim.

Elimi tutmak için uzandığında bunun kanlı olan elim olduğunu fark ettim; gerçi artık kanamıyordu. Parmakları, kurumuş kan izini takip etti.

“Hayır, Ivy. Ne kadar istemesem de seni incitmekten ve sana acı vermekten başka bir şey yapamam.”

Haftanın geri kalanı bir şekilde geçti. Santiago evde değildi. Nerede olduğunu bilmiyordum. Ne ofisindeydi ne de akşam yemeğinde evde. Ve yatağımızda uyumuyordu. Eva da yokluğunu fark etmişti ama sözlerini dikkatle seçiyordu. Sanırım üzüntümü görebiliyordu. Bugün Santiago ya da Marco'nun babamı görmem için beni götüreceği gündü. Bu görevi daima ikisinden biri yapardı, asla başkası değil.

Eva okuldaydı, bense giyinmiş bir halde beni almalarını bekliyordum. Saat onda, elinde anahtarlarla köşeyi dönen Marco'yu gördüğümde hem rahatladım hem de hayal kırıklığına uğradım.

“Hazır mısın?” diye sordu.

Başımı salladım ama yüreğim ağzımdaydı. Beni babama götürenin Santiago olmasını ummuştum. Ama bu da kötü sayılmazdı, değil mi? Çünkü o sabahın ardından, içimdeki bir parça Santiago'nun bunu gerçekten yapacağını, babamı gerçekten öldüreceğini düşünmüştü. Bu, kocamı ne kadar iyi tanıdığım hakkında ne söylüyordu? Onu tanıdığımı iddia etmemiştim,

değil mi? Belki biraz. Çoğunlukla yanılmıştım. Hayır, tam olarak değil. Yanılmadığım kısımlar da vardı.

Santiago'ya âşık olmuştum.

Bunun için onu suçlayamazdım. Ayrıca bana beni seveyeceğini söylemişti –bunu açıkça dile getirmemiş olsa da. O kelimeleri söylemeye asla kendini zorlamamıştı.

Ona karşı hissettiklerim ve bana karşı hissetmedikleri kim-
senin suçu değildi. Aslında ağzımı açmamalıydım. Güzel bir
ilerleme katetmiştik. Şimdi yine hepsi yok olmuştu.

“Bayan De La Rosa?”

Başımı salladım ve kaşları kalkmış bir halde bana bakan
Marco'yu fark ettim. “Pardon. Ne dedin?”

“Bugün hava biraz serin, ayrıca yağmur bekleniyor. Üzerini-
ze bir ceket almak isteyebilirsiniz.”

“Ah. Tamam. Teşekkürler. Lütfen bana Ivy de.”

Marco başını salladı; bu isteğimi daha önce de dile getir-
miştim ama onun için bu, Santiago'ya duyduğu saygının bir
göstergesiydi.

“Santiago hastanede mi?” diye sordum arabaya bindiğimizde.

“Hayır, hanımefendi.”

Dudağımın içini ısırdım ve sessizlik içinde ilerlerken pen-
cereye döndüm. Marco'nun aklından geçenleri ve tüm bildik-
lerini merak ettim.

Hastaneye ulaştığımızda, Marco beni babamın bulunduğu
kata çıkardı ve her zamanki gibi kapının önünde durdu, ben
de odaya girdim. Babam her geçen gün daha da güçleniyordu.
Her ziyaretimde eski haline biraz daha yaklaştığını, kilo aldı-
ğını ve ondan çalınmış gücünü geri kazandığını görüyordum.

“İyi görünüyorsun, baba,” dedim masanın arkasında oturup

dizüstü bilgisayarında çalışan babamın yanına yürürken. Bir-birimize sarıldık. “Bu yeni.” Masası sağlam, sandalyesi rahat görünen bir sandalyeydi. Tekerlekli sandalyesinde oturmuyor olması iyi bir şeydi ama kaşlarının arasındaki derin çizgiyi fark etmemek imkânsızdı. Ziyaretim sırasında bile akıllı başka bir yerdeydi.

“Nasılsın, Ivy? Eva nasıl?”

“İkimiz de iyiyiz. Eva her zamanki gibi okuldan şikâyet ediyor. Bu, hayatının normale döndüğünün bir işareti, öyle değil mi?”

“Bu iyiye işaret,” dedi babam dalgınlıkla.

“Sence bir gün tamamen normale dönebilecek miyiz, baba?”

Gözlerini kırptırıp bana baktı. “Üzgünüm, ne dedin?”

“Sence bir gün tamamen normale dönebilecek miyiz? Eva ve ben? Bebeğim doğduğunda.” Duraksadım. “Peki Santiago?” diye ekledim. Gerçi onun normali neydi ki? Belki de buydu.

“Umarım, tatlım.”

“Bilgisayarda ne yapıyorsun? İyileşmeye odaklanman gerekirken neden çalışıyorsun?”

“Ivy, kocan karmaşık bir adam.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?”

“Zihnindeki şeytanlardan kurtulmaya çalıştığının farkındayım. Eğer benim çabalarım herhangi bir fayda –”

“Odaklandığı tek şey intikam, baba. Zihnini bu şekilde rahatlatacak. Onları öldürerek.” *Seni öldürerek.* Bunu dile getir-medim. Santiago’nun yapmak istediği şeyi babam benden iyi biliyordu.

“Ona ve ailesine olanlarda bizim de payımız vardı,” dedi babam.

“Biz derken?”

Başını salladı. “Sen hariç. Üzgünüm. Öyle demek istemedim.”
“Abel’ı biliyorum ama sen yanlış bir şey yapmadın.”

“Zamanı geri almam mümkün değil ve yapmadığım şeyleri düzeltemem, bu yüzden konuşmak anlamsız. Söylemek istediğim, Santiago’nun bunu yapmaya hakkı olduğu.”

“Hayır, yok. Artık yok. Benimle evlendiğinden ve bir bebek beklediğimizden beri yok. O hakkı, bunları seçtiğinde kaybetti,” dedim. Yaşadığım acı, sözlerime yansdı. Boğazımı temizlerken gözyaşlarımı engellemeye çalıştım. “Biraz dinlensen iyi olur. İşleri sonra yaparsın. Eve döndüğünde.”

“Bu önemli bir iş, Ivy. Santiago’nun ihtiyacı olan bir şey –”

“Peki ya senin ihtiyacın olan?”

“İhtiyacım olan bir şey. Yani, en az onun kadar ihtiyaç duyduğum bir şey.”

Yol boyunca hafif bir şekilde yağan yağmur, hastane camına da şiddetle çarpmaya başladığında kapı açıldı. Marco boğazını temizledi. Kapının dışında tanımadığım başka bir adam duruyordu.

Ayağa kalkarak, “Sanırım gitme vaktim geldi,” dedim. Bu ziyaret kısa sürdü ve bunun Santiago’nun, babama zarar vermediğini –henüz– bana gösterme şekli olup olmadığını merak ettim.

Tek kelime etmeden odadan çıktım ve Marco’nun beni sessiz bir şekilde eve götürmesine izin verdim. Eve döndüğümde öğleden sonraydı ve işlerini yapan hizmetçilerin çıkardığı sesler dışında evde hiç ses yoktu. Üst kata çıkıp mayomu giydim ve üzerime bir sabahlık aldıktan sonra doğrudan havuza gitmek yerine gizli girişten bebek odasına yöneldim. O sabah yaşadığımız olaydan beri buraya gelmemiştim. Cemiyet’ten ve

Santiago'nun aile dostlarından gelen birçok kutunun açılmayı beklediğini gördüm. Ama şu anda onları açacak halim yoktu, bu yüzden evin içinde yer alan, camla çevrili havuza yöneldim. Buraya yalnız gelmemi istemediği için daha önce pek gelmemiştim ama yüzmek enerjimi atmamı ve kafamı boşaltmamı sağlıyordu. Ayrıca endişelenmesi gereken bir şey yoktu. İyi bir yüzücüydüm ve suda hiç kriz geçirmemiştim.

Evin içinde yalınayak sessizce ilerleyip çalışma odasına giden koridorun önünden geçerken bana kapının önünde dolaşmaktan vazgeçmem gerektiğini söylediği anı düşündüm. Colette'in anlattıkları hakkında konuşmak için odasının önüne geldiğimde onun tuhaf saatlerde gelen arkadaşı Angelo'yla yaptığı konuşmayı duymuştum.

Gökyüzü koyu, bulutlu bir griye dönmüştü ve yağmur şiddetini artırmıştı. Bu hava, ruh halime fazlasıyla uygundu.

Kapıyı arkamdan kapatıp sıcak ve nemli odaya girdim. Cam duvarlardan sarkan bitkiler ve küçük turkuaz mozaik fayanslar, suyu muhteşem bir maviye boyuyordu. Sabahlığımı çıkarıp önce parmağımı suya soktum, sonra kollarımı açarak sıcak suya girdim ve altına daldım. Nefesimi tutup havuzu yüzerek geçerken, suyun saçlarımın diplerinden, parmaklarımın arasından akışının tadını çıkardım. Birkaç yavaş turun ardından sırtüstü dönüp kollarımla bacaklarımı bir yıldız gibi açtım; kulaklarım suyun altında olduğu için yağmurun sesi uzak geliyordu. Gözlerimi kapatıp suyun beni taşımasına izin verdim. Düşüncelerimden kurtularak öylece süzıldüm ve o sabahı zihnimden silmeye çalıştım. O sözleri yüksek sesle dile getirmiş olmanın utancını unutmak istiyordum. Reddedilmenin yarattığı o utancı.

Çünkü tüm mesele buydu.

Beni reddetmişti.

Derin bir nefes alıp gözlerimi açtım ve açar açmaz irkildim; havuzun karşı tarafında, bir sütunun gölgesinde bacaklarını açmış, dirseklerini dizlerine dayamış bir siluet beni izliyordu. Öfkeli değildi. Farklıydı.

Nefesim kesilmiş, kalbim küt küt atmaya başlamıştı.

“Yalnız başına yüzmeni istemediğimi söylemiştim,” dedi Santiago tuhaf bir sesle.

“Ortalarda yoktun,” diye hatırlattım.

“Şimdi buradayım,” dedi ciddi bir sesle. O an bir şeylerin ters gittiğini anladım.

Havuzun kenarına doğru yüzdüğümde ayağa kalktı ve sudan çıktığımda sabahlığımı üzerime sardı; kısa bir an karnımın yuvarlak hatlarına takılı kaldı. Gözlerini gözlerime kaldırdığında, yüzünde gördüğüm şeyin ne olduğunu anlar gibi oldum, bu da kalbimi paramparça etti.

Bu acıydı. Santiago acı çekiyordu.

“Ne oldu?” diye sordum, gözlerim dolarken.

Sabahlığı vücuduma sararken parmakları tenime değdi; sıcacıktı ve onu özlemiştim. Onu çok özlemiştim. Bana sarılmasını istiyordum. Ona yaslanmak istiyordum.

Yanağımı avucunun içine aldı ve başparmağını, çok kötü sonuçlanabilecek bir şeyin başlangıcı olan mürekkep noktasının üzerinden geçirdi.

“Santiago? Ne oldu?”

“Adamlarım Eva’yı almaya gidiyor. İkiniz de bir süre evde kalacaksınız.”

“Ne?”

“Artık hastane ziyaretleri yok.”

“Babamla mı ilgili? Ne oldu?” Tutuşundan sıyrıldım. “Ne yaptın?”

“Konu –”

“Eğer ona zarar verdiysen... Eğer onu... Seni asla affetmem. Yemin ederim, asla affetmem!” Kaçmak için döndüm ama beni yakaladı.

“İvy.” Sesi kısıktı. Ona baktığımda, yüzündeki acıyı görünce dudaklarımın titrediğini hissettim. “Baban iyi. Güvenliğini artırdım.”

“Güvenliğini mi? Neden?”

Kaşlarını çattı, gözleri kısa bir an uzaklara daldı. “Colette ve bebeği...”

Midem kasıldı. “Aman Tanrım!”

“İyiler. En azından şimdilik. Biri onları aldı. Gittiği kafede yanlarına gidip ikisini de aldı.”

“N... Ne? Biri onları aldı ne demek?”

“Kim olduğu bilinmiyor. Adam, kendisini Jackson’ın gönderdiğini, bir şey olduğunu ve Colette’in hemen eve dönmesi gerektiğini söylemiş. O da adamla gitmiş ama... Jackson kimseyi göndermemiş. Bu durumdan haberi bile yokmuş. Colette arabaya bindiğinde içeride biri daha varmış; o an bir şeylerin ters gittiğini anlamış ama bebek yanındayken hiçbir şey yapamamış. Görünüşe göre onları bir süre etrafta dolaştırmışlar, birkaç saat sonra da sokaklarının sonunda serbest bırakmışlar.”

“İyiler mi?”

“Zarar görmemişler. Evlerindeler ve iyiler. İVI onları koruyor.”

“Tanrım!” Titreyen ellerimi karnımın üzerine koydum. Biri Colette ve bebeğini mi kaçırmıştı? Holton, Jackson’ı tehdit ediyordu.

“Ayrıca Jackson’la konuştum,” dedi uzaklara bakarak. “Şey hakkında...” Sözlere yarım kaldı. Derin bir nefes alıp ellerini kollarıma koyarak bana uzun, çok uzun bir süre baktıktan sonra beni kendine çekip sarıldı.

Ben de kollarımı beline doladım.

“Sana verebileceğimden daha iyisini hak ettiğini biliyorum ve bu yetersizliğim için üzgünüm. Ama seni her zaman koruyacağım. Seni güvende tutacağım. Kendi canım üzerine yemin ederim, Ivy. Yemin ederim.”

SANTIAGO

Yatağın kenarına oturmuş, uyuyan karımı inceliyordum. Nefes alırken karnının hafifçe yükselip alçalışı, son olayların ardından bulabildiğim tek teselliydi. Burada olduğunu, hayatta olduğunu bilmek en önemlisiydi.

Abel'in kendini kurtarmak için yapmayacağı hiçbir şey yoktu. Kendi canını kurtarmak için feda etmeyeceği tek bir ruh bile yoktu. Colette ve bebeğinin yaşadıklarından sonra içimi kemiren korkuyu tarif edemiyordum. Neler yaşanabilirdi?

Kaçırılan kişi Ivy olabilirdi.

O bebek bizim bebeğimiz olabilirdi.

Ya da Eva olabilirdi.

Hepsinden çok, bu durumun ortaya çıkardığı sayısız duyguyla baş etmeye hazır olmadığım gerçeğiyle yüzleştim. Sorumluluk yükü o kadar ağırdı ki... Bu kadar *yoğun* olacağını hiç düşünmemiştim.

Konu sadece Ivy, Eva ya da kız kardeşim de değildi; Marco, Antonia ve tüm personelim de tehlikedeydi. Üstelik tek suçları benim yanımda çalışıyor olmalarıydı. Onları korumak, onurlu bir adamın yapması gereken bir şeydi. Ama bu, gö-

revden öte bir şeydi. Daha önce hiç hissetmediğim türden bir ihtiyaçtı.

Colette'in başına gelenleri duyduğumda bir saniye bile düşünmedim. Emir vermek benim doğamda vardı. Malikâneyi ve içindekileri kilit altına aldım. Ancak bu emirleri verirken Marco'ya, sonsuza dek nefret etmeye yemin ettiğim Eli için ekstra güvenlik talep etmesini de söyledim. Sadece birkaç gün önce kendi ellerimle öldürmeyi düşündüğüm adam için bunu yaptım...

İçimde bir şeylerin değiştiğini inkâr edemezdim. Buna yumuşaklık, zayıflık ya da ne denirse densin; kalbimin yerinde duran buz parçası çözülmeye başlamıştı ve hiç beklemediğim bir baharın sıcaklığına yer açmıştı. Tüm bunlar onun yüzündendi.

Elimi uzatıp saçlarından bir tutamı parmaklarımın arasına aldığımda nefesim kesildi. O, bugüne kadar gördüğüm en güzel kadındı. Ne kadar denesem de sanatımda onun güzelliğine yaklaşıyordum. Defalarca çizdiğim narin kıvrımlar ve çizgiler asla hakkını veremiyordu. Hiçbir şeyin gerçeğin yerini tutamazdı.

O bir odaya adım attığında neden herkesin diz çökmediğini merak ettim. Sanırım bunun sebebi onu benim gibi görmemeleriydi. Bende uyandırdığı duygular çok yoğun, en güzel övgülerle bile tarif edilemeyecek kadar güçlüydü. Aramızdaki bağ sıradan ifadelerle anlatılamayacak kadar derindi. Çok nadirdi. Aramızdaki bu şey, yeni yeni anlamaya başladığım bir şeydi. Ama anlamak ve kabullenmek iki ayrı şeydi ve kabullenmeyi henüz öğrenemediğimi kabul etmeliydim.

O, benim sahip olmadığım tüm özelliklere sahipti: nazikti,

saftı, güzeldi... hem de her anlamda. Bense sadece bir canavardım ama yine de beni sevdiğini söylüyordu.

Karanlık yanımla hâlâ bunu inkâr etmek istiyordu, çünkü bu en kolayıydı. Ama kendimize söylediğimiz yalanlar, sadece onlara inanmakla etkili olurdu. Ve o hâlâ buradaydı. Yanında olmamı, ona dokunmamı istiyordu. Beni görünce irkilmiyor, her şeye rağmen yanımda olmayı tercih ediyordu. Bunun bir manipölasyon planı olduğunu iddia etmek kendimi kandırmak olurdu. Onda böyle bir karanlık yoktu. O ürkütücü sözleri itiraf ederken sesindeki duyguyu taklit edemezdi.

O bana âşıktı... ve buna karşı çok çaresizdim.

Aşkın ne olduğunu, nasıl bir his olduğunu bile bilmiyordum. Yanımdayken ondan gözümü alamıyordum. Kanım kaynıyor, gözlerim kararıyor, damarlarımda adeta yıldırımlar çakıyordu. Kalbim daha güçlü atmaya başlıyordu ve ona dokunacağım, ona sahip olacağım anı sabırsızlıkla bekliyordum.

Bu aşk mıydı?

Bilmiyordum.

Artık hiçbir şeyi bilmiyordum; bildiğim tek şey, Abel'in dışarıda olduğu sürece bu boğucu hissin her geçen gün büyüdüğüydü. Hayatta olduğu sürece hem ailem hem de etrafımızdaki herkes için büyük bir tehlikeydi.

Jackson aynı şeyi düşündüğünü açıkça belirtti. Abel, bana ulaşmak için karşısına çıkan herkesi yok edecekti. Kadınlar ve çocuklar da bu listeye dâhildi, kendi kanından olsa bile. O ölmediği sürece ilerleyemeyecektik. Ivy ve çocuğumuz o yok olmadan asla güvende olmayacaktı ve bunu sağlamak benim görevimdi.

Şu anda tek hedefim buydu.

Cebimdeki telefonum titredi; Marco'dan bir mesaj gelmişti.

Beklediğim bir haberdi bu. Mesajı hızla kontrol ettikten sonra eğilip karımın yanağına bir öpücük kondurdum ve gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim.

“Güzel uyu, tatlı Ivy.”

Yavaşça kalkıp odaya kurduğum hareket sensörleriyle elektronik kilidi devreye soktum ve kapıya yöneldim. Ivy özgürce hareket edebilirdi ama kapı her açıldığında bana bildirim gelecekti.

Ivy’nin güvenliğinden emin olup telefonumu cebime koydum ve aşağıya inip misafirimle buluştum.

“Kalmamı ister misin, patron?” diye sordu Marco.

“Hayır. Teşekkürler, Marco. Çıkabilirsin.”

Başını sallayarak ofisimin kapısını kapattı ve beni Eli’yle yalnız bıraktı.

Yaşlı adam, bastonu bacağına dayamış bir şekilde ateşin yanındaki koltukta oturuyordu. İyileşme süreci güzel geçmiş gibi görünüyordu ama görüntüsündeki zayıflık hâlâ mevcuttu. Belki de bu sadece benim ona bakışımdı.

Masama doğru yürüyüp viski şişesine baktım ama sonra vazgeçtim. Eli’nin bakışlarıyla karşılaştığımda gözlerindeki kararlılık beni şaşırttı. Ciddi ve kararlı görünüyordu; dik oturmak için kendini zorladığı açıktı.

“Bunu burada yapacaksan, lütfen kızlarımın duymadığından emin olduğun bir yer seç.”

“Seni öldürmek için mi buraya getirttiğimi düşünüyorsun?” diye sordum soğukkanlılıkla.

“Beklediğim şey bu.” Omuz silkti. “Yaşlıyım ama aptal de-

ğilim. Abel'ı bulmak istiyorsun. Çünkü hayatını mahvediyor. Tüm olasılıkları değerlendirdiğinden eminim ama ikimiz de biliyoruz ki onu ortaya çıkarmanın tek yolu var.”

“Yine de kendi isteğinle geldin.” Kaşlarımı çattım.

İfadesi yumuşadı ve bir an, eskiden tanıdığım adamı hatırladım. IVİ'daki yerini devralacak olan müdahaleciye bildiklerini aktarmak için yanımda sayısız saat geçiren adamı. O zamanlar bana karşı hiçbir kin beslemiyor gibi görünmesini tuhaf bulmuştum. Aslında ona hep hayran olduğumu düşünmüştüm. Bana saygı duyuyor, benimle gurur duyuyormuş gibi konuşuyordu. Onayını almadan önce böyle bir onaya susamış olduğumu hiç fark etmemiştim.

Şimdi aramızdaki her şey değişmişti. Bilgi konusunda onu geçmiştim ve görevim için tüm beklentileri aşmıştım. Mirasını her açıdan geride bırakmıştım. Ailesinin yarısını kontrolüm altına almış, geri kalanları için de karanlık niyetlerimi belli etmiştim. Yine de çağırdığımda geliyordu. Bana, bir babanın oğluna bakması gereken şekilde bakıyordu. Buna bir türlü anlam veremiyordum.

“Geldim çünkü ailene olanların bir kısmından sorumlu olduğumu kabul ediyorum,” dedi. “İstediğin kadar kurnaz olduğumu itiraf edemesem de olayları farkında olmadan başlattığımı itiraf ediyorum. Bu yüzden durumunu anlıyorum. Bu hayatta olmamam sana huzur getirecekse, o huzuru bulacaksın. Seni durduramayacağımı biliyorum ve bundan kaçmayacağım. Kızlarımın hiçbirine senin elinden zarar gelmeyeceğini garanti ettiğin sürece.”

Ona boş boş baktıktan sonra tiksintiyle başımı salladım. Ondan mı yoksa kendimden mi tiksindiğimi anlayamadım.

“Hayatını sonlandırmanın beni mutlu edeceğini düşünsem de karım beni asla affetmeyeceğini söyledi. Ben de ona inanma eğilimindeyim.”

Ceketinin cebine uzanırken eli titriyordu; cebinden bir zarf çıkardı. “İkisine de birer mektup yazdım. Zorlanacaklar ama zamanla iyileşeceklerini umuyorum.”

İçeriğini merak ederek bakışlarımı zarfa çevirdim, sonra düşünmekten vazgeçtim.

“Ölmene ihtiyacım olacak, Eli.” Masanın kenarına yaslanarak kollarımı bağladım. “Ama şimdilik geçici olarak.”

Eli’nin kaşları çatıldı. Sıkı sıkıya tuttuğu mektubu kucağına indirdi. “Beni ölü gibi mi göstermek istiyorsun?”

“Perşembe sabahı IVI morg görevlisi hastaneye gelip oradan cesedinle ayrılacak. Öğlene kadar resmi ölüm bildirisi yayınlanacak. Gün bitmeden, Abel’a bilgi sızdıran kişinin bu haberi ona ulaştıracağını tahmin ediyorum.”

“Bu süre zarfında nerede olacağım?” diye sordu Eli.

“Nakil için bir sakinleştirici alacaksın, sonra bir cenaze evine götürölüp adamlarım tarafından gizlice çıkarılacaksın. Burada bahçivanın küçük bir kulübesi var. Marco gerekli hazırlıkları yaptı ve her yere kameralar yerleştirdi. Buzdolabı ve kiler dolduruldu. Orada kaldığın süre boyunca tüm ihtiyaçların karşılanacak.”

“Bunun işe yarayacağını nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Senin hayatta olduğunu sadece Marco ve ben bileceğiz,” diye cevap verdim acı bir şekilde. “Abel’ın adamları mutlaka gözetliyor olacak. Haftanın sonunda karımla cenazene katıldığımızda her şey gerçekçi görünmeli. Ailenin yasının gerçek olması gerekiyor.”

“Ona yaşadığımı söylemeyecek misin?” diye sordu Eli kısık sesle.

Boğazımda düğümlenen gerginliği bastırmaya çalışarak başımı çevirdim. “Başka çarem yok. Ivy duygularını gizleyemez. Böyle bir sırrı ailesinden saklayamaz. Gerçeği bilerek, onların acı çekmesine dayanamaz. Bu, Abel’in geri dönmesini garantilemenin tek yolu. Yani Ivy için doğal nedenlerle ölmüş olacaksın.”

“Ama sana inanmayacak,” diye itiraz etti.

Gözlerimi kısıp onunkilere baktım. “Bu benim sorunum.”

SANTIAGO

Babamın bir zamanlar oturduğu sıraya oturdum ve fotoğrafının bulunduğu sunağa baktım. Onun ve Leandro'nun şapeldeki fotoğrafları yenilenmişti ama bu alan bu sefer farklı hissettiriyordu.

Burada oturup yaslarını tutan o adam değildim artık. Hâlâ yas tutuyordum ama artık o günlerdeki kadar kötü durumda değildim. Babamın soğuk gözlerine baktığımda, onun hayal kırıklığını arıyordum. Ve onu gerçekten de gördüm. Her zaman gördüğüm buydu. Şu anda burada olsaydı, çok zayıf ve zavallı olduğumu söylerdi. Yapmaya niyetlendiğim şeyi başaramadığım için öfkelenirdi.

Uzun süre bu beklentilerin yükünü taşıdım. Bana tek bir sevgi kırıntısı göstermeyen bir adama olan sadakat. Suçluluk duygum ve utancım ağırdı; Moreno ailesine karşı duyduğum nefretten daha da ağır. Sanki doğal bir tepkiymiş gibiydi. Her şeyden sorumlu tutabileceğim kişilere ihtiyaç duymuştum. Onlar, hayat boyu sürececek bir öfkenin hedefiydi. Ama artık çok yorulmuştum.

Babamın öldükten sonraki beklentilerinden bile yorulmuştum.

Belki beni kalkıp sunağa doğru yürüten şey de buydu. Elimi uzatıp fotoğrafını indirdiğimde, neredeyse mezarında dönüyormuş gibi hissettim. O, öylesine uzun süre attığım her adımı yönlendirdi ki... Hissetmeme izin vermediğim her duyguyu, boğazıma ilmek gibi dolanan her başarısızlığı o belirledi. Babamın gözlerine baktığımda Ivy'nin söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum.

Bu sevgi değildi. Hayatım boyunca saygı duyduğum, hayran olduğum bu adam beni hiç sevmemişti. Bana sadece hükmetmişti. O, ipleri tutan usta, bense kuklaydım. Yokluğunda bile ipleri kontrol etmeyi başarmıştı. Geleceğimi yönlendirmesine izin verdiğim sürece hep böyle olacaktı.

Çerçevenin içindeki fotoğrafın ağırlığı kollarımı aşağı çekerken, yavaşça elimden kaydı ve yere düşerek ayaklarımın etrafında paramparça oldu. Uzun süre parçalara baktım ve üzerime açıklayamadığım bir his çöktü. Nefes almaya çalışarak sendelerken, gözlerim acıyla yanıyordu.

Sığ nefeslerim derinleşerek acı dolu ulumalara dönüştü; geri çekilip kendi duygularımın gerçeğini hissetmeme izin verdim. Başımı ellerimin arasına aldım ve gözlerime akın eden yaşların akmasına izin verdim.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyodum. Ama her acı dolu hıçkırıkta göğsümün bir parça daha hafiflediğini hissettim. Sanırım buna rahatlama deniyordu.

Omzuma dokunan bir elle irkildim ve başımı kaldırdığımda Antonia'nın gözleriyle karşılaştım. Göz göze geldiğimizde hissettiğim utanç, yüzümü adeta yaktı. Antonia, yaralı bir hayvana yaklaşır gibi yanıma yaklaştı.

Yerdeki cam parçalarına ve babamın fotoğrafına baktığını hissedince başımı eğdim.

“Her zaman buranın yenilenmeye ihtiyacı olduğunu düşündüm.” Her zaman, hatta hak etmediğim zamanlarda yaptığı gibi parmaklarını koluma koydu.

Yavaşça dikkatimi ona çevirdiğimde yumuşak gülüşünde bir şey gördüm: Sanırım gururluydu.

“Sen iyi bir adamsın, Santiago De La Rosa,” dedi. “Bunu her zaman biliyordum.”

“Sanırım bana fazla güveniyorsun.” Dik oturup gizlice yüzümü sildim.

“Biraz zamana ihtiyacın vardı, o kadar. Zihnindeki şeytanlardan kurtulmanın vakti çoktan gelmişti. Yeni bir hayata başlamak üzeresin. Çok fazla ihtimali olan bir hayat. Seni düşünen güzeller güzeli bir eşin var. Bebeğin yolda. Hayatının en güzel mevsimindesin. Eskilerden kurtulup yeninin önünü açma vakti geldi.”

Elime uzanıp sıkmasına izin verdim. Bu hareketi, Antonia'nın ben çocukken benimle ilgilenişini hatırlattı. Yaralarım ile ilgilenir, ödevlerimde yardım ederdi; bisiklet sürmeyi ve ayakka-bı bağlamayı ondan öğrendim. Her şeyi ondan öğrendim; birçok yönden kendi ailemden daha çok ebeveyn gibiydi. Kendi ailesinden vazgeçip bizimle kaldığı, hayallerinden ödün verdiği düşünülürse ona bu konuda yeterince saygı göstermemiştim.

“İhtiyacım olduğu her an yanımdaydın,” dedim. “Sanırım sana hiç hak ettiğin şekilde teşekkür etmedim.”

“Ettin,” diye cevap verdi samimiyetle. “Kendi tarzında. Sen benim için sadece bir patron olmadın, Santiago. Unutma ki seni öz oğlumu sever gibi seviyorum.”

Boğazıma yükselen yeni bir duygu dalgası cevap vermemi engelledi, bu yüzden sadece başımı sallamakla yetindim ve o da bunu anlayış ve zarafetle karşıladı. Şimdiye kadar iki kişi bana sevgi ifadeleriyle yaklaştı. İçinde yaşadığım dünya artık garip ve yeni bir yerdi.

“Antonia?” dedim birkaç dakika sonra toparlanıp konuşacak kadar kendime gelince.

“Evet?”

“Aşk biter mi?”

Düşünürken gözlerinin kenarları kırıştı. “Neden kaybolsun ki?”

Bakışlarımı yeniden cam kırıklarına çevirdim. “Birini korumak istesen ama bunu yapmak için onu incitmen gerekse ne olurdu?”

Sessizdi ama varlığı güven vericiydi; ihtiyacım olan cevapları sunamayacağını biliyordum. Ta ki daha önce hiç görmediğim kararlı bir yüz ifadesiyle bana dönene kadar.

“Eğer saf, gerçek ve doğruysa, aşk asla bitmez, Santiago.”

Santiago bana karşı mesafeliydi. Fiziksel olarak yanımda olsa da taşıdığı yükü anlıyordum. Benimle birlikte yemek yiyor, yatağımızda uyuyordu. En azından ben uyanana kadar yanımda yatıyordu, çünkü sabah gözlerimi açtığımda onun tarafı boş, yastığı soğuk oluyordu.

Eva, günlerini bir öğretmenle geçiriyordu. Ben de kendi günlerimi Antonia'yla mutfakta ara sıra pasta veya börek yaparak ya da Eva bana eşlik edebildiğinde yüzerek geçiriyordum. Santiago buna sonunda izin vermişti. Hâlâ Dr. Hendrickson'dan öğrendiğim egzersizleri yapıyordum ama biliyordum ki denge sorunlarım en çok da hissettiğim kaygı yüzünden artmıştı.

Ve gerçekten çok kaygılıyım.

Babam ve Hazel'la görüntülü konuşma yapabiliştim. Santiago sonunda yumuşamış, bana bir cep telefonu vermişti. Hazel'in evindeki güvenliği de artırmıştı. Yeğenimi görmek hâlâ tuhaf hissettiriyordu, hele ki onunla yüz yüze hiç görüşmemişken. Ama mesele sadece bu değildi. Onu tanıımıyordum. Hayatının ilk beş yılına dair hiçbir bilgim yoktu ve asla öğrenemeyecektim de.

Hazel iyi görünüyordu. Mutlu değildi ama mutsuz da sayılmazdı. Sanırım tüm bunlar sona erdiğinde eve dönebilecekti. Artık Santiago'yla evli olduğuma ve bir aile olduğumuza göre, eminim IVI konusunda ona yardımcı olabilirdi. Geçmişte insanların geri döndüğünü duymuştum. Genellikle bir tür kefaret ve fiziksel bir bedel ödenmesi gerekiyordu ama Santiago'nun konumunun bu konuda Hazel'a yardımcı olacağını umuyordum.

Colette'le telefonda konuştum. İyi görünmeye çalışsa da sarsılmış durumda olduğunu biliyordum. Olanlar onu korkutmuştu. Sadece düşüncesi bile beni dehşete düşürüyordu. Üstelik Abel'in bir şekilde işin içinde olması midemi bulandırıyor.

Gecenin bir yarısı, Santiago'nun ofisinin kapısını çalıp hafifçe araladıktan sonra başımı içeri uzattım. Yaklaşık on beş dakika önce eve geldiğini duymuştum.

"İvy," dedi beni beklemiyormuş gibi. Ceketini çıkarıp bir sandalyenin arkasına atmış, kravatını çözüyordu. "Her şey yolunda mı?" Sesindeki kaygıyı hem gördüm hem de duydum.

"İyiyim. Her şey yolunda."

Başını sallarken kapıyı kapatıp ona doğru ilerledim. Gömlek kollarını yukarı sıyırarak güçlü, dövmele kollarını ortaya çıkardı; bu, tüm vücuduma bir ürpertinin yayılmasına neden oldu. Başımı kaldırıp ona baktığımda beni izlediğini gördüm; bakışları üzerimde gezinip iyice belirginleşen karnımda durdu. Neredeyse gömleğimin altına küçük bir basketbol topu sıkıştırmışım gibi dışarı doğru çıkmıştı.

"Çok geciktin," dedim.

"Halletmem gereken bazı işler vardı."

“Ne işi?”

“İş işte,” dedi neredeyse dalgın bir sesle.

“Gecenin bu saatinde mi?”

“Ben hep gece çalışırım, Ivy. Bunu biliyorsun. Tüm bu olanlardan sonra, zaten pek uyuduğum söylenemez.”

Bir kolunu belime dolarken, diğer elini karnımın üzerine koyarak yanağıma bir öpücük kondurdu. Sonra beni kendine çekip sarıldı ama sarılışında bir tuhafılık vardı. Mesafeliydi.

“Neden hâlâ ayaktasın?” diye sordu.

“Seni merak ettim.”

“Kendime gayet iyi bakabilirim.”

“Colette’le Ben’i kaçırma adamları buldular mı?”

“Ne? Hayır, henüz değil. Endişelenmeni istemiyorum. Sana zarar vermelerine asla izin vermeyeceğim.”

“Bunu biliyorum. Sadece bir şey öğrenip öğrenmediğini merak ettim, o kadar.”

“Henüz değil ama yaklaşıyoruz. Neden yukarı çıkıp yatağına dönmüyorsun? Birazdan ben de gelirim.”

“Sana... söylediğin bir şey hakkında bir soru sormak istiyorum.”

Santiago iç çekti. “Acil mi?”

“Evet.”

“Pekâlâ.”

“Jackson’la bir şey konuştuğunu söylemiştin ama ne olduğunu hiç söylemedin. Geçen gün, havuzda.”

“Ha.” Masasına doğru ilerleyip viski şişesini aldı, mantarını çıkarıp kendine biraz viski doldurdu. Dönüp tekrar bana bakarak, “Mutfağa geçelim mi? İçecek bir şey ister misin?” diye sordu.

“Hayır, böyle iyiyim. Onunla ne konuştun?”

Beni süzüyordu. Bakışlarının altında kıpırdandığımı fark ettim. Bir adım yaklaştığında kanepeye oturdum. “Konuyu açmayı düşünmüyordum ama madem sordun söyleyeyim. Onunla amcası hakkında konuştum. Amcasının patlamadaki rolü hakkında.”

Başımı kaldırıp ona bakarken, içkisinden bir yudum daha alıp yuttuğunu gördüm, sonra bardağını tekrar masaya bıraktı.

“Bir de Cornelius Holton hakkında konuştuk. Şu anda IVI’nin elinde. Ben de oradaydım. Onu sorguluyordum.”

“Gözaltında mı?”

Başını salladı.

“Onun... Colette’le Ben’in kaçırılmasıyla bir alakası var mı?”

“Aracı kullanan o olmasa da olaya dâhilmiş, evet. Jackson’ı şantajla tehdit ediyordu. Ama o kısmı zaten biliyorsun.”

Göğüs kafesimden kafama doğru bir sıcaklık yükseldi. Bunu gördüğünden emindim.

“Colette, bu konuda seninle konuştuğundan bahsetmiş. Sanırım, Holton’dan önce Jackson’ın kendi isteğiyle ortaya çıkmasını umuyordu.”

“Ben...” diye cümleye başlamaya çalıştım ama ne diyeceğimi bilemedim.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Sorun değil. Kızmadım.”

“Sana söylemeye gelmiştim. O gece... Bıçakla hastaneye giderken seni durdurduğum gece. Duyduğumda yaptığım şey buydu. Sana Colette’in söylediklerini anlatacaktım.”

“Sorun değil, Ivy. Gerçekten. İşler kontrolden çıktı ama Ja-

ckson'ın ailesi güvende ve Holton, rolü nedeniyle Mahkeme karşısına çıkacak. Holton'ın tutuklanmış olması, bizi kardeşine yaklaştırıyor.” Kadehini alıp kalanını içti.

“Jackson'la aranız nasıl? Peki onun IVI ile arası? Onun... başı belada mı?”

“Bilgiyi anında Mahkeme'ye taşımadığı için bazı sonuçları olacak ama ona zarar geleceğini sanmıyorum. Jackson kötü biri değil.”

“Peki seninle arası ne olacak? Senin açısından sorun olmayacak mı?”

“Suçlu olan amcasıydı ve ne yazık ki o çoktan öldü. Jackson'a karşı bir tavrım yok ve seni Mahkeme'den ve benden kurtaran delilleri ortaya koyarak bana kazandırdıklarını unutmuyorum.” Durup düşündü. “Ne geçmişimiz var ama, seninle benim, değil mi?”

“Gerçekten kızgın değil misin? Sana daha önce söylemediğim için yani?”

“Hepimiz hata yaparız. Umarım sen de benimkini affedersin.” Kalktığında yüzü gölgelere teslim oldu.

Söylediğini düşünerek ona baktım. Ne demek istediğini soracakken, elini, avuç içi yukarı bakacak şekilde bana uzattı.

“Hadi gel, Ivy. Yatağımıza gidelim.”

Ters giden bir şeyler vardı. Bunu hissedebiliyordum. Ertesi sabah uyandığımda yine yalnızdım. Santiago'nun birkaç saat uyuduğunu biliyordum ama yataktan çıktığında dışarısı hâlâ karanlıktı.

"Hepimiz hata yaparız. Umarım sen de benimkini affedersin."

Sözleri zihnimde yankılanıyordu. Tuhaftı. Ve kesinlikle Santiago'nun söyleyeceği bir şey değildi. O, hataları affeden biri değildi. Belki de bu durum hatayı kimin yaptığına bağlıydı? Her halükârda, kesinlikle hemen affeden biri değildi. Hatta tam tersiydi.

Onu defalarca aramayı denedim ama tıpkı babamı aramaya çalıştığımda olduğu gibi aramalarım hep telesekretere düştü. Endişeli olduğumu söylemek hafif kalırdı. Sonunda en azından bir hemşireyle konuşmayı başardığımda, bana babamın iyi olduğunu söylemişti. Uyuyordu.

İki gece sonra, Eva'yla akşam yemeğimizi bitirirken Santiago nihayet eve dönmüştü. Ve o zamana kadar içimdeki öfke çoktan büyümüştü.

Ama Santiago'nun yüzündeki o yorgun, kasvetli ifadeyi gördüğümde, öfkem hızla başka bir şeye dönüştü.

Arkasından kadın doğum doktorum geliyordu.

“Ne oldu?” diye sordum hızla ayağa kalkarak.

Santiago’nun ifadesi değişmeden önce beni süzüp bakışlarını kız kardeşime çevirdi.

“Eva. Odana git.”

Alnı endişeyle kırışan kız kardeşime baktım. “Neden? Neler oluyor?”

Santiago’ya döndüğüm anda Marco’ya işaret etti, o da Eva’nın yanına geldi. “Hadi bakalım, ufaklık,” dedi daha önce hiç duymadığım yumuşak bir ses tonuyla.

Eva’nın bana baktığını görünce başımı salladım, o da bunu görür görmez odadan çıktı. Santiago ve doktorla odada yalnızdım.

“Otur,” dedi Santiago bana doğru yaklaşırken. Bense sadece geri çekilip kollarımı karnımın etrafına doladım.

“Umarım sen de benimkini affedersin.”

“Neredeydin?” diye sordum.

“İvy, otur.” Kollarımdan tutup beni sandalyeye doğru yönlendirmeye çalıştı.

“Ne yaptın sen?” Sözlerim istediğimden daha keskin çıkmıştı; yarattıkları etki karanlık ve korku doluydu.

“Düşündüğün gibi değil.”

Ne olduğunu biliyordum. Bana tam olarak ne söyleyeceğini biliyordum.

“Söyle,” diye çıktım. Gözlerim çoktan yaşlarla dolmuşken, bedenim soğuktan titremeye başlamıştı. Onun tutuşundan kurtulduğumda ellerim yumruk olmuş halde yanlarımda duruyordu.

Doktor, “İvy kendini bu kadar hırpalaman doğru değil, bebeğini düşün,” diyerek konuşmaya başladı.

“Söyle!” diye çıkıştım bir kez daha.

Santiago çenesini sıkarken zihnimde yine aynı sözler yankılandı. “*Umarım sen de benimkini affedersin.*”

Ama affetmeyecektim. Eğer düşündüğüm şeyi yaptıysa asla.

“Doktorun gözünden kaçan bir komplikasyon yaşanmış.”

Ellerimi karnıma sardım ve omuzlarım çökerken bir adım geri çekilerek sandalyeye oturdum. Başımı sallarken ona bakmadım. Bakamazdım.

“O artık aramızda değil, Ivy. Üzgünüm ama babanı kaybettik.”

Sözleri zihnimde yankılanırken gözlerimi kapattım. *Kaybettik*. Yani babamı bir daha asla göremeyecektim. Sesini duymayacaktım. Ona bir daha asla sarılamayacaktım.

Yani ölmüştü.

Başımı sallayıp kendimi ona bakmaya zorladım. “Sana inanmıyorum!” dedim ellerimin tersiyle gözlerimi silerken. Kendimi toparlayıp ayağa kalktım. “İnanmıyorum!”

“Ivy...” Bana uzansa da sıyrılıp hızlıca uzaklaştım.

“Hastaneyi arayıp hemşireyle konuştum. Bana iyi olduğunu, sadece uyuduğunu söyledi!”

Santiago, doktorla aralarında gizli bir anlaşma varmış gibi göz göze geldi ve ardından elini hafifçe kaldırarak ona beklemesini işaret etti.

“Çok üzgünüm, Ivy,” dedi Santiago, ciddi bakışlarını bana çevirerek. “Birkaç saat önce öldü. Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.”

“Hayır!” Başımı sallayarak birkaç adım uzaklaştım ve Santiago’nun iki gündür boş olan masanın başına yaklaştım. İki gündür yoktu. Tam da babamın durup dururken komplikas-

yon geçirip öldüğü iki gün. O iki gün içinde, babam –düşmanı, güçsüz, zavallı adam– onun gözetimi altındayken ölmüştü. “Hayır...” dedim bir kez daha, çenemi sıkarak. Antonia’nın onun için koyduğu biftek bıçağına uzandım. Eve gelip gelmeyeceğini bile bilmiyordu. Yemeğini sıcak tutmak için telaşlanmıştı. “Bana gerçeği söyle...” dedim bıçağı yanımda tutarak.

Santiago’nun bakışları birkaç saniye bıçağı kaydıktan sonra tekrar bana döndü. “Onu bırak, her şeyi baştan anlatayım.”

“Dinliyorum,” dedim. Bir adım yaklaştığında bıçağı aramıza tuttum.

Doktor olan biteni hareketsiz bir şekilde izliyordu.

“Bir komplikasyon yaşandı.”

“Doktorun gözünden kaçan bir şey. Ezberlediğin sözleri ilk seferinde de duydum. Nasıl olduğunu anlat. Bana gerçeği söyle, seni yalancı herif!”

Çenesindeki o tik yeniden belirdi. Konuşmadan önce içinde ona kadar sayıp saymadığını merak ettim. İsyana alışık değildi. İnsanların seslerini yükseltmesine de.

“Öfkeli olduğunu biliyorum. Üzgün olman çok normal. Ama ben yanıdayım, Ivy.”

Bunun üzerine yüksek sesle güldüm. “Yanımda mısın? Ciddi misin?”

O aramızdaki mesafeyi kapatmaya başlarken ben biraz daha uzaklaştım. Marco köşeyi dönmüştü ve Santiago gözlerini benden ayırmadan Marco’ya durmasını işaret etti.

“Doktorların öngöremediği komplikasyon sen olabilir misin, Santiago?”

Yüzünde beliren tuhaf gülümseme, saniyeler içinde kaybol-

du. “Bunu neden düşündüğünü anlayabiliyorum,” dedi dişlerini sıkarak. “Ama hayır, Ivy. İhtiyar adamı ben öldürmedim.”

“Ama bunun hakkın olduğunu söyledin. Öyle değil mi?” Marco’nun ne kadar yakın olduğunu bilerek birkaç adım daha uzaklaştım. “Bıçağını kullandın mı? De La Rosa bıçağını kalbine saplamak sembolik olurdu. Baban seninle gurur duyardı.”

“Yeter,” dedi ve bu kez sesi daha sertti. “Bıçağı ver.”

“Birkaç gün önce beni kolayca affetmenin sebebi bu muydu? Daha o an ne yapacağını biliyordun. Bunu bana karşı kullanabileceğini mi sandın? Beni, seni affetmeye zorlayabileceğini mi? Babamı öldürdüğün gerçeğini kabullenip seni affedebileceğimi mi düşündün?”

Bir şeyler söyledi, belki yine bıçağı istiyordu ama bana söylediği şeyin gerçeği zihnime akın etmişti ve sözlerini idrak edememiştim. Babam gitmişti. Ölmüştü.

“Bana bir şey söyle. Tek bir şey,” dedim.

“Ne istersen.”

“Biliyor muydu? Korkmuş muydu?” Gözyaşlarımın yüzümden süzüldüğünü hissettim.

Yüz ifadesinde bir şey değişti, sanki bir şey kırılmıştı. Çok hafif de olsa fark ettim. “Hayır. Öngörebileceği bir şey yoktu. Kalbi dayanamadı. Her şey fazlaydı. Şimdi bıçağı bana ver.”

Santiago’nun arkasından doktora baktım. Hepsi yakınımdaydı. Doktorun elinde bir şırınga gördüm.

Hazırlıklı gelmişlerdi.

“Lütfen bıçağı ver...” diye yalvardığında tekrar ona döndüm. Artık sadece birkaç adım ötemdeydi. Hızlıydı. Bunu biliyordum. Her an bıçağa atılabilirdi. Bunu yapmamasının tek nedeni, kendime zarar vereceğimden korkmasıydı. Ken-

disi için korkmuyordu. Ona zarar vermemden korkmuyordu. Bunu biliyordum.

Ama yanılıyordu.

Onlar bana ulaşmadan, kolumu kaldırarak ona atıldım; çılgılığım, ona duyduğum nefretin en büyük göstergesiydi. Sevdigimi sandığım bu adama. Bana sürekli yalan söylemiş bu adama. Beni sürekli manipüle etmiş, kullanmış adama. Şimdi de babamı elimden alan bu adama.

Onu kurtaran şey o son şeydi. O son düşünce. Aksi halde orada durup bıçak darbesini yemeği göze alacağını biliyordum. Bıçağı indirirken bunu kararlılıkla yapmamıştım, çünkü çoktan yenilmiştim.

Bıçağı keskin, tırtıklı kenarından tuttu. Tenini kesse de ses çıkarmadı. Hafifçe irkildi. Onun kadar güçlü değildim, onun kadar gaddar değildim. Ona karşı bile... Şimdi bile... Birkaç saniye sonra beni kollarına almış, hıçkırıklarım arasında bana sıkıca sarılıyordu. Kollarımı iki yanımda tutarak beni göğsüne bastırmıştı. Yüzüm, boynunun kıvrımına gömülmüştü. Elinden akan kan yanağıma damlarken, diğer eliyle yüzümü kavramıştı. Doktor iğneyi batırdığında neredeyse hiç hissetmedim. Santiago'nun dudaklarında bir özür vardı. Dizlerimin bağı çözüldüğünde beni kaldırdı. Başım yana düşerken yukarı çevirmeye zorlayıp ona baktım.

“Senden nefret ediyorum,” dedim. Kollarım beynimin verdiği komutları yerine getirmiyor, parmaklarım kıvrılmıyor, elim göğsüne güçsüzce vuruyordu. “Senden... nefret ediyorum,” diyebildim kelimelerim birbirine karışırken. Karanlık etrafımı sarıyor, görüşümün kenarlarını bulanıklaştırıyordu. “Seni asla... affetmeyeceğim. Asla...”

Patron?”
Koluma değen bir şey beni uyandırdı. Gözlerimi açmayı başardığımda, yatak odasının kapısının önündeki koridorda uyuyakalmış olabileceğimi fark ettim.

“Ne oldu, Marco?” Ağrıyan kaslarımı hareket etmeye zorlayarak ayağa kalktım.

“Bütün gece burada mı uyudun?” diye sordu.

Sertçe başımı salladım. Marco’nun böyle kişisel sorular sorması alışıldık bir şey değildi.

“Bazı gelişmeler var,” dedi. “Burada mı konuşalım yoksa ofisinde mi?”

“Aşağı inelim.” Kapıya baktığımda bir an tereddüt ettim ama Ivy’nin şu anda beni yanında istemeyeceğini biliyordum.

Marco yaşadığım sıkıntının farkındaydı. Malikânedeki herkes farkındaydı. Son birkaç gün, benim konuşma girişimlerim ve Ivy’nin sessizliği ve öfkesiyle geçmişti. Verdiğim kararı her adımda sorguladım.

Onu yaralamak istemiyordum. Eli’nin kızlarından herhangi birine zarar vermek istememiştim ama verdiğim kararlar hepsi

acı çekiyordu. Üstelik henüz Abel'a dair herhangi bir iz bulunmadığı için, bunun gerekli ya da değerli olup olmadığından bile emin değildim.

“Doğru olanı yapıyorsun,” dedi Marco elini uzatıp omzuma koyarak. “Şu an öyle hissetmediğinin farkındayım ama tek yol buydu. Bunun gerçek olduğundan emin olana kadar ortaya çıkması imkânsızdı.”

Marco'nun sesi kadar emin olabilmeyi diledim.

“Gel.” Başıyla merdivenleri işaret etti. “Sana söyleyeceklerimi duyunca kendini daha iyi hissedeceksin, eminim.”

Söyleyecekleri ilgimi çekti ve başka seçeneğim olmadığından Marco'yu aşağı, çalışma odama kadar takip ettim. İçeri girip kapıyı kapattığımızda telefonunu çıkarıp bana uzatmadan önce sandalyeme yerleşmemi bekledi.

“Adamlarımdan biri mülkün etrafında dolaşan birini fark etti. Batı sınırının yakınında.”

Marco'nun telefon ekranındaki adamın fotoğrafını inceledim ama tanıdığım biri değildi.

“Kim olduğuna dair bir fikrin var mı?” diye sordum.

“Elde ettiğim bilgilere göre düşük seviyeli bir suçlu. Hakkında, uzun bir sabıka kaydından başka önemli sayılabilecek pek bir şey yok. Çoğunlukla ufak tefek suçlar. Onu biraz hırpaladım ve Abel için çalıştığını kısa sürede itiraf etti. Görevinin mekâna göz kulak olmak olduğunu söyledi.”

“Abel'a tam olarak neyi rapor edecekti?” diye sordum.

“Görevi, Eli ya da kızlarının herhangi bir yerde görülüp görülmediğini araştırmaktı. Telefonunda fotoğraflar vardı. Abel'ın Ivy ya da Eva'nın fotoğraflarını istediğini söyledi. Onların üzgün olup olmadığını görmek istiyormuş.”

Marco düşündüğüm her şeyi doğruluyordu. Abel, Ivy ve Eva'nın yasının gerçek olduğuna emin olmak istiyordu. Bu durum beni rahatlatmalıydı ama hiçbir şekilde rahatlamadım. Karım hâlâ üst katta, acısına gömülmüş haldeydi ve buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

“Yarınki cenazeye de katılması gerekiyormuş,” diye devam etti Marco. “Abel’in katılacak birkaç adamının daha olduğunu söyledi ama isimlerini söyleyemedi. Kim olurlarsa olsunlar Abel’a rapor verecekler.”

Başımı eğip şakaklarımı ovuştururken tüm vücudumun kıldığını hissettim. “Bunu başarabileceğimi şanmıyorum, Marco. Ivy’nin bu acıya daha fazla dayanmasına katlanamam...”

Marco karşımdaki sandalyeye oturup ellerini masama dayadı. “Bir gün daha dayan, Santiago. Sadece bir gün. Abel, bütün ailesinin yas tuttuğunu görüp inanacak. Sonra eve döner dönmeyiz Ivy’ye gerçeği söyleyebilirsin.”

“Peki ya işler beklediğimiz gibi gitmezse?” diye sordum. “Ya saklandığı delikten çıkmazsa? Abel fazlasıyla paranoyak biri.”

“Çıkacak,” diye garanti verdi Marco. “Boşuna bu kadar uzun süre beklemedi. Eli ortadan kalkınca, onun yerine geçme cazibesi dayanılmaz olacak. Sonsuza kadar gölgelerde saklanmaktansa, son güç kırıntılarını toplarken ölmeyi tercih eder.”

İçgüdüsel olarak haklı olduğunu biliyordum. Abel’in egosu sonsuza kadar saklanmasına müsaade etmezdi. Yine de başka bir yol olmalıydı. Ivy’yi incitmeyecek başka bir yol olmalıydı ve ben o yolu bir türlü göremiyordum.

Ona ihanet etmiştim ve kimse bu gerçeği değiştiremezdi.

“On dört saatten daha az vaktin var,” dedi Marco. “Hepsi bu. Sonra onları tekrar bir araya getirebilirsin. Sonra Ivy seni affeder.”

Başımı salladım ama bu bir yalan gibi hissettirdi. Ivy beni asla affetmeyeceğini kendi ağzıyla söyledi. Eli'nin aslında ölmediğini açıklamak da bu gerçeği değiştirmeyecekti. Her şey çok fazlaydı. Bunun Ivy'nin kopma noktası olduğunu hissedebiliyordum. Her şey her zamankinden daha umutsuz görünüyordu. Hayatının geri kalanını yaşamasına izin verecek olmam bile onu mutlu etmeye yetmeyecekti. En azından bu kadar büyük bir yalanın ardından. Günlerce onun acı çekişini izledikten, her geçen an bana karşı büyüyen nefretine şahit olduktan sonra, asla.

“Galiba seni rahatlatacak bir şey biliyorum,” dedi Marco.

Göz göze geldiğimizde, ne demek istediğini daha söylemeden anladım.

“Mahkûmunuz idamını bekliyor, efendim.”

Misafir banyolarından birinde duş aldıktan ve Abel'in cususunun kanını ellerimden temizledikten sonra, Antonia'nın getirdiği temiz kıyafetleri giydim. Çok az uyumuş olmama rağmen yorgundum ama karımı görmek istiyordum.

Tüm sabah kapı uyarılarını kontrol ettim, doktorundan ve Antonia'dan haberler aldım. Biraz yemek yemiş olması da bir ilerleme sayılırdı. Bunun dışında konuşacak pek bir şey yoktu. Hâlâ yatakta, dinleniyordu. Ağlama nöbetleri ve tavana bakma arasında gidip geliyordu.

Eva, içinde bulunduğu duruma beklediğimden daha iyi dayanıyordu. Antonia onu teselli ediyor, onunla film izliyor, yapbozlarla dikkatini dağıtıyordu. Ara sıra Ivy'yi ziyaret etmek

için odasına uğruyordu ama uzun kalmıyor, ablasının dinlenmesi gerektiğini söylüyordu.

Kız kardeşlerin acısı, omuzlarımda ağır bir yük olarak duruyordu ve Marco'yla konuştuklarımızdan sonra bile onlara gerçeği söylemenin ne kadar sorun yaratacağını sorguluyordum. Ama olacakları zaten biliyordum. Bu soruyu kendime artık sormamam gerekiyordu.

Abel hâlâ onların ağabeyiydi ve bir yerlerde, ona karşı henüz tamamen sönmemiş bir sevgi beslediklerinin farkındaydım. Söz konusu aile olduğunda, bağlılıkları hep bu konuda bölünmüş olacaktı. Ama Abel'in öleceği kesindi. İkisi de bunu kabul etmek zorundaydı; eğer bu, gelecek günlerin habercisiyse, Ivy'yle benim bu krizin üstesinden gelebileceğimizden emin değildim. Özellikle beni gerçekten asla affetmeyecekse...

Bu arada, gerçeği bilmedikleri sürece Abel'in manipülasyonuna yenik düşmeyeceklerine inanmak istiyordum. Eli'nin sağlık durumu hakkında bildiklerini itiraf etmeleri için onları suçlayamazdı, çünkü onlar da bilmiyordu. Geçmiş davranışlarına bakılırsa, onlara bir şekilde ulaşmaya çalışacağından emindim. Her şeyi kontrol ettiğimi üstüne basa basa söylemek istesem de sadece görebildiğim şeyleri kontrol edebiliyordum.

Abel onlara ulaşmanın bir yolunu bulurdu. Düşünmem gereken binlerce şey vardı. Kendi evimde bile bana ihanet eden biri olabilirdi. Hizmetçiler, bahçıvan, aşçı... hatta korumalar bile. Eğer Cemiyet'in üyelerini kuruma karşı durmaya ikna etmişse, kim bilir kimleri kendi davasına yardım etmeye ikna etmişti. Sonuçta sürgün edilen köklü üyelerin davalarında onun sözü ve delilleri kullanılmıştı. Abel en büyük manipulatorlerden biriydi ve çevremdekilerin yüzde yüz sadık oldu-

ğuna inanmak artık çok zordu. Sadece Marco ve Antonia'ya güvenebilirdim. Ve şu da bir gerçektir: Abel, Ivy'ye bir mesaj göndermek isteseydi, mutlaka bunu yapmanın bir yolunu bulurdu.

Bu yorucu farkındalıkla ofisime girdim ve masamın üstünde duran küçük siyah kutuyu aldım. İkinci kata çıkıp koridordan yatak odama doğru ilerlerken kapının önünde durdum. Kutuyu dikkatle incelerken doğru kararı verip vermediğimi düşündüm.

Şu anda yapabileceğim hiçbir şeyin içini rahatlatmayacağına farkındaydım, yine de içimde aptalca bir umut vardı. Kapının şifresini girip sessizce içeri süzıldüm.

Ivy, yatakta kıvrılmış, boşluğa bakıyordu. Yanına yaklaştığımda ve hatta yatağın kenarına oturduğumda bile bana bakmadı. Gözyaşları çoktan kurumuştur ama acısı hâlâ oradaydı. Odanın içinde sadece nefes alan bir varlık gibiydi. Çünkü aynı acıyı ben de göğsümde hissediyordum. Onun hissettiklerini ben de hissediyordum.

"Ivy?" dedim tereddütle, kolunu hafifçe okşayarak.

Ne kıpırdadı ne de kolunu geri çekti; bu bile, gözlerindeki boşluktan daha iyiydi.

Elini alıp dudaklarıma götürerek bir öpücük kondurduğumda, parmakları elimde hafifçe kıpırdadı.

"Sana bir şey getirdim."

Kutuyu komodinin üzerine kaydırduğumda kısa bir an baktıktan sonra gözlerini kapatıp tekrar açtı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ona nasıl yardımcı olabilirdim?

"İstediğinde açarsın," dedim. "Benim için çok özel bir şeydi, belki artık senin de görme zamanının gelmiştir diye düşündüm."

Cevap vermeyince ayakkabılarımı çıkarıp yatağın ortasına doğru ilerledim ve battaniyeyi açıp yanına sokuldum. Önce kaskatı kesildi, sonra yavaşça bana doğru sokuldu. Kolumu beline doladığımda acı dolu bir iç çekiş duyuldu ve direnmeyi tamamen bıraktı.

Dudaklarım kulağını hafifçe okşarken, “Senden ayrı kalmaya dayanamıyorum. Sana ihtiyacım var, Ivy. Lütfen bana geri dön.”

Yanağından bir damla yaş süzülürken titredi ve yavaşça gözlerini bana çevirerek, “Nasıl yapabilirim ki?” diye sordu.

Önce çenesini, sonra yanağını öptüm ve gözyaşlarının tuzlu tadını aldım. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Sessizce onu tutmaya devam ettim.

“Sana her şeyin yoluna gireceğini ve bu kâbusun çok yakında biteceğini söylesem?” dedim boğuk bir sesle.

“Nasıl, Santiago? Bu acı nasıl dinecek?” diye fısıldadı.

“Eğer bana güvenmeyi başarabilirsen, söz veriyorum yakında bitecek. İstedğim tek şey bu. Yaptığım her şeyin seni korumak için olduğunu bil,” diye fısıldadım dudaklarına.

Sert bakışlarını bana çevirerek, “Şimdi anladım,” dedi.

“Neyi?”

“Nasıl hissettirdiğini,” dedi acı dolu bir sesle. “Neden babanın ölümünden sonra beni öldürerek intikam almak istediğini. Artık anlıyorum, çünkü ben de aynı şeyi hissediyorum.”

Sözleri aramızdaki son sıcaklığı da yok etmişti. Ellerimi uzaklaştırdım. Aramızın bir daha düzelemeyeceğini fark ettiğimde kalbim paramparça oldu. Geri dönüşü olmayan bir noktadaydık. Tüm olanların üstesinden gelebileceğimize inanmak istesem de artık bunun mümkün olmadığını biliyordum.

Beni asla affetmeyecekti. Ne yarın ne de daha sonra.

Bunu gözlerinde görebiliyordum.

Sesinden anlayabiliyordum.

Onun yanından uzaklaşıp son bir kez omzumun üzerinden baktığımda, hiçbir şeyin bu kadar kesin hissettirmediğini fark ettim. Ne bana ne de yanı başındaki komodine bıraktığım hediyeye baktı.

Sadece gözlerini kapattı ve kapıdan çıkışımla birlikte rahat bir nefes aldı.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Belki bir ya da iki gün. Bu defa yatak odasında kilitli değildim, kendi isteğimle çıkmak istemiyordum. Gidecek hiçbir yerim yoktu. Bu his, bu acı... ondan kaçış yoktu.

Babam ölmüştü. Kocam tarafından öldürülmüştü.

Sevdiğim iki adam vardı.

Bir zamanlar sevdiğim iki adam.

Neden gittiklerinde her şey geçmiş zaman oluverirdi? Sevgiyi hâlâ hissediyordum... Hâlâ burada, acının yanı başında duruyordu.

Peki ya Santiago? Bir açıdan bu da en az o kadar acıtıyordu. Belki daha fazla. Babama duyduğu nefret, bana karşı besleyebileceği herhangi bir aşktan, herhangi bir duygudan çok daha güçlüydü. Ne söylerse söylesin, gerçeği biliyordum. Yoksa bu kadar ılımlı olamazdı. Kalp krizi mi? Doktorlar onu bir hasta olarak bu kadar yakından takip ederken gözden kaçırdıkları bir şey mi? Bu bahanelere inanmam mümkün değildi.

Banyoya gitmek için yataktan kalktım. İşim bittiğinde lavabonun başında durup ellerimi yıkadım ve aynadaki yansıma-

mı inceledim. Berbat görünüyordum. Yüzüm solgundu, gözlerimin altındaki koyu renk halkalar Santiago'nun dövmesindeki renklerle eşleşiyor gibiydi. Başımı hafifçe çevirip küçük mürekkep noktasına baktım. Sanki bu iz çok uzun zaman önce oraya konmuştu, çok eskide kalmıştı. Onun üstesinden gelmeyi başardık. O andan ikimiz de sağ çıktık. Önümüze çıkan tüm engelleri aştık ve bunu bir şekilde birlikte yapmayı başardık.

Ve ben ona âşık oldum.

Tanrım! Çıldırarak üzereydim.

Suyu kapatıp ellerimi kurularken iyice belirginleşmiş karnıma baktım. İçinde bir bebek vardı. Çocuğumuz. Dünyaya geldiğinde olacakları düşünmeye cesaret edemiyordum.

Yatak odasına dönüp yatağın kenarına oturdum. Bu odadan sıkılmıştım. Bu yataktan. Bu mekândan. Yorulmuştum.

Komodinin üzerinde Santiago'nun bıraktığı kutuyu gördüm ve hâlâ boynumda olan kolyenin ucuna dokundum. Pırlantalarla kaplı gül. Santiago'nun hamile kaldığımda aldığı hediye. Bir sevgi ya da şefkat sembolü değil, De La Rosa ailesine dair bir semboldü bu. Ona ait oluşumun sembolü. Bazen dokunulmak, fark edilmek için zonkladığına yemin edebileceğim ensemin arkasındaki dövme gibiydi. Sanki o mürekkep bir şekilde ona bağlıymış gibiydi. Sanki onun yakında olması gerekiyormuş gibiydi.

Kutuyu aldım ve üzerine kazınmış logoyu okudum. *Montblanc*.

Garipti. Ama sonra hatırladım.

Yatağa yaslanarak dizlerimi kendime çektikten sonra çıplak ayaklarımı battaniyenin altına soktum. Başımı yatak başlığına yaslayıp o günü hatırladım. On üç yaşımdaydım. Okuldan eve

dönmüştüm. O iğrenç okuldan. Günlerdir zorbalığa uğruyordum ve sonunda canıma tak etmişti. Öfkeyle babamın çalışma odasına girdiğimde Santiago'yu görmemiştim bile. Öfke patlamamdan sonra orada olduğunu fark ettim.

O zaman dövmesi yoktu. Daha gençti ama çocuksu değildi. Santiago'yu o zaman bile asla çocuksu olarak tanımlamazdım.

Babam, bu kutuyu ona vermemi istemişti. Paketleme fırsatı bulamadığı için özür dilediğini hatırlıyordum. Hayatımda buna benzer yalnızca bir kutu görmüştüm. O da babamdaydı. Ama onunki siyah değil, koyu maviydi.

Babamın bu yabancıya bir hediye, hem de karşılayabileceğimizden kuşkulandığım kadar pahalı bir hediye almasından dolayı ne kadar öfkelendiğimi hatırladım; üstelik benim endişelerimi önemsememişti bile. Hatta utanç duyulacak bir şey yapmışım gibi hissettirmişti.

Kutuyu Santiago'nun eline sertçe tutuşturup odadan çıkmıştım. Okuldan ne kadar nefret ettiğimi söylemiştim. Ondan da nefret ettiğimi söylemiş miydim? Hatırlamıyordum. O zamanlar Eva'ya çok benziyordum.

Santiago'nun bıraktığı kutuya baktım ve kapağına kabartma olarak işlenmiş harfleri parmağımla takip ettim. Kutuyu açtığımda siyah satenin üzerine yerleştirilmiş altın bir dolma kalemle karşılaştım. Onu alıp kutuyu kenara koydum. Güzeldi. Gerçekten kusursuz görünüyordu. Annemin, babamın Santiago'ya bu kadar pahalı bir hediye aldığını bilip bilmediğini merak ettim. Bunu anneme yapmamıştı. Hatta çocuklarından hiçbirine yapmamıştı.

Kalemi elimde çevirip yazıyı okudum.

Santiago, seninle gurur duyuyorum evladım.

Evladım.

Boğazım düğümlemiş, gözlerim yaşlarla dolmuştu.

Evladım.

Santiago benimle alay mı ediyordu? Bana ne kadar alçak, ne kadar kötü olduğunu mu göstermeye çalışıyordu? Onu evladı yerine koyan bir adamı öldürebileceğini mi? Çünkü babam için gerçekten öyleydi. Santiago, babama Abel'dan daha fazla oğul olmuştu. Santiago'yu kendi kanından daha çok sevmişti.

Bu gerçeğin farkındalığı yeterince sarsıcıydı ama Santiago'nun bunları bilerek babamı öldürebileceğini düşünmek çok daha fazlasıydı.

Sonra başka bir olasılığı düşündüm: Bu onun farklı bir manipölasyon yöntemi olabilir miydi? Bana sevdiği bir adamı öldüremeyeceğini gösterecek bir şey miydi? Bu, aylarca süren nefretin, yıllarca planlanan intikamın ardından Santiago'nun babama olan sevgisini fak ettiğini bana göstermek için miydi? Onu öldüremeyeceğine inanmam için mi böyle bir yola başvurmuştu?

Beni sandığımdan daha aptal sanıyor olmalıydı.

Ondan nefret ediyordum.

Ondan nefret etmek *zorundaydım*.

Ama içimde paramparça olan bir yanımdı. Çünkü ne istersem isteyeyim, ne söylersem söyleyeyim, aslında gerçek öyle değildi. Az önce yatağa, yanıma uzandığında ondan uzaklaşmadım. Ona sokuldum. Sıcaklığıyla eridim. Gücüne yaslandım. Kanla kaplı ellerine dokundum. Ona karşı kendimi toparlamak için sahip olduğum tüm gücü harcadım.

Çünkü o bir manipölasyon ustasıydı. Ve onu sevemezdim.

Kararlılıkla yataktan kalktım ve hem kalemi hem de kutu-

yu odanın öbür ucuna fırlattım; duvara çarpan kutu duvarda küçük bir oyuk bıraktı. Bu durumdan memnundum. Onun şiddetini, ikiyüzlülüğünü hatırlamam gerekiyordu. Nefretini hatırlamam gerekiyordu. Bana karşı beslediği intikam arzusu-nu hatırlamam gerekiyordu.

Evet, beni güvende tutacaktı. Beni tüm düşmanlara karşı koruyacaktı. Peki ya kalbim? Onun koruyucusu olmayacağı kesindi. Bunu açıkça söylemişti. Yanlış yorumlamış olamayacağım, yanlış anlamamın imkânsız olduğu sözlerle bunu dile getirmişti. Hayır, söyledikleri gayet açıktı.

Kalbimin tek koruyucusu bendim. Öyle olmalıydım. Ve bir an önce kendimi toparlamalıydım. Ona karşı katılmalıydım. Kendimi de Eva'yı da korumalıydım. Doğmamış çocuğumu kendi babasından korumalıydım. Çünkü bana söylediği bir diğer şey de sevgi ve şefkate dair hiçbir şeye sahip olmadığıdı; belki bu sadece bir uyarıydı. Çünkü artık Santiago'nun o yanını anlıyordum. Onun iç dünyasındaki kırık parçaları görmüş-tüm. O, asla iyileşemeyecek kadar kırılmış bir adamdı. Asla tamamlanamayacaktı.

Bana zarar vermek istemediğini söylediğinde ciddi olduğunu biliyordum. İstemiyordu. Ama verecekti. Bunu da söylemişti. Kalbimi korumam konusunda beni uyarmıştı. Ve bunların hepsi doğrudu. Tek yalanı, babamın ölümünde payı olduğunu inkâr etmesiydi.

Ne olursa olsun, çocuğumuza, babasının ona yaptığını yap-masına izin vermeyecektim. Bebeğimizi geri dönülmez şekilde yaralamasına izin vermeyecektim. Babasının –bir canava-rın– ona bıraktığı mirası, bebeğimize aktarmasına izin verme-yecektim.

SANTIAGO

Karım, Sacred Trinity Katedrali'nin ön sırasındaki bankta, yanımda oturuyor, rahip kürsüden kutsal metinleri okurken siyah peçeli şapkasının altından akan gözyaşlarını siliyordu. Yanımızda Marco, Eva ve Antonia vardı. Koridorun karşısında, Ivy'nin annesi Bayan Moreno oturuyordu ve gördüğüm kadarıyla sevgili kocası için tek bir damla gözyaşı dökmemişti.

Sıralar, Cemiyet'in birçok üyesiyle doluydu. Eli'nin birlikte çalıştığı ve bu toplulukta bulunduğu süre boyunca dost edindiği insanların hepsi gelmişti. Katılımın bu kadar yoğun olmasına şaşırmadığımı söylesem yalan olurdu. Hiyerarşide pek önemli bir konuma sahip olmayan bu yaşlı adamın bu kadar çok kişi tarafından dost olarak görüldüğünü bilmiyordum.

Buna gerçekten şaşırmalı mıydım?

Onunla yaşadığım kötü tecrübeler tarafından zehirlememiş olsaydım, ben de onu saygıdeğer bir adam olarak görürdüm. Hakkında güzel şeyler söyler, onu onurlu bir adam olarak nitelendirmekte tereddüt etmezdim.

Gerçekten diğer dostlarıyla birlikte onun için yas tutardım; aslında bir bakıma tutmuştum da.

Patlamada sadece ailemi değil, Eli'yi de sonsuza dek kaybetmiştim.

Elimi ahşap sıranın üzerine koyarken bu düşünce dudaklarımda buruk bir tat bıraktı. Bu, yas içindeki karıma sessiz bir uzanıştı. Ama Ivy bu teklifi kabul etmedi. Bana bakmadı, benimle konuşmadı; cenaze sona erdiğinde ve biz alayı mezarlığa kadar takip ettiğimizde bile.

Eli'nin sahte ölümü için düzenlenen bu tiyatro için hiçbir masraftan kaçınmamıştım. Yolun başında, tüm New Orleans'ta bilinen hüznü geleneksel cenaze müziğini çalan bir caz grubu bile ayarlamıştım. Cenaze arabasının arkasından boş tabutun defnedileceği mezarlığa doğru ilerliyorduk.

Gün boyunca kendimi diğer yas tutanlara bakarken, hangilerinin Abel'in adamları olduğunu merak ederken buldum. Benim korumam da aralarına karışmıştı ve her katılımcıyı göz hapsinde tutuyordu. Ama ne kadar iyi saklansalar da Abel bunu bilecekti. Bu tiyatro oyununa inanacak mıydı? Sonunda bütün bunlara değecek miydi?

Mezar tamamen kapandığında, müzik daha neşeli bir hâl almıştı; alay, taziye kabulü için IVI yerleşkesine yönelmişti. Gün uzadıkça uzuyordu ve yapabildiğim tek şey, o beni görmezden gelirken, gözleri yaşlarla dolu halde taziye kabul eden karımın yanında durmaktı.

Babası hakkında hikâyeler anlatılırken iki saat boyunca misafirlerle konuştuktan sonra üzerine gözle görülür bir yorgunluk çökmeye başladı.

Kulağına eğilip, "Eve dönme vakti geldi," diye fısıldadım.

Başını hayır anlamında sallarken sendeleyip neredeyse üzerine yıkılıyordu ki onu kolundan yakalayıp ayakta tuttum.

Farkında olmadan üzerine düşeni yapmıştı. Herkesin görebileceği şekilde yasını tutmuştu. Ama ne pahasına? Yorgun bedenini kollarıma alıp çenesini kaldırarak yüzüme bakmaya zorladığımda, kendimden böylesine nefret ettiğim bir an yaşamamıştım.

“Eve dönme vakti geldi, melek. Görmen gereken bir şey var.”

Yüzü bir anlığına yumuşadıktan sonra başını sallayarak boyun eğmeyi reddetti.

“Babamın cenaze töreni henüz sona ermedi. İstersen gidebilirsin, ben buradayım.”

“İvy.” Sesim hem bir uyarı hem de bir rica tonundaydı. Benimle eve gelmeyi kabul ederse her şeyi anlayacaktı.

“Ben tuvalete gidiyorum,” dedi ve kolunu sertçe geri çekti. “Lütfen beni yalnız bırak.”

Santiago beni durduramadan yanından uzaklaştım. Aceleyle neredeyse birine çarpıyordum, neyse ki bir tuvalet bulduktan sonra lavabonun başında durup birkaç derin nefes alabildim.

Tepeden tırnağa siyah dantel içindeydim. Santiago bunu seçmişti. Ne giydiğimin bir önemi yoktu. Sadece peçenin yeterince ağır olmasına minnettardım; en azından altında gizlenebilmemi sağlıyordu.

Eva bizimle aynı sırada, yanımda oturuyordu. Annemse tam karşımızdaki ön sıraya yerleşmişti. Her kıvrımını ortaya çıkaran dar, koyu mavi bir elbise giymişti. Şapkasını açılı bir şekilde takmış, peçesiye gizlenmekten ziyade vurgulamak için seçilmişti; ne de olsa annem yas tutmuyordu.

Babamın yasını tutmadığı için onu suçlamıyordum. Bu evliliğe mecbur bırakılmıştı. Annem, her zaman kendinden değersiz gördüğü babama bir armağan olarak sunulmuştu.

Ayin sırasında parmaklarım Santiago'nunkilerle temas ettiğinde hemen geri çekildim. Dokunuşumu fark ettiyse de yorum yapmadı. Bir an eline baktıktan sonra bakışlarımı tekrar

tabuta çevirdim. Aklımda tek bir soru vardı: Babamı ne hale getirmişti de tabut açık bırakılmamıştı?

Eva, ayin sonrası Marco ve iki korumayla birlikte eve gitti. Ben gitmek istememiştim. Kalmak, babamın tanımadığım arkadaşlarının anlattığı hikâyeleri dinlemek istiyordum. Babamın İVI'da bu kadar kök salmış biri olduğunu bilmiyordum. Orada bu kadar çok ve gerçek dostu olduğunu da. Bunu insanların gözlerinde görüyor, onun hakkında kurdukları sevgi dolu cümlelerinde duyuyordum. Bunun için gerçekten mutluydum.

Şimdi tuvaletteki aynada lekeli yüzüme bakarken, kapağın-
dan taşan dev bir zambak buketiyle süslenmiş kapalı tabutu düşünüyor, babamı tüm kusurlarına rağmen sevdiğimi fark ediyordum. Onu gerçekten özleyecektim.

Bir sifon sesi duyuldu ve tanımadığım bir kadın, ellerini yıkamak için küçük kabinden çıktı.

“O iyi bir insandı,” dedi bana bakarak.

“Teşekkür ederim,” desem de hızlıca ellerini yıkayıp yanımdan ayrıldığında minnettar oldum. Çok üzgündüm. İnanılmaz derecede üzgündüm. Ve bu hayatta yalnız olduğum gerçeği hiç bu kadar açık olmamıştı.

O anda bir şey hissettim. Tuhaf bir şey. Gözlerimi kırpıştırarak karnıma baktım. Oradaydı. Çok hafif bir dokunuş. Sanki serçe parmağın ucu elimin arkasına değiyor gibiydi. O kadar hafifti ki neredeyse fark etmeyecektim ama sonra tekrar geldi. Elimi yuvarlak karnımın üzerine koyarak gülümsedim ve gözlerimin dolduğunu hissettim; bebeğimle yaşadığım bu ilk gerçek temasımda, aklıma gelen tek şey bu gelişmeyi Santiago'ya söylemem gerektiği idi. Elini karnıma koyup, kelebeğin

kanat çırpışı kadar narin bu hissi onun da yaşamasını sağlamalıydım.

Sonra aniden kesildi ve gülümsemem kayboldu. Santiago'ya söylemeyecektim. Şimdi olmazdı. Yapamazdım. Bebeğimizle ilgili bu dönüm noktasını kaçıracaktı ve bunu düşünmek tekrar ağlamak istememe neden oldu.

Sonra kapı tekrar açıldı. İçeri biri girdiğinde ellerimi yıkamakla meşguldüm. Aslında kabinlerden birine girmek daha mantıklı olurdu.

Kapıda tereddüt eden kadının garsonlardan biri olduğunu fark ettim. Misafirler için ayrılan tuvalete girmesinin serbest olup olmadığını merak ettim.

“Boşlar,” dedim kabinleri işaret ederek.

“Şey... Siz Bayan De La Rosa mısınız?”

Ona bakmak için arkamı döndüm. Gençti, belki on altı yaşındaydı. Başımı salladım.

“Buyurun.” Cebine uzandı ve içinden buruşuk, açılmamış bir zarf çıkardı.

“Nedir bu?” diye sordum ve zarfın kapağını açtım; içinde bir cep telefonu ve bir kâğıt parçası vardı.

Dudaklarını ısırıp bakışlarını kapıya çevirdi. “Biri bunu size vermemi istedi,” dedi ve soru sormama fırsat vermeden çıkıp gitti.

Telefonumu çıkardığımda ekrandaki çatlağı fark ettim. Ana ekran düğmesine bastım; ekranda Michael'la Hazel'ın güldüğü bir fotoğrafı görünce nefesim kesildi. Michael elinde kocaman bir pamuk şeker tutuyordu ve dili masmavi olmuştu.

Kâğıt parçasını açtım. Sadece yırtık bir kâğıt parçasıydı. Ama el yazısı tanıdıktı.

Onun neler yapabileceğini görüyor musun?

Sana ulaşamıyorum. Santiago seni kendine hapsetmiş.

Eğer beni bulursa, beni de öldürecek

ve sen bunu asla bilmeyeceksin, Ivy.

Ama sanırım bunu umursamıyorsun, değil mi?

Artık onun tarafındasın. Babamızı öldürmüş olmasına rağmen. Sadece şunu unutma: Bunu yaptım, çünkü beni buna mecbur bıraktın. Marriott'un iki blok ötesinde

otoparkta Hazel ve onun gayrimeşru çocuğuyla bekliyorum. Beş dakika içinde buraya gelersen onları bırakırım. Yalnız gel. Santiago olmasın. Koruma olmasın. Yoksa Michael gerçek bir silahın nasıl çalıştığını öğrenmek zorunda kalacak.

Onların elimde olduğuna dair kanıt ister misin?

Eminim beni yalancı biri olarak görmeni sağlamıştır.

Hazel'in şifresi 3636. Birkaç aile fotoğrafı çektik.

Abel.

Hazel ve Michael mı? Onlarla... belki dört beş gündür konuşmamıştım. Santiago bana babamın durumunu anlattığından beri birkaç kez aramayı denedim ama ulaşamadım; ayrıca o kadar kötü durumdaydım ki bunun üzerine pek düşünmedim. Michael birkaç gündür beni aramamıştı.

Santiago onları koruyordu. Bana onları koruduğunu söylemişti.

Titreyen ellerimle Abel'in yazdığı şifreyi, Hazel'in olduğundan emin olduğum telefona girip kamera simgesine tıkladığımda korktuğum başıma geldi: Aile fotoğrafları gerçekten de oradaydı.

Dizlerimin üzerime düşmemek için tezgâha tutunmam ge-

rekti. Bir arabanın arka koltuğunda oturan Michael ve Hazel'in fotoğraflarını kaydırırken içimi korku kapladı. Hazel'in gözleri kızarmıştı ve Michael'a sıkıca sarılıyordu. Yüzü göğsüne gömülmüştü. En kötüsü son fotoğraftı. Bu karede Abel'in yüzü öndeydi ve sırtışı neredeyse onu tanıyamamama neden oldu. Arabanın ön koltuğunda oturuyordu, kız kardeşim de Michael ile birlikte arkadaydı ve fotoğrafın köşesinde bir silah olduğunu fark ettim.

Daha düşünmeden telefona bir mesaj geldi. Sadece iki kelimeden oluşuyordu:

Beş dakika.

Telefonu ve notu tezgâhın üzerine koyup hareket ettim. Kaybedecek vaktim yoktu. Marriott'a gitmek için sadece beş dakikam vardı. Santiago'ya haber verme riskini göze alamazdım. Kız kardeşime veya yeğenime zarar vermesini göze alamazdım. Santiago notu bulacaktı. Ya da herhangi biri.

Tuvaletten çıktığımda resepsiyon salonundan gelen sesleri duydum. Santiago'nun sesini duyduğuma yemin edebilirdim ama onu görmedim ve hızlıca çıkışa doğru ilerledim.

Abel çaresizdi. Bebekten kurtulmaya çalıştığında da öyle miydi? Hayır, bu farklıydı. Arkadaşları onu yalnız bırakmıştı. Seçenekleri tükenmişti.

Kan bağımız olmasına rağmen bana zarar vermek istediğini biliyordum. Ama gitmekten başka bir seçeneğim yoktu. Tehdidi gerçektir.

Mutfaktaki sallanır kapıdan aceleyle çıkan bir garson neredeyse bana çarpıyordu. Özür dilemeye başladığında başımı sallayıp sorun olmadığını söyledim.

Santiago ya da adamlarından biri beni görmeden mutfak-

ğa süzıldüm ve orada biraz durup dışarıya açılan açık kapıyı aradım. Kalabalık mutfaktan hızla geçerken, cenaze sonrası yemek servisini düşündüm. İnsanların böyle bir günde nasıl yemek yiyebildiğini merak ettim.

Dışarı çıktığımda, Santiago'nun iki adamını sokağın bir ucunda dururken gördüm; biri diğerinin sigarasını yakıyordu. Hemen diğer tarafa doğru koştum ve bir an sonra daha kalabalık bir sokağa adım attım. Hızla bir iki blok geçip başka bir köşeyi döndüğümde, otelin önünde bir taksi kuyruğu gördüm. Otoparka doğru karşıya geçmek üzereyken yanımda bir araba fren yaparak durdu ve yolundan çekilmek zorunda kaldım.

O an arka koltukta dehşet içindeki Michael ve Hazel'in yüzlerini gördüm. Abel ön koltuğa doğru uzanıp kapıyı açarken elindeki tabanca gözümünden kaçmadı.

"Bin!" diye bağırdığında hiç düşünmeden bindim ve kapıyı kapatmama fırsat kalmadan yola koyulduk.

Ne yaptığını sanıyorsun? O daha bir çocuk!" diye haykırdım. Bir yandan arkaya, bir yandan Abel'a bakıyordum. Abel, kasabadan hızla uzaklaşırken vitesi artırdı.

Bana baktı, tiksinti dolu bakışları karnıma indi.

"Ivy," dedi Hazel. "Çok üzgünüm."

"Santiago... O..." Sesim titredi. Onları koruyordu. Onları koruduğunu söylüyordu.

"Askerler aptaldır," dedi Abel. "Bir şeyi kafana koyarsan, her şeyi başarabilirsin. Öyle değil mi, Mikey? Bu sana bir hayat dersi olsun. Rica ederim."

Michael ulumaya başladı.

"Yavaşla!" diye bağırdığım sırada kırmızı ışıktaki geçtiği için araçlar korna çaldı. Derin bir nefes alıp titreyen ellerimle kemerimi bağladım. "Buradayım. Onları bırak, Abel. Yanımdayım işte. Onları bırakacağını söylemiştin!"

"Kes sesini!"

"Kendin söyledin! O daha bir çocuk, Abel!"

Bakışlarını bana çevirdiğinde az da olsa umut veren bir şey

gördüm. Ama direksiyonu sıkıca tutmaya devam etti. Bir elinde silah vardı ve ayağı gaz pedalının üzerinden kıpırdamadı. Bu şekilde kasabadan çıkana kadar ilerlemeye devam ettik. Yaklaşık yirmi dakika sonra yavaşladı ve harap görünen bir benzin istasyonunda durdu. Arabayı durdurduktan sonra yan dönerek silahı hepimizin görebildiğinden emin oldu.

“Arabadan in.”

Hazel önce ona, sonra baktı. “Abel...” Dudakları titriyordu. “Ona zarar veremezsin.”

“Arabadan in dedim!”

“İn! Hazel, hadi in!” diye yalvardım.

“Anne!”

Hazel’in yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

“Sana bir şey diyeyim mi? Ne halin varsa gör! Hepinizi yanımda götüreceğim!”

“Hayır!” diye çığlık attım Michael ulurken.

Hazel kapıyı iterek açtıktan sonra Michael’ı kucağından bırakmadan arabadan indi ve kapıyı kapattı. Abel, anında gaza basıp yola fırlayınca Hazel hızlıca geri sıçradı.

“Ne yapıyorsun? Benden ne istiyorsun?” diye bağırdım.

Üvey ağabeyim perişan görünüyordu. En son ne zaman duş aldığını ya da tıraş olduğunu tahmin etmek zordu. Çaresizdi ve beni en çok korkutan şey buydu.

“Lütfen, Abel. Sana yardım edebilirim. Sadece yavaşla. Ne olur.”

Bakışları ön cama kilitlenmişken yüz ifadesi ciddileşse de biraz yavaşladı. “Karnın büyüyor,” dedi.

Elimi karnıma koydum ama cevap vermedim. Ne diyeceğimi bilmiyordum. On dakika kadar bu şekilde ilerledikten son-

ra, kalabalık bir yolun kenarındaki motelin otoparkına girdi. Burası da en az benzin istasyonu kadar harap götürüyordu.

“Kısa bir mola vereceğiz.” Son kapılardan birinin önüne park edip bana döndü. “Aptalca bir şey yapmaya kalkma, anladın mı?”

Başımı salladım.

Arabadan indi ve benim tarafıma gelip kapıyı açtı.

“İn!”

Dediğini yaptım. “Bu zamana kadar hep burada mıydın?”

Başını salladı. “Bu bok çukuruna daha yeni geldim. Görünüşe göre arkadaşlarım beni terk etmiş.”

“Arkadaşların mı?”

Bir anahtar çıkarıp kapıyı açtı. Loş ve havasız odaya adım attığımda kapıyı kapattı.

“Babamız öldü mü yani?”

Başımı salladım.

“Doğru mu?”

Sorusu karşısında duyduğum şaşkınlığı fark etmiş olmalıydı.

“Kocanın, ortaya çıkmam için babamızın öldüğünü söylemekten çekineceğini sanmıyorum. Sence bunu yapmış olamaz mı?”

“Ne? Böyle bir şeyi...” Sessiz kalıp Santiago’nun davetten ayrılmak istediğinde söylediklerini hatırladım; o zaman reddetmiştim. “Hayır, Abel,” dedim başımı sallayarak. “Babamız öldü. Böyle bir oyun oynamazdı.” Bize, bana ne hissettireceğini bile bile bunu yapmazdı. “Peki şimdi ne olacak? Benden ne istiyorsun?”

Saatine baktı. “Susman yeterli. Düşünmem gerekiyor.” San-

dalyenin üzerindeki spor çantasına uzandı ve etrafa saçılmış giysileri toparlayıp gelişi güzel bir şekilde çantaya tıkmaya başladı.

Dizlerimin bağı çözülmüş gibi hissediyordum, yatağın kenarına oturdum. Abel'in bakışları yeniden karnıma inerken ellerimi sıkıca üzerine kapattım.

“Santiago’nun ailesini ve diğer adamları öldüren patlamayla bir alakan var mıydı?”

“Vay canına! Böyle bir şey yapabileceğimi düşünüyor musun gerçekten?”

“Onu kıskanıyordun. Babamızın ona karşı davranışlarını kıskanıyordun.”

“O konuyu aşalı çok oldu. Senin patlama olarak adlandırdığın şey, bildiğim kadarıyla bir gaz kaçağıydı. Bir şey diyeyim mi? Cemiyet, yasalarını çiğneyen aileleri ortaya çıkardığım için bana borçlu. Hatta IVİ’i ciddi bir belaya sokabilirdi. Tabii bana bugüne kadar asla minnetlerini sunma zahmetine girmediler. Ama babamız artık hayatta olmadığına göre...” Sözlerini tamamlamadı. Bakışlarını bir anlığına uzaklara çevirdikten sonra yeniden bana dönerek, “Eminim kocan o kutsal basamaklarda asla yükselmemem için elinden geleni yapmıştır. Aslında buradaki sistem çok ayrımcı bir sistem. Ama sen bunu *Bayan De La Rosa* olarak bilmezsin tabii. Bunu ayarlayan bendim, biliyor musun? Benim sayemde oldu. Ama bir teşekkür bile edilmedi.”

Ona amacının bencilce olduğunu söylemedim. Bunun yerine, düşüncelerine gömülürken yüz ifadesinin karardığını izledim. Perişan halini inceledim ve yarı boş sigara paketini gördüm.

“Colette’in kaçırılmasıyla bir ilgin var mıydı?” diye sordum. Kaşlarını çatı. “Colette de kim?”

“Jackson Montgomery’nin karısı.”

“Ha. O Holton’ın işiydi galiba. Çaresizdi. Ona bunun aptalca bir fikir olduğunu söyledim. Bir adamın karısıyla çocuğuna bulaşırsan...” Duraksayıp gözlerini kıstı. “Geri dönüşü olmayan şeyler olur, değil mi?”

O sırada telefonum çaldı. Yanımda olduğunu bile neredeyse unutmuştum.

“Yanında lanet olası bir telefon mu var?” diye sordu Abel öfkeyle.

Arama telesekretere düşerken elimi cebime attım ancak telefon yeniden çalmaya başladı. Arayan Santiago’ydu.

“Ona cevap vermeyeceksin!” diye kükredi Abel, telefona doğru bir hamle yaparak.

Bir anda ayağa kalktım. “Onunla konuşmama izin ver. Sana yardım edebilirim. Ona –”

Telefonu elimden aldı ve duvara fırlatarak gözümün önünde paramparça olmasına neden oldu.

“Neyse ki sorun çözüldü,” dedi Abel. “Yanında lanet olası bir telefon olduğunu söylemeliydin. Muhtemelen buraya doğru yola çıkmıştır. Hadi çıkalım.”

Kolumu tutup kapıya doğru sürükledi.

“Abel!” Geri çekilsem de o benden çok daha güçlüydü. Ve çok çaresizdi. “Santiago buraya geldiğinde onunla konuşacağım. Haklısın, o çoktan yola çıkmıştır,” diye yalan söyledim. Beni nasıl bulacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Ona gerekli açıklamayı –” Kapıyı açıp bana döndüğünde yüzüne korkunç bir ifade yerleşmişti.

“Aptal! O, babamızı öldürdü! Ne halt yediğimi hiçbir şekilde bilmediği halde o yaşlı adamı öldürebiliyorsa, beni öylece salıvereceğini mi sanıyorsun? Böyle düşünüyorsan sandığımdan da aptalsın!”

Beni dışarıya, arabaya doğru sürüklemeye başladı. Direndim. Tüm gücümle mücadele ederek bacağını tekmelemeyi başarıp tutuşunu gevşettim ve savaşı kazandım. Yola doğru koşarken neredeyse kurtulmak üzereydim ki bir araba koronasının sesini duydum; o an güneşte parlayan Aston Martin’i gördüm. Bu arabanın bir cenaze için uygunsuz olduğunu düşünmüştüm ama Santiago, Marco’nun Eva’yı onunla eve bırakması konusunda ısrarcı olmuştu. Morolini yerine getirebileceğini söylemişti. Aston Martin’in birkaç araba gerisindeyse bir Rolls Royce vardı.

Aston Martin yaklaşırken yavaşladım, çünkü direksiyonun başındaki Marco değildi. Santiago’ydu.

O anda Abel beni yeniden yakaladı ve açık yolcu kapısına doğru sürükledi.

“Lütfen! Abel!”

Direndim. Tüm gücümle savaştım, çünkü o arabaya binersen öleceğimi biliyordum. Bundan emindim. Kocamın kazanmasına izin vermektense, doğrudan bir kamyonu doğru sürüp hem kendisini, hem beni hem de bebeğimi öldürmeyi tercih ederdi.

Çünkü Abel’in kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Hayatından vazgeçmişti ve bunun farkındaydı.

Beni arabaya doğru ittiğinde bütün gücümle ona direndim ve nasıl olduysa, bir şekilde ayağına çelme takmayı başarıp koşturmakla başladım. Hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı

koştum. Santiago neredeyse yetişmişti. Otoparka dönüyordu. Başarabilirdim. Çok yakındı.

Yüzünü görebiliyordum. Santiago o kadar yakınımıdaydı ki yüzünü net bir şekilde görebiliyordum.

İşte bu, durmama neden oldu.

Yüzünde korkunç bir ifade vardı. Ağzı açıktı. Bağırıldığını düşünüyordum. Gördüğüm şeyin bir çılgılık olduğunu sandım. Ama o çok uzaktaydı ve Abel... Tanrım, Abel... Zihnimdeki düşünceyi tamamlamadan önce, daha önce hiç duymadığım bir ses duydum ve daha önce hissetmediğim bir acı hissettim. Yoğun, ani ve beni büyük bir hızla savuran bir acıydı bu.

Lastik sesini fark etmedim. Kornaları duymadım. Gözlerimi açtığımda şapkamı gördüm. Yolun aşağısında, bir araba lastiğinin altındaydı. Peçesi yırtılmış, rüzgârda savruluyordu.

Bir anda tüm gürültünün kesildiğini fark ettim. Kimse bağırılmıyordu. Ne Abel. Ne Santiago. Ne de ben.

SANTIAGO

Zaman, yaşanan trajedi sırasında yavaşlamazdı. Bir hayatın ne kadar çabuk sönebileceğini çok iyi biliyordum. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar sona ermiş olabiliyordu. Tek bir nefes. Bir an. Bir an varken, bir sonraki an yok olabiliyordu insan.

Abel'in arabasının Ivy'nin bedenine arkadan çarpışını izlerken olanları durduramadım. Çarpma, bulanık bir görüntüden ibaretti; saniyeler içinde Ivy havaya savruldu, ardından yere düştü ve yuvarlanarak kesin bir şekilde durdu. O anlara şahitlik ederken ben de onunla birlikte ölüyor gibiydim.

Böyle bir şeye hazırlıklı yakalanmak imkânsızdı. Dünyadaki hiçbir adrenalın miktarı, gördüğün şeyin üzerinde yarattığı şokun seni olduğun yere çivileme tehdidine karşı bedenini hareket geçmeye zorlayamazdı.

Arabayı durdurdum. Emniyet kemerimi çözmek için uğraştım. Öfkeyle inlerken gözlerim bir anlığına Abel'inkilerle buluştu. Arabayı yavaşlatmadan ileri sürerken, kız kardeşine bakmadı bile. Gözleri sadece bendeydi. Yüzünde zafer dolu, alaycı bir gülümseme vardı.

Vücudum kaskatı kesilmişken kendimi bir dizi basit komutu uygulamaya zorladım. İlki derin bir nefes almaktı. İkincisiyse frene basmak. Sonunda emniyet kemerini çözmeyi başarıp kapıyı hızlıca açtığımda Abel yanımdan geçti ve hızla çıkışa doğru ilerledi.

Önce arka farlarına, sonra yeniden Ivy'ye baktım. GPS yardımıyla Ivy'nin telefonunun konumunu görür görmez düşünmedim bile, sadece yola fırladım. Marco ve diğer korumalar bana yetişmek için çabalıyordu. Trafikte kıvrılarak ilerlerken beni takip ettiler ama hâlâ birkaç saniye geridelerdi. Sadece bendim; geçmişimle geleceğim arasında duran kişi. Abel'i öldürme ya da karımı kurtarma şansı. Seçim hakkım yoktu.

Abel köşeyi dönüp gözden kaybolurken, bakışlarımı ciyaklayan lastiklerden ayırdım. Koşuyordum. Ciğerlerimin yandığını hissediyordum. Kalbim gümbürdüyordu. Yumruklarımı sıkımdım. Ona ulaştığımda gördüğüm manzara dizlerimin üzerine çökmeme neden oldu.

Ivy'nin başı yana düşmüş, yüzü kanla çizgilenmişti.

"Ivy..." Ona uzanırken sesim neredeyse bir fısıltıya dönüşmüştü. "Uyan meleğim. Ne olur uyan."

Onu hareket ettirmemem gerektiğini biliyordum ama tek istediğim buydu. Onu kollarıma alıp her şeyin düzeleceğini söylemek istiyordum. Onu kurtarmanın bir yolunu bulacaktım. Bunun yerine elini tuttum ama kolunun ve birkaç parmağının kırılmış olduğunu fark ettim. Şimdiden şişmeye, derisinin üzerinde morluklar oluşmaya başlamıştı. Elbisesi yan tarafından yırtılmış, bacaklarını ve kollarını sıyrıklar ve kesikler kaplamıştı. Dudağından ve muhtemelen başka bir yerinden kan kaybediyordu. Kanın tam olarak nereden geldiğini anlayamıyordum.

Telefonumu cebimden çıkarmaya çalışırken Marco'nun sesini duydum; eli omzumdaydı. "Ben çoktan aradım, patron. Yoldalar."

Ona bakıp, "Ne yapacağız?" diye sorarken, daha önce hiç yaşamadığım türden bir çaresizlik sesimi tanınmaz hale getirmişti.

Gözleri cam gibi parlıyordu. "Bence... nabzına bakman gerekiyor," dedi yutkunarak.

Karımın yüzünü okşarken göğsüm hızla inip kalkıyordu, duygularım taşmak üzereydi. Titrek parmaklarımı boynuna götürüp nabzını hissetmeye çalışırken, Marco'nun gözleri üzerimizdeydi. Hayatımın en korkunç anıydı. O kadar titriyordum ki hiçbir şey hissedemiyor gibiydim. Parmaklarımı bastırarak bir şey –herhangi bir şey– hissetmek için yalvardım.

"Yardım et..." diye yalvardım. "Marco..."

Bir ambulans köşeyi döndü. Marco doğru olanı yapmış, Cemiyet'in sağlık ekibini çağırmıştı. Ivy'nin bir şansı vardı. Buna inanmak zorundaydım.

"Müsaade edin, Bay De La Rosa." Biri omzuma dokundu. Paramedikler Ivy'ye müdahale etmeye başlıyor, bir yandan onu sedyeye alırken aceleyle bilgi veriyorlardı.

Kolunu bırakmak istemiyordum. Gözlerimin kenarları kararıyor, görüşüm iyice bulanıklaşıyordu; nefesim o kadar sıkışmıştı ki nefes almakta güçlük çekiyordum.

"Santiago." Marco elimi uzaklaştırdı ve içgüdüsel olarak ayağa kalkarken üzerine doğru yürüdüm.

Beni omuzlarımdan tutup sarstı. Karşı koymaya çalıştığımda yüzüme sert bir tokat atarak beni gerçeğe döndürdü.

"Kendine gel, Santiago!" diye bağırdı. "Karın için!"

Burun deliklerim genişlerken ciğerlerimden uzun ve acı

dolu bir ses çıktı. Haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Gerçek şuydu ki, Ivy elimden kayıp giderken kendimi nasıl toparlayacağımı bilmiyordum. Ivy'yi ambulansın arkasına yerleştirmelerini izledim. Marco beni öne doğru yönlendirdi.

“Onunla birlikte gidebilirsiniz, efendim.”

Kapılar kapanmadan önce Marco'ya baktığımda o da bana güven verici bir bakış atarak, “Orada görüşürüz,” dedi.

Sonraki on saat, hastanenin bekleme salonunda nefesimi tutarak beklediğim bulanık bir zaman dilimine dönüştü. Bir yandan volta atıyor, bir yandan sandalyeye çöküp başımı ellerimin arasına alıyordum; derin bir umutsuzluk ve kısa süreli umut parıltıları arasında gidip geliyordum.

Doktor ve hemşireler girip çıkıyor, pek de tatmin edici olmayan bilgiler veriyorlardı. Ivy hastaneye gelir gelmez birçok test yapılmış, bebeğin iyi olduğu doğrulanmıştı. Ancak şu ana kadar anladıkları kadarıyla üç kaburgası kırılmış, kolu çatlamış, bacağındaki bir tendon yırtılmış ve vücudu sayısız sıyrık ve morlukla kaplanmıştı. Aldığı darbe yüzüne ve başının yan tarafına isabet etmişti; yırtılan tendon için ameliyata alınmadan önce, uyarılara tepki verdiğini söylemişlerdi. Onu görmek istemiştim ama daha fazla hasarı önlemek için ameliyatın derhâl yapılması gerekiyordu.

Marco bunun iyi bir işaret olduğunu söylemişti. Hemşireler de ellerinden gelen her şeyi yaptıklarını söyleyip duruyorlardı. Ama saatler geçmişti ve içimde bir şeylerin ters gittiğine dair bir his vardı. Biliyordum.

“Oraya dönmem lazım,” dedim Marco’ya.

“Olmaz,” diyerek ayağa kalkıp beni zorla sandalyeye oturttu.

Onunla uğraşamayacak kadar yorgundum ve yaptığımın mantıksız olduğunun farkındaydım. Bana, yoğun bakımdan çıkar çıkmaz haber vereceklerini söylemişlerdi. Ama içimdeki hissi görmezden gelemiyordum. Zaman geçtikçe daha da güçlenen bir içgüdüydü bu. Bir saat daha geçtikten sonra artık dayanamadım.

“Saatler oldu,” dedim kısık sesle. “Şimdiye kadar ameliyattan çıkmış olması gerekirdi.”

“Anestezinin etkisinin geçmesi zaman alır,” dedi Marco. “Ekрана bak, patron.”

Bekleme salonunda, Ivy’nin numarasının yazılı olduğu, hâlâ ameliyatının devam ettiğini gösteren ekrana işaret etti. Ekran altı saattir güncellenmemişti ve bu bilginin doğru olamayacağını biliyordum.

Sendeleyerek ayağa kalktığımda, bu kez beni durduramayacağını anlayan Marco derin bir nefes verdi. Bankoya yöneldim. Beni görür görmez gözlerini kırıştırmaya başlayan ürkek bir hemşire, başını kaldırıp bana baktı.

“Bay De La Rosa,” dedi cıvılayarak.

“Doktorla konuşmak istiyorum. Hemen.”

Yutkunup başını salladı ve hızla bankodan uzaklaştı. Önce beş dakika geçti, sonra on... Sonunda yorgun görünen bir doktor belirdi. Daha önce konuştuğum adamdı bu. İVI kadrosundaki en iyi cerrahlardan biriydi. Bugün özellikle, eşimin vakası için çağırılmıştı. Dr. Singh’in ellerinde güvende olduğu söylenmişti. Ama yüzüne baktığımda bunun doğru olmadığını anladım.

“Ne oldu?” diye sordum dişlerimi sıkarak. “Eşimi görmek istiyorum. Şimdi. Nerede? Nerede o?”

“Bay De La Rosa.” Bakışları Marco’yla benim aramda gidip geldi. “Korkarım bir komplikasyon oluştu.”

“Komplikasyon mu?” Tanınmaz bir ses tonuyla konuştuğumu fark ettim.

“Ameliyat sonrası bilincinin geri gelmesinde bir gecikme yaşıyor gibi görünüyor.”

“Uyanmıyor mu?” Gözlerim, doktorun arkasındaki kordorda Ivy’yi götürdükleri kapalı kapılara kaydı. “Ama... durumu iyi, değil mi? Daha önce tepki verdiğini söylemiştiniz. Bana demiştiniz ki –”

“Bu, anestezinin etkisiyle nadir görülen bir komplikasyon olabilir,” dedi. “Bazen pek bir açıklaması olmadan da bu gibi durumlar yaşanabiliyor...”

Ameliyat sonrası iyileşme sürelerinden, bilincin geç açılmasının organik ve metabolik sebeplerinden, travma dışı koma vakalarından bahsederken sesi yavaş yavaş arka planda silikleşmeye başladı. Sözcükler birbirine karışıyor, hiçbirini takip edemiyordum. Tüm bunlar kaldırabileceğimden çok daha fazlasıydı... ve emin olduğum tek bir şey vardı.

“Beni yanına götürün!” diye emrettim. “Onu görmem lazım! Ben gidiyorum, ister gelin ister gelmeyin!”

Doktor başta tereddüt etse de ciddi bir ifadeyle başını salladı.

SANTIAGO

Ivy'nin odasındaki monitörlerin düzenli bip sesleri, karanlığın içinde sahip olduğum tek teselliydi. O ritimler, her ne kadar uyanık olmasa da bir şekilde hâlâ burada olduğunu gösteriyordu.

Ameliyatın üzerinden üç gün geçmişti ve Ivy testlerin sürdürüldüğü yoğun bakıma nakledilmişti. Gelen her doktor, kaçınılmaz olarak hiçbir cevap vermeden odadan ayrılıyor, yardım edebileceğini düşündükleri başka meslektaşlarının adını veriyordu. Hepsini çağırdım. Üst düzey tıp uzmanlarının ardı arkası kesilmiyor, hepsi gelip gidiyordu ama hiçbir şey sonuç vermiyordu. Net bir cevap yoktu, sadece tahminler vardı.

Bazıları bunun anestezi kaynaklı bir komplikasyon olduğunu söylüyordu. Bazılarıysa mutlaka metabolik bir sebebi olması gerektiği konusunda ısrar ediyordu. Bir tanesi, bunun psikojenik olabileceğini –yani vücudun kendini kapattığını, son derece nadir görülen bir durum yaşandığını– öne sürmüştü. Sayısız kan testi ve tarama yapılmıştı. Bana daha önce var olan hastalıkları ya da o gün almış olabileceği ilaçlar hakkında

sorular soruyorlardı. Hepsi bir şey arıyordu ama kimsenin ne aradığını bilmediği çok açıktı.

MR'lar kalıcı bir hasar olmadığını göstermişti. Şişlik yoktu. Omuriliği hasar görmemişti. Ama geçen her saatle birlikte, ona yardım edebilecek birinin varlığına dair umudumu yitirmeye başlamıştım.

Uzmanların ve hemşirelerin arasında, olası sebepleri araştırmak için telefona sarıldım. Sebebi bilinmeyen uzun süreli komalara dair vaka incelemeleri okuyor, garip ve sıra dışı olanları derinlemesine inceliyordum. Okudukça, kendi başına uyanmakta ne kadar gecikirse, yaşamam şansının da o kadar azaldığını anlıyordum.

Kapının dışındaki koridorda, personel diğer ziyaretçiler için sandalyeler sıralamıştı. Antonia, Marco, Eva, Hazel, Michael ve Eli orada nöbet tutuyor, ziyaret sıralarını bekliyorlardı. Dönüşümlü olarak hareket ediyorduk; bu benim fikrim olmasa da kabul etmiştim. Belki sevdiği birinin varlığını hissederse uyanmaya cesaret edebileceğini düşündüm. Ama şu ana kadar bunun da bir faydası olmamıştı.

Eli'yi buraya getirdiğinde Marco'ya öfkelenmiştim. Ama yüzünü gördüğüm an, içime bir şey oturdu. Benim ne hissettiğimi biliyordu... Gözlerindeki acı, benimkilerin bir yansıması gibiydi. Ve bunu gördüğümde, onu geri gönderemezdim.

Marco'nun adamları Abel'ı bulmak için şehri didik didik arıyorlardı ve onu ortaya çıkarmak için yaptığım tüm planlar suya düşmüştü. Ama bunların hiçbirisi önemli değildi. Önemli olan tek şey Ivy'nin uyanmasıydı; ancak o zaman başucundan ayrılp ağabeyini öldürmeye gidebilecektim.

Onu defalarca eve götürmeyi düşündüm. Ama hastane per-

soneli bunun mantıklı olmayacağını söyleyip duruyordu. İstersem bir ordu kadar personel tutayım, istersem bütün bir hastaneyi donatacak kadar tıbbi ekipman satın alayım... Bir şeyler ters gittiği anda, burası onun için en güvenli yerdi. Hâlâ kabul etmekte zorlandığım bir gerçektir bu. Kabul etmek istemediğim bir yenilgiydi. Soğuk, steril bir odada, bu yatağın üzerinde yatmamalıydı. Buradaki her şey yanlış hissettiriyordu.

“Onunla konuşmayı denediniz mi?”

Gözlerimi kırptırıp Ivy'nin hayati değerlerini kontrol etmeye gelen hemşireye baktım. “Ne?”

“Bazen işe yarıyor,” diyerek gülümsedi.

Ivy'ye baktım. Yüzünde hiçbir ifade yoktu, gözleri kapalıydı. “Beni duyabilir mi?”

“Belki, bilemeyiz,” diye cevap verdi hemşire. “Etraflarında olup biten her şeyi duyan hastalarımız oldu. Burada olduğunuzu bilmesinin zarar vereceğini sanmıyorum.”

Hemşire yanımdan ayrıldıktan sonra sözlerini düşündüm. Karımın elini avucumun içine aldım. Parmakları soğuktu ve bu hiç normal hissettirmiyordu. Sanki çoktan gitmiş gibiydi... ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

“Buradayım meleşim,” dedim kısık sesle. “Hep buradaydım.”

Ne beklediğimi bilmiyordum. Küçük bir seğirme, kalp atışlarında küçük bir değişim... Yaşadığına dair bir işaret. Ama hiçbir şey yoktu.

“Sana ne söyleyeceğimi bilemiyorum,” diye itiraf ettim, başımı öne eğip gözlerimi kapatarak. “Bunun benim suçum olduğunun farkındayım. Sana çok şey yaşattım... ve yorulmana sebep oldum. Dinlenmek istemeni anlıyorum. Ama uyandığında burada olacağım, çünkü uyanmak zorundasın, Ivy. Beni

bırakamazsın. Şimdi olmaz. Asla olmaz.”

Yanağımdan süzülen bir damla gözyaşı koluna düştü. “Sensiz yaşayamam. Eğer bana geri dönmeye karar verirsen sana her şeyimi veririm. Kalbinden geçen her şeyi, yeter ki dön...”

Makinelerden monoton ses yükselmeye devam ediyor, bedeninin hareketsizliği beni mahvediyordu.

“Sensiz yaşayamam.” Parmaklarımı, tüm engellere rağmen hâlâ içinde büyümeye devam eden çocuğumuzun olduğu karnına götürdüm. “Bizimle kalmak zorundasın. Çünkü sen olmazsan yaşamak istemem. Ben... sana değer veriyorum, Ivy. Hem de kelimelerle ifade edebileceğimden çok daha fazla. Sana bunu nasıl söyleyeceğimi, nasıl itiraf edeceğimi hiçbir zaman bilemedim. Seni neredeyse kaybedene kadar bunun farkına bile varmadım... ve sen... Sen beni bırakamazsın.”

Kapının çalınması dağınık itiraflarımı yarıda kesti. Başımı kaldırdığımda Eli’yi gördüm. Göz göze geldiğimizde hafifçe başını eğdi.

“Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?”

Sesi hem şaşkın hem de rahatlamış gibi geliyordu. Artık bunu inkâr etmeyecektim.

Ivy’ye dönüp ciddi bir ifadeyle başımı salladım. Bu sözleri benden duymasını istiyordum. Ne kadar ciddi olduğumu görmesini istiyordum.

“Müsaade edin!” Koridordan gelen gürültü dikkatimi çekti. Eli tam arkasını dönerken, iki İVI muhafızı onu kenara iterek odaya girdi.

“Ne yapıyorsunuz siz?” diye sordum dişlerimi sıkarak.

Sağdaki adam, “Mahkeme tarafından çağırılıyorsunuz, Bay De La Rosa. Bizimle gelmeniz gerekiyor. Hemen!” diye cevap verdi.

SANTIAGO

Tüm bunlar ne anlama geliyor?” Muhafızları öfkeyle kendimden uzaklaştırarak beni Mahkeme’ye doğru sürüklemelerine izin verdim. Marco peşimizden geliyordu. “Beni böyle bir zamanda eşimin yanından ayırmaya nasıl cesaret –”

“Size karşı ciddi bir suçlama var,” diye sözümü kesti Konsey Üyesi Hildebrand. “Ve Mahkeme’nin görevi gerekli araştırmaları yapmaktır.”

“Ne suçlaması?” diye söylendim, bana yargılayıcı gözlerle bakan üç Konsey üyesine.

“Elimizde Abel Moreno aleyhindeki ifadelerinizi, sadece itibarını zedelemek ve onu Cemiyet’ten uzaklaştırmak amacıyla değiştirdiğinize dair kanıtlar var.”

Gözlerim geniş salonun karanlık köşelerinde gezinirken içimden bir şok dalgası geçti. “Lanet olası Abel Moreno mu?” dedim sertçe. “Kısa süre önce karımı öldürmeye çalışan adam mı?”

“Bence tam tersi oldu.” Dokuz canlıymış gibi karanlıktan çıktı.

İçgüdüyle üzerine atıldım ve muhafızlar tarafından engellenmeden önce yüzüne sağlam bir yumruk indirmeyi başardım.

“Gördünüz mü?” dedi Abel. “Beni gördüğü yerde öldürmek istiyor!”

“Bu tam bir saçmalık.” Öfkeyle Konsey üyelerine döndüm. “Yaptıklarını biliyorsunuz. Zehirlleme, zorla kürtaj işlemi gerçekleştirmeye çalışma, karımı kaçırma, Colette Van der Smit—”

“Tüm suçlamalar için farklı bir bakış açısı sundu,” dedi Konsey Üyesi Hildebrand. “Bizim görevimiz, iddia edilen suçları araştırmaktır.”

“Soruşturmanızı alın başınıza çalın!” Muhafızlardan birini omzumdan savurmayı başarsam da diğeri hâlâ bana yapışık duruyordu.

Marco gözlerini kısarak yanına doğru bir adım attı. “Eğer ölmek istemiyorsan onu bırakmanı öneririm. Derhâl.”

Kısa bir an tereddüt ettikten sonra Marco’nun dediğini yaptı, ben de teşekkürümü kafasına bir yumruk indirerek gösterdim. Adam acıyla yere yığıldı.

“Kendine gel!” diye uyardı Hildebrand. “Yoksa zor kullanmak zorunda kalacağız.”

“Ben lanet olası bir De La Rosa’yım,” diye hatırlattım. “Babam senin akıl hocandı. Ve sen kalkıp orada oturuyor, sıradan bir suçluymuşum gibi beni sorguya çekmeye cüret ediyorsun, öyle mi?”

“Sadece işimizi yapıyoruz,” diye karşılık verdi sakince. “Bu sürecin nasıl işlediğini biliyorsun. IVI’nın tüm üyeleri, bir iddiada bulunduğunda söz hakkına sahiptir. Suçlanan kişi de buna dâhil.”

“O, Cemiyet’in işaretini taşımayı bile hak etmiyor.” Abel’a baktım. “Eğer bana meydan okuyarak işlediği ciddi suçları hafife almaya kalkarsan –”

“Yeter!” diye bir ses yankılandı arkamdan, kapı sertçe kapanırken.

Marco’yla aynı anda arkamızı döndük. Muhafızlar davetsiz misafire doğru atılırken, Hildebrand öfkeyle haykırdı. “Duruşmamızı bölen kim?”

“Benim, Eli,” dedi karanlıktaki siluet, görünür hale gelmeden hemen önce. “Eli Moreno.”

Abel’dan yüksek sesli bir şaşkınlık sesi çıkarken, gözlerim Eli’ye kilitlenmişti. Midemde sarsıcı bir farkındalık hissi belirdi. Bu işin bir parçasıydı. Tıpkı daha önce yaptığı gibi, yine beni tuzığa düşürmek için buradaydı.

“Eli Moreno mu?” diye tekrarladı Hildebrand, kaygılı bir sesle. “Sen ölmemiş miydin?”

“Geçen yıl yaşananları göz önünde bulundurduğumda, yaşıma göre gayet sağlıklı durumda olduğumu söyleyebilirim.” Bakışları oğluna kaydı ve yüzünde gergin bir ifade oluştu. Rahatsızlıktı bu. Tam olarak çözemedim.

“Baba...” dedi Abel boğuk bir sesle. “Ben... öldüğünü sanmıştım.”

“Sayende ölmedim, gayet yaşıyorum,” diye karşılık verdi Eli. İki adam arasındaki konuşmayı izlerken yüz ifadelerine odaklanmaya çalıştım. Ses tonlarındaki kırılmaları, duruşlarındaki değişimleri.

“Tebrik ederim,” dedi Hildebrand kuru bir sesle. “Ama hâlâ buradaki amacınızı anlamış değilim.”

“Bu saçmalığa bir son vermeye geldim,” diyerek Konsey

üyelerine baktı, sonra tekrar Abel'a döndü. "Artık yeter, oğlum. Herkes çok fazla zarar gördü. Çok fazla aile yıkıldı. Bunun devam etmesine müsaade edemem."

Abel yumruklarını sıkmış, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Kendi öz oğlun yerine onu korumayı mı seçiyorsun?"

"Bu kadar hatayı nerede yaptığımı gerçekten bilmiyorum," dedi Eli utançla başını eğerek. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, Abel. Sana zarar verdiğim, belki yanında olmam gerektiği zamanlarda olmadığım için üzgünüm... ama bu mevzu gereğinden fazla büyüdü. Çok fazla hayat mahvoldu. Bana olan öfken yüzünden başka kimsenin acı çekmesine izin veremem."

Üç Konsey üyesinin oturduğu kürsüye doğru yürüdü ve Hildebrand'a flaş bellek gibi görünen bir şey uzattı.

"Her şey burada," dedi Eli ciddi bir ifadeyle. "Aforoz edilmiş üyeler hakkındaki tüm gerçekler. Santiago'nun ailesini ve diğer Soylular'ı öldüren patlama. Benim hayatıma yapılan suikast girişimi. Her şey bunun içinde."

Yanımda duran Marco'nun şaşkınlıkla boğazını temizlediğini gördüm. O da benim kadar kararsız görünüyordu. Eli arkasını dönüp gözlerime baktığında başını salladı; bu hem bir saygı göstergesiydi hem de çok daha fazlasıydı.

Sanırım bu, hatasını telafi etmeye çalışma şekliydi.

"Sen olmamalısın, Santiago," dedi. "Bir bedel ödenecekse bunu ödeyecek kişi sen olmamalısın. Özellikle de Ivy'yle tertemiz bir sayfa açmak istiyorsan..."

EVANGELINE

Kız kardeşim, babam ve Santiago için neşemi korumaya çalışıyordum. Gerçekten çabalıyordum. Ama zaman geçtikçe bunu sürdürmek daha da zorlaşıyordu.

Ablam dört haftadır öylece yatıyordu. Hemşireler hareket ettirdiğinde bile kıpırdamıyordu. İfadesi hep aynıydı. Karnı büyümeye devam ediyordu. Beni duyup duymadığını bilmiyordum ama yanından geçen herkes için çok saçma göründüğünden emin olsam da bilmesini istediğim tek şey yanında olduğumdu. Hepimiz yanındaydık ve uyanmasını bekliyorduk.

Bu yüzden sandalyeyi sürükleyip yanına oturdum ve elini tuttum.

“Buradaki sandalyelerin rahat olduğunu düşünürdüm. Buradan her çıktığımda popomun dümdüz olduğuna yemin edebilirim.”

Alyansını çeviriyordum. Santiago nişan yüzüğünü eve götürdü ama alyansı çıkarmalarına izin vermedi.

“Çılgın kocanın bunu çıkarmaya çalıştıklarında nasıl çılgına döndüğünü duydu mu?” diye sordum yüksek sesle. “As-

lında komikti. Sen uyandığında da öyle olacak; istersen o anı yeniden yaşayabiliriz. Neredeyse güvenliği çağırmak zorunda kalacaklardı.” Gözümü sildim. Ağladığımı duymasını istemiyordum. Buraya her geldiğimde ağlıyordum ve bundan nefret ediyordum. Onu böyle görmekten nefret ediyordum. Bunu ona yapanın Abel olduğunu bilmekten nefret ediyordum.

Elini tekrar yatağa bıraktığımda karnının hareket ettiğini gördüm ve elimi üstüne koydum. “Bunu hissedebiliyor musun?” diye sordum. Bu soruyu kız kardeşime mi yoksa karnındaki bebeğe mi sorduğumdan emin değildim. “Bu çok garip,” diye devam ettim. “Uyandığında görebilmen için videolar çekiyorum. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama görmek isteyeceğini düşündüm.”

Kız ya da erkek yeğenim –Santiago, Ivy olmadan bebeğin cinsiyetini öğrenmek istemediğini söyledi– elini ya da ayağını kız kardeşimin karnına bastırıyordu. El ya da ayak olduğunu düşünüyordum ama bildiğim kadarıyla bu onun poposu da olabilirdi.

“Bence kız olacak. Seçebileceğin çok isim olması için bir liste hazırlıyorum. Bu arada babamın durumu daha iyi. O da ziyaretine gelecek.” Artık ölü olmadığını hissetmiş olmalıydı. Santiago’nun Abel’i çıkarmak için bir plan yaptığını da. Ama her şey korkunç bir şekilde yanlış ilerledi. Ama şimdi Abel’i düşünmeyecektim.

“Antonia’yla bebeğe gelen hediyelerin çoğunu açtık ama hediyeler bitmek bilmiyor. Çok hediye var, Ivy! Herkes bu bebek için heyecanlı, hatta Santiago’nun tuhaf kız kardeşi bile,” dedim bir sonraki kısmı kısık sesle söyleyerek. “Eve gelmek istiyor ama Santiago buna izin vermiyor.” Kapıya baktım. “Se-

nin için evi hazır edeceğini söylediğini duydum. Seni her an eve getireceğini söyledi.” Eve geldiğinde Ivy’yi strese sokacak hiçbir şeyle karşılaşmak istemediğini belirttiğini eklemedim.

Doğrudum ve battaniyeyi kardeşimin etrafına sarıp yüzüne baktım. Sonra monitörlere. Hiçbir hareket yoktu.

Ne kadar bastırmaya çalışsam da ona bir kez daha baktığımda göğsümden boğuk bir hıçkırık yükseldi.

“Üzgünüm,” dedim gözyaşlarımı silerken. “Birinin ayakta durması gerekiyor, ben de elimden geleni yapmaya çalışıyorum ama hiç kolay değil. Uyanman gerekiyor, anlıyor musun? Her ne yaşıyorsan, onu aşman ve uyanman gerekiyor. Uyanmaman için hiçbir neden yok. Doktorların söylediği de bu.” Derin bir nefes alıp toparlandım. “Santiago’yu daha önce hiç böyle görmedim. Eğer burada değilse, karanlık ofisinde oturuyor. Bir vampir ya da bir hayalet gibi öylece oturuyor. Etrafta birileri varken çıkmıyor. Sanırım sensiz nasıl yaşayacağını bilmiyor. Hepimiz bir an önce uyanmanı istiyoruz, Ivy.”

Kapı açıldığında gözlerimi silmek için yüzümü çevirdim.

“Selam.” Hazel’in selamı yumuşak ve endişeliydi. Kardeşim olduğunu biliyordum ve son birkaç aydır onu tanımaya başlamıştım ama yine de tuhaf geliyordu. Evde olduğu zamanları güçlükle hatırlıyordum ama ben altı yedi yaşlarındayken gittiği için bu normaldi.

“Selam,” dedim.

Çantasına uzanıp bir çikolata barı çıkardı. “Michael bunu çok sevdiğini söyledi.”

Çikolatayı aldım. “Evet! Başardı. Al bakalım.” Cebime uzanıp bir paket jelibon çıkardım. “Bunlar da onun.”

“Siz aranızda abur cubur takası mı yapıyorsunuz?”

Omuz silktim. “Ben onun teyzesiyim. Şımartmamda bir sakınca görmüyorum.”

“On üç yaşındasın,” dedi jelibon paketini çantasına koyarken. Ivy’ye bakıp derin bir iç çekti. “Hâlâ bir gelişme yok mu?”

Başımı salladım. “Michael nasıl?” Abel’in hem onu hem de Hazel’ı kaçırdığına hâlâ inanamıyordum. Bunu yapmasına bir anlam veremiyordum.

“İyi olacak,” dedi ama her şeyi söylemediğini biliyordum.

“Peki sen?”

“Ben iyiyim,” dedi samimi bir gülümsemeye elimi sıkarak. “Sorduğun için teşekkürler.”

“Bebek uyanmış,” dediğimde ikimiz de bakışlarımızı Ivy’nin battaniyenin altındaki karnına çevirdik. “Telefonumu alayım.” Telefonumu cebimden çıkarıp kayda başladım.

“Bunun tuhaf olduğunun farkındasın, değil mi?” diye sordu Hazel.

“Umurumda değil. Bunu kaçırmamalı. Uyanınca göstereceğim.” Bebek sakinleşince telefonu yerine koydum ve Hazel’in, tanımaya başladığım o bakışlarıyla beni izlediğini gördüm. “Uyanacak. Onu benim kadar tanımıyorsun, Hazel.”

“Umarım, Eva.”

“*Umarım* deme. Uyanacak.”

“Biliyorum.” Elimi sıktı ve bir süre sessizce oturmaya devam ettik. Michael’dan bahsetmeye, Ivy’ye neler yaptığını anlatmaya başladı. Hemşireler bunu yapmanın iyi olduğunu söylemişti. Konuşmak, yanında olduğumuzu ve onu özlediğimizi hissettirmek önemliydi.

Santiago, Hazel ve Michael’ın IVI işlerini ayarlamıştı. Ne yaptığını ya da sorunun tam olarak ne olduğunu bilmiyordum

ama şimdi tekrar evde yaşıyordu. Babam da evdeydi ama annem taşınmıştı. Bizim evlerimiz sıradan evlerden farklıydı. Ben de dönebilirdim ama Santiago'nun yanında kalmayı tercih ettim. Bana onlardan daha çok ihtiyaç duyuyordu.

Hazel bir saat kaldıktan sonra güneş batmaya başlarken kalktı. "Michael'la akşam yemeği yemek için eve dönmem gerekiyor. Babam da seni görmeye gelmek istiyor." Ivy'yle konuşuyordu. "Yarın tekrar geleceğim, tamam mı?" Battaniyesini düzeltti. Bana dönerek, "Seni eve bırakmamı ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Santiago gelene kadar kalacağım. Marco beni eve bırakacak."

"Tamam," diyerek beni kucakladıktan sonra Ivy'nin alnına bir öpücük kondurdu. "Yarın görüşürüz."

Ivy'nin penceresinden otoparka baktım ve her zamanki gibi güneş batmaz Santiago'nun arabasının yanaştığını gördüm.

"Yemin ederim o bir vampir," diye fısıldadım eğik yürüyüşünü izlerken. Bir süre dışarıyı izledikten sonra, "Genelde kimsenin kalmasına izin verilmez ama onun için istisna yaptılar," dedim tekrar yerime otururken. "Muhtemelen direktmeyle. Vampirlerin bunu yapabildiğini duymuştum."

"Belki de cazibeyle," dedi Santiago kapıdan.

"Buraya nasıl bu kadar hızlı çıktın?"

Kaşlarını kaldırarak gülümsedi ve şapkasını kapının yanındaki askıya astı. Ivy'ye baktığında yüz ifadesi karardı. Öyle üzgün görünüyordu ki ona bakmak neredeyse imkânsızdı.

"Şapka olayını bırakmalısın," dedim bakışlarımı ondan uzaklaştırırken.

“Ne demek istiyorsun?”

“Yüzünü saklamak zorunda değilsin.”

Gözlerini üzerimde hissetsem de cevap vermedi. “Gitmeye hazırlansan iyi olur. Marco birazdan gelir. Antonia da akşam yemeği hazırlığına başlamıştı,” dedi.

“Aston Martin’le mi geliyor?”

“Tabii ki.”

“Güzel.” İç çektim. Aslında araba umurumda değildi. Sadece ortamı hafifletmeye çalışıyordum. Cenazeden dönüş yolunda bana babam hakkındaki gerçekleri söyleyen kişi Marco olmuştu. Ivy benimle birlikte ve gelmiş olsaydı o da öğrenecekti ama bu durumda bu imkânsızdı. “Bugün bebek çok hareketliydi,” dedim onun önünde ağlamamak için. Ivy’nin benimle eve gelmesini sağlamalıyım. Onu zorlamalıyım.

“Kaydettin mi?”

“Elbette.”

“Güzel. Uyandığında görmek isteyecektir.”

Bakışlarımı ona çevirdim. “Sana yardım edeceğim, bunu unutma olur mu?”

“Yardım mı?”

“Bebek, Ivy hâlâ uyurken doğarsa.”

Santiago’nun çenesi kasıldı, gözleri kıpkırmızıydı ama bu günlerde hep öyleydi. “O uyanacak,” dedi Ivy’ye dönerek. “Uyanmak zorunda.”

Kapı çalındı ve Marco kafasını odaya uzattı. Önce Ivy’ye sonra Santiago’ya baktı. Sessizce birbirlerine baktılar. Bakışlarıyla Marco’nun Ivy’nin durumunda bir değişiklik olup olmadığını sorduğunu ve Santiago’nun da hayır cevabını verdiğini biliyordum. Sonra Marco bana döndü.

“Hazır mısın, ufaklık? Yarın okulun var.”

“Biliyorum, biliyorum.” Ayağa kalktım ve Ivy’ye sarılmak için eğildim. “Lütfen uyan,” dedim. Kendimi kaybetmiş gibi görünmeyeceğimden emin olana kadar onu sıkıca tuttum.

Bu sırada Santiago’nun gözleri üzerimdeydi. O an ne hissettiğimi bildiğinden emindim ama tek kelime bile etmedi. Bunun yerine beni kollarının arasına aldı ki bu çok garipti, çünkü Santiago hiç kimseye sarılmazdı. Kimsenin ona dokunmasına izin vermezdi ama burada durmuş, bana sarılıyordu ve böyle sarılmaya devam ederse yine kendimi kaybedecektim. Gözyaşlarımı durduramayacaktım ve şu anda kimsenin buna ihtiyacı yoktu.

“İzin ver de biraz nefes alayım. Tanrım.” Ondan uzaklaşıp elimi hızla yüzümde gezdirerek sildim ve çantamla Michael’ın bana yolladığı şekerini almak için döndüm. Kapıdan sıvışmak üzereyken Santiago kolumu yakaladı ve göz hizama gelecek şekilde eğildi.

“Ablan güçlü ve inatçı biri. Uyanacak. Anladın mı?”

Titrerken ısırduğım dudaklarımı bastırarak başımı salladım ama artık gözyaşlarımı tutamadım. Beni yeniden kollarına çekti ve bıraktığında, gömleğinin yüzümün değdiği yeri sırlıklam olmuştu. Başımı öne doğru eğik tutarak Marco’yla birlikte dışarı çıktım.

Zaman geçiyordu. Saniyeler, dakikalar, saatler. Bir şekilde, tanıdık bir rutin oluşmuştu. Ivy'yi nöbetleşe ziyaret ediyorduk, böylece hiç yalnız kalmıyordu. Ben eve gidip duş alıyor, benden beklenen görevleri yerine getiriyor, sonra da karımın bitmek bilmeyen bir uykuya hapsoldüğü bu cansız, steril odaya geri dönüyordum.

Günler birbirine karışıyor, kaçınılmaz bir biçimde aylara dönüşüyordu. Tam üç ay olmuştu. Dış yaraları iyileşmişti ama görünmez olanlar hâlâ iyileşmemişti. Ivy'nin yaşadığı durumun nedeni hâlâ bulunamamıştı ama geçen her günle birlikte bu tablonun karanlığı görmezden gelinemez hale geliyordu.

Her şeyi denedik. Hipnoterapiler. Deneysel uyku ilaçları. Alternatif tıp. Ülkenin en büyük akademik tıp merkezlerinden gelen doktorlar. Hatta Avrupa'dan ve İngiltere'den gelen birkaç uzman. Psikologlar. Bütüncül tıp uzmanları. Nöropsikiyatristler.

Dünyanın dört bir yanındaki doktorlarla, nörologlarla konuşmuştum. Nedeni bilinmeyen komalardan uyanan başka hastalarla bile konuştum. Yakın zamanda travma geçirmiş hastaların küçük operasyonlardan sonra uyanamadığı vaka-

lar... Ancak Ivy'nin durumunu onlardan ayıran bir şey vardı. Onunki devam ediyordu.

Çok uzun zaman olmuştu ve uzmanlar, bebek doğduktan sonra onu bir bakım tesisine taşımam için baskı yapıyordu. Sanki o gün geldiğinde uyanamayacağı kesinmiş gibi konuşuyorlardı. Ama uyanmalıydı. *Uyanmak zorundaydı.*

Yirmi yılı aşkın bir süredir ilk kez, bu sabah dizlerimin üzerine çöktüm ve dua ettim. Var olan herhangi bir Tanrı'ya ya da dokunamadığım bir yerden, sanki bir kuklaymışım gibi iplerimi oynatarak beni kontrol eden o ilahî güce.

Tüm bu yaşananların, yolumu kaybettiğim ve rahibelerin içime ekmek için uğraştığı erdemlerden uzaklaştığım için bana verilmiş bir ceza olabileceğini düşündüm. Öfkemin büyümesine izin verdim, ta ki habis bir hastalık olup her hücreme yayılana, ruhumu karartmaya başlayana kadar.

Bağışlanmak için dua ettim. Daha iyi bir adam olacağıma söz verdim. Bana tek bir şans daha verilirse, yalnızca doğru olanı yapacağımı söyledim. Sadece tek bir şans. Artık başka hiçbir şeyin önemli olmadığını biliyordum. Ivy yoksa hiçbir şeyin önemi yoktu. Ona bunu her gün söylüyordum, yine de bana geri dönmüyordu.

İtiraf etmeliydim ki ruh halim derin bir keder, incinmişlik ve öfke arasında gidip geliyordu. Beni burada nasıl yalnız bırakabilirdi? Beni neden cezalandırmaya devam ediyordu?

“Lütfen...” Başımı eğip sıkıca tuttuğum elinin arkasına bir öpücük kondurdum. “Lütfen beni affet, Ivy.”

Yatağın yanındaki monitörün sesi değişti, atışları hızlandı. Hemen başımı kaldırıp kalp atışlarına baktım, sonra bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdim.

“Ivy?”

Kolu aniden kasıldı ve o sırada odaya giren hemşire, kollarını çatarak monitöre baktı.

“Ne oluyor?” diye sordum.

Beni görmezden gelerek Ivy’nin hayati değerlerini kontrol etmeye başladı. Vücut ısısı, tansiyonu ve sürekli hızlanan kalp atışları.

“Bana ne olduğunu söyleyin!”

“Doğum başlamış olabilir, Bay De La Rosa. Dışarı çıkmanız gerekiyor...”

Önce nöbetçi doktor, ardından birkaç hemşire daha göründü. Saniyeler içinde Ivy’nin yatağının etrafını sardılar. İçeri giren bir hastane görevlisi beni dışarı çıkarmaya çalıştı.

“Çok erken,” diye itiraz ettim. “Dokuz ay dolmadı.”

“Efendim, hemen dışarı çıkmanız gerekiyor.”

Görevliden sıyrılıp Ivy’ye baktığımda, yüzünün acıyla kasıldığını gördüğüme yemin edebilirdim. Ama hareket etmiyordu.

“Ona ne olacak?” dedim acı çekerek.

Doktor örtüyü kaldırıp Ivy’nin bacaklarının arasına baktığında olan biteni çaresizlikle izledim. Anlamadığım birkaç şey söyledikten sonra bana dönerek, “Bay De La Rosa, Ivy şu anda emin ellerde. Kasılmaları artırmak için ona bazı ilaçlar vermemiz gerekecek. Yeterince güçlü olursa ameliyata almamıza gerek kalmaz. Ama şu anda burada olmanız doğru değil. Bu, ne onun için ne de bebek için güvenli. Anlıyor musunuz?”

“Santiago?” Marco’nun eli omzuma yerleşti. “Benimle dışarı gel. Bırak Ivy’yle ilgilensinler.”

Onu bırakmak istemiyordum, çünkü bana bir daha asla geri

dönmeyeceğinden korkuyordum. Üzerime çöken belirsizlik, beni umutsuzluğun karanlığına çekiyordu.

“Lütfen ona iyi bakın.” Hemşirenin kollarından tuttum. “Lütfen ona bir şey olmasına izin vermeyin.”

Hemşire yutkundu, gözlerinde hüznü vardı. “Ona kendi kız kardeşimmiş gibi davranacağım, Bay De La Rosa. Elimizden gelen her şeyi yapacağız.”

Hemşirenin son teminatıyla ve Ivy’ye attığım kısa bakışla Marco beni neredeyse sürükleyerek odadan çıkardı. Hastane görevlisi tarafından bekleme odasına yönlendirildik. Elimden başka bir şey gelmediği için başımı öne eğdim ve bir mucize olması için sessizce yalvarmaya başladım.

“Bay De La Rosa?” Sersemlemiş gözlerimi bekleme odasının girişinde duran hemşireye çevirdim.

Yaklaştığında yüzündeki güven verici gülümsemeyi fark ettim. “Kızınızla tanışmaya hazır mısınız?”

“Kızım mı?” Sendeleyerek ayağa kalktım, gözlerim omzunun üzerinden arkaya kaydı; bebeğe dair bir iz arıyordum. “Nerede?”

“Şu anda önlem olarak yenidoğan yoğun bakım ünitesinde ama istediğinizde görebilirsiniz,” dedi. “Beni takip edin, sizi kızınıza götüreceğim.”

“Peki ya Ivy?” diye sordum. “Neden yan yana değiller? O iyi mi?”

“Bu durumun sizin için ne kadar zor olduğunu biliyorum,” dedi hemşire, elini koluma koyarak. “Ama eşinizin hayati de-

ğerleri stabil. Doktor şu anda onunla ilgileniyor. Onu gözlem altında tutmaya devam edeceğiz ama doğum çok iyi geçti. Şu an aileniz için yapabileceğiniz en iyi şey, kızınızın yanında olmak. Koşullara göre çok iyi durumda ama biz sadece sağlıklı ve stabil kalmasını sağlamak için onu bir süre izlemek istiyoruz. Sonuçta o bir Soylu kızı ve en iyi bakımı aldığından emin olmak istiyoruz.”

Bakışlarımı Marco’ya çevirdiğimde sessizce başını salladı. “Ben burada kalacağım, patron. Beni tekrar içeri aldıklarında eşinize göz kulak olacağım.”

“Teşekkürler, Marco.”

Tereddüt ederek hemşireyi koridorda, asansörde ve labirente benzeyen yollarda takip ettim, ta ki yenidoğan yoğun bakımına ulaşana kadar. Kapıları kartıyla açtıktan sonra önünde “Bebek De La Rosa” yazan odaya doğru ilerledi.

Odaya adım attığımızda boğazımda bir düğüm oluştu; o an bebeğimizi ilk kez gördüm. Yanlarında delikler olan şeffaf bir plastik kutunun içine yerleştirilmişti.

“Neden onun içinde?” diye sordum. “Bir sorun mu var?”

“Bu bir kuvöz,” dedi hemşire. “Bebegin durumu iyi ama erken doğduğu için onu yakından izlemek istiyoruz. Vücut ısısını sabit tutmak, oksijenini ve kalp atışlarını düzenlemek için prematüre bebekleri güvende tutmanın en güvenli yolu bu.”

“Ama o iyi, değil mi?” diye sordum bir kez daha, gözlerim yaklaşmaya dahi korktuğum o küçücük insana kayarken.

“Hayati değerleri gayet iyi,” diye açıkladı hemşire. “Doktor, reflekslerini ve kas gücünü test etmek için bir muayene yaptı ve her şey beklendiği gibi çıktı. Bir süre kuvözde kalması gerekecek ama birkaç dakika onu kucağınıza almak ister misiniz?”

“Kucağıma mı?” diye tekrar ettim. “Bu... güvenli mi?”

“Sorun değil.” Hemşire gülümsedi. “Şu an durumu stabil ve prematüre bebekler için ten teması çok önemlidir. Bağ kurmayı teşvik eder hatta nefes alışını, kalp atışlarını ve kan şekerini düzenlemeye bile yardımcı olur. Her gün ten teması kurulduğunda, bu bebeklerin eve daha erken çıkması mümkün oluyor.”

“Peki ben ne yapmalıyım?” diye sordum çaresizce.

Bakışları gömleğime kaydı, sanki cevap ortadaymış gibi. “Genelde ten teması emzirme sırasında gerçekleşir ama bu şartlarda onu biberonla besleyeceksiniz, yani...”

“Gömleğimi çıkarmam mı gerekiyor?”

Kızımı ilk kez kucağımda, göğsümdeki yaraların üzerinde hayal etmek midemi bulandırdı. Benden ilk andan itibaren nefret edecekti.

“Heyecanlanmanız normal,” dedi hemşire. “Ama bunu bebeğinize yardım etmek için yaptığınızı düşünün. Ona mutluluk veren kimyasalları sağlayacaksınız; bu, daha iyi uyumasına yardım edecek ve ona en iyi başlangıcı sağlamış olacaksınız.”

Başka bir çaremin olmadığını görerek gömleğimin düğmelerini açmaya başladım ve göz ucuyla hemşireye bakarak, “Bunu görmek istemeyebilirsiniz,” dedim.

“Rahat olabilirsiniz,” dedi. “Ben her şeyi gördüm. Siz sadece rahatça koltuğa oturun, ben de bebeğinizi getireyim.”

Dediğini yaptım ve gömleğimi beceriksizce katlayıp yanımdaki masanın üzerine bıraktım. Ellerim yanıyor, göğsüm sıkıştıyordu. Hemşire, kızımı kuvözden çıkarırken üzerindeki kablolara düzelterip beresini çıkardı, sonra da bana doğru getirdi.

Kollarını uzatıp bana doğru eğildi ve kucağındaki bebeği almamı bekledi.

Gözlerim kollarındaki küçücük yüze kayarken içimi büyük bir korku kapladı. *Bir kızım vardı.* Ve ben yalnızdım, onunla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Alabilirsiniz.” Şaşkınlığımı fark eden hemşire, bebeği göğsüme yerleştirip onu tutmama yardım etti ve üzerimizi küçük bir battaniyeyle örttü.

Sıcacık ve yumuşacıktı. Anında ağlamasını beklesem de öyle olmadı. Bir saniye geçti, sonra bir saniye daha. Sakince nefes aldığımda, o bulanık mavi gözler kısa süreliğine açılıp tekrar kapandı.

Sonunda ona iyice bakabildim. Kafasındaki koyu renk saçların küçük kıvrımı. Pembe yanakları. Şimdiye kadar gördüğüm en küçük burun ve daha da küçük parmaklar. Dünyanın en güzel bebeğini tutuyordum. Bundan emindim.

Duygular göğsümde kabarıyor, çıkacak bir yer bulamıyordu. Bana şimdiden bağımlı olan bu küçük insana yetememekten korktuğumu hissettim. Bunu benim yerime yapacak başka kimse yoktu. Ivy gözlerini açıp bize geri dönene kadar bunu kendi başıma yapmak zorundaydım.

Ve hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.

SANTIAGO

Bir isim düşündün mü?” diye sordu Katie.

Kapı eşiğinden beni izleyen hemşireye baktım. Her an yanımda olmuş, Ivy hakkında beni sürekli haberdar etmiş, kızımın annesinin karnından kuvöze, oradan da gerçek dünyaya geçişinin her aşamasını kabullenmeme yardımcı olmuştu.

Kızımın küçücük parmakları, çıplak göğsümde ona sarılırken parmaklarımın içine kıvrıldı. İtiraf etmeliydim ki artık her gün sabırsızlıkla beklediğim bir şeydi bu. Bana onun iyi olduğunu söylüyorlardı ve her yeni gün, yeni bir hayat dersi gibi geliyordu. Şimdiye kadar ona mama vermeyi ve bezini değiştirmeyi başarmıştım ama her seferinde beceriksizce tökezliyormuşum gibi hissediyordum.

Henüz diğer aile üyeleriyle tanışmasına izin verilmemişti ama özel ziyaret odasındaki camın ardından görebilmiş, göz yaşları içinde gülümseyerek kızıma el sallayabilmişlerdi.

Ivy hâlâ yoğun bakımdaydı ve uyanmamıştı. Benim dünyam her saniye değişirken, o aynı pozisyonda yatıyordu. Şu anda burada olmalı, bu anları yaşamalıydı. Bebeğimizin elini

tutmalıydı. Saçlarını okşamalı, biberonla kızımı beslemeye çalışırken ya da bezin önüyle arkasını ayırt etmeye çabalarken ne kadar beceriksiz olduğuma gülmeliydi.

Her şey fazlasıyla bunaltıcı ve acı vericiydi. Tek yapabildiğim önümde duran büyük resim yerine anın kendisine odaklanmaktı. Büyük resimde, karanlık bir gerçek vardı: Belki de Ivy'yi hiçbir zaman bebeğimizle birlikte göremeyecektim.

“Annesi uyanana kadar ona isim vermek istemiyorum,” diye itiraf ettim sessizce.

Katie, kapı pervazına yaslanarak bana hüzünlü bir gülümseme sundu. “Anlıyorum. Ama bir noktada bu güzelliğin bir isme ihtiyacı olacak. İkinizin de seveceği bir isim düşünebilirsin. Annesinin ikinci adı olabilir mesela.”

“Belki...” diyerek kararsızca omuz silktim.

Bu fikri kabul etmek, Ivy'nin asla benimle beraber kızımıza isim seçimi yapamayacağını kabullenmek anlamına gelirdi ve bunu yapabileceğimi sanmıyordum.

Katie sessizce uzaklaşıp beni kızımın baş başa bıraktı. Gözleri artık daha az bulanıktı ve bana bakıp yüzümü incelediğinde yüz ifadesinde bir çeşit hayranlık vardı. Dünyaya gelmeden önce, görür görmez benden korkacağından emindim ama gördüğüm tek şey hayranlıktı. Bunu görebiliyordum, çünkü ben de ona her baktığımda aynı duyguyu hissediyordum.

Çok küçük ve çok narindi. Minicik el ve ayak parmaklarına sahipti. Cildi hayal edebileceğimden daha yumuşaktı. Her şey olası bir tehdit gibi görünüyordu ve şimdiden onu bu dünyanın ezici tehlikelerinden nasıl koruyacağımı düşünüyordum.

“Çok güzelsin...” diye fısıldadım. “Tıpkı annen gibi. Sanırım yakında onunla tanışacaksın. Umalım ki öyle olsun.”

Gözleri ağırlaştı ve yüzünü buruşturdu. Uykuya dalmaya başlarken de yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Katie, yenidoğanların bazen gazları olduğunda ya da kendilerini rahat hissettiklerinde böyle yaptıklarını söylemişti. Şu anda kendini rahat hissediyor olmalıydı.

Bu, tüm belirsizliklerin arasında küçük bir rahatlama sayı-lırdı.

“Seni özleyeceğiz, küçük güzellik.” Katie, bebeğin yanağını okşadı, ben de ona başımı salladım. Tüm personelin bizim için yaptığı her şey için minnettardım. Dürüst olmak gerekirse, son birkaç haftayı onların rehberliği olmadan atlatamazdım. Şimdi taburcu ediliyorduk ve kızımı eve götürmekte özgürdüm.

Yeni, ürkütücü bir yolculuktu bu.

“Teşekkür ederim, Katie.”

Bebek çantasını uzattı ve kapıyı açık tutarak, koridorda Marco’nun beni beklediği yeri gösterdi.

“Herkes sabırsızlıkla onunla tanışmayı bekliyor,” dedi. “Personel, bu özel durum için beşinci kattaki bekleme salonunun bir bölümünü kapattı.”

Ben yüzümü ekşitirken Marco omzunu silkti. Böyle zamanlarda, bir Cemiyet hastanesinde olmak her zaman güzel bir şey değildi. Hastaların memnun olacağını düşünerek bazı şeyleri abartabiliyorlardı.

Marco’nun peşinden koridora çıktım ve birlikte asansöre bindik. Bebeğe bir göz attıktan sonra bana dönüp, “Doğuştan yetenekli gibi görünüyorsun,” dedi.

“Kesinlikle öyle değil,” diye cevap verdim kuru bir şekilde.

Terliyordum, ellerim yapış yapış olmuştu ve şimdiden ters gidebilecek yüzlerce şeyi düşünüyordum. Asansörün sıkışması. Kabloların kopup zemin kata çakılmamıza neden olması. Bebeğin maması olmadan burada mahsur kalmak. Karnında sıkışan ve bir türlü çıkaramadığım gaz kabarcığı. Kusma. Dışkı. İdrar. Bunlar sadece başlangıcı.

Doktora giderken soğuk algınlığı riski yaşanacak, aşılar yapılacaktı. Ve tabii erkekler... Tanrım, bir gün biriyle çıkacak, onu öldürmem gerekecek ve sonra da kızım ömür boyu benden nefret edecekti.

Panikle Marco'ya baktım. “Bunu yapabileceğimden emin değilim.”

“Yapabilirsin.” Elini uzatıp kolumu sıktı. “Adım adım ilerleyeceksin. Başka bir şeyi düşünme. Anda kal. Gerisi yavaş yavaş gelir. Yarını bile düşünme. Onu daha sonra düşünürüz.”

Titrek bir nefes verip başımla onayladım. Şimdiye odaklanmalıydım. Başarabilirdim.

Asansör kapıları açıldığında her adımına dikkat ederek dışarı çıktım. Köşeyi dönüp bekleme odasına girdiğimizde, gülümseyen bir grupta karşılaştım. İlk yaklaşan, heyecandan çıldırmak üzere olan Eva'ydı.

“Aman Tanrım...” dedi iri gözlerle, fısıldayarak. “Çok güzel...”

“Biliyorum.” Onaylarcasına başımı salladım.

Antonia yanımıza geldi, sonra Eli, Hazel, Colette ve Jackson da geldi. Hepsi kızım hakkında iltifatlar yağıdırıyor, o ise merakla onları izliyordu.

“Torunumu kucağıma alabilir miyim?” diye sordu Eli.

Göz göze geldiğimizde içimde bir şey yumuşadı. Şaşırmış görüldüğünü fark ettim. Sanırım ben de öyleydim. Şu anda onun burada olmasından dolayı ne kadar rahatladığımı görmek beni şaşırttı.

Bebeği uzatmak için hareket ettim ama içimi panik kaplayınca geri çektim.

“Bir dakika.” Hepsine teker teker baktım. “Belki... onu sadece ben tutmalıyım. Mikroplar var ve hemşireler kolayca hasta olabileceğini söyledi.”

Marco kıkırdamaya başlayınca hepsi ona katıldı. Henüz onu başkasına vermeye hazır değildim ama anladıklarını belli ederek, şimdilik yakından izlemeye karar verdiler.

Hediye ve tebrik seremonisi otuz dakika boyunca devam etti ama ne kadar mutlu olurlarsa olsunlar, gözlerindeki endişeyi saklayamıyorlardı. Kutlamanın üzerinde karanlık bir bulut geziniyordu ve gerçek şuydu ki, olmak istediğim tek bir yer vardı.

Kaçmayı başardığımda, Marco tüm hediyeleri arabaya taşıırken koridorda geri yürüdüm ve eşimin odasının önünde durdum.

Kızımın yüzünü okşadığımda ruhuma bir ağırlık çöktü. “Hadi anneni görelim, küçük kızım.”

Ivy'nin odası, son birkaç haftadır yaptığım kısa ziyaretler boyunca aynı kalmıştı. Tek fark, örtünün altındaki çıkıntılı karnının geri çekilmiş olmasıydı. Narin bedeni, artık yatakta daha az yer kaplıyordu ve onu böyle görene kadar ne kadar kırılgan olduğunu fark etmemiştim.

Hastanedeki zamanımı hatırladım; ameliyatlar, rehabilitas-

yon ve iyileşme arasında geçen günler. Başımı yatağın tepesine koysam bile ayaklarım yatağın sonuna değiyordu. Ivy'nin ayaklarıysa oraya yaklaşıyordu bile.

Daha önce fark etmediğim kadar narindi. Onunla evlendiğimde tamamen yararlanmayı düşündüğüm kırılmanlığı, şimdi her şeyden daha korkunç geliyordu.

Onu seviyordum.

Onu o kadar çok seviyordum ki böyle görmeye katlanamıyordum. Başında kızımızla durduğumda, en karanlık olasılıkları düşünüyordum. Artık inkâr edemediğim bir gerçektir bu.

Onu evimize götürmek istiyordum ama bu bir seçenek bile değildi. İhtiyacı olan bakım ve gözetim düzeyiyle bu mümkün değildi. Çok fazla şey yanlış gidebilirdi. Ama onu burada bırakmak da bana normal gelmiyordu. Burada olmamalıydı. Kızımız ve ben neredeysek, onun da bizimle olması gerekiyordu.

Sürekli uzun süreli bakım tesisinden bahsediyorlardı. Bir problem oluştuğunda ihtiyaç duyduğu her şeye sahip olabileceği bir yerdi. Ama onu böyle bir yerde nasıl bir başına bırakabilirdim?

İçinde bulunduğu durumda sıkışıp kalması adil değildi. Bunu biliyordum ama başka bir seçenek var mıydı? Bu, yaşam veya ölüm kararından daha karmaşıktı. Hâlâ kendi başına nefes alabiliyordu. Besleniyor, yaşıyor ve izleniyordu. Beyni aktifti, organları çalışıyordu. Ama tüm çabalarımıza rağmen aşamadığımız görünmez bir engel vardı.

Her gün ellerimden kayıp gideceği korkusuyla yaşıyordum. Ama gitmezse uzun vadeli sonuçları da korkutuyordu beni. Başına ne gelecekti? Hayatının geri kalanını böyle mi geçirecekti? Son nefesimi verdiğimde, Ivy hâlâ bu yatağa mı sıkışmış olacaktı?

Peki ya kızımız? Ivy'nin kaçıracağı tüm önemli anları. İlk kelimeleri. İlk adımları. Okul yılları ve kaçınılmaz olarak düğünü.

Gözlerimi kapatıp yeniden yasımı yaşadım, ta ki bebek huzursuzlanmaya başlayana kadar. Sakinleşene kadar onu kollarımda salladım. Bunu benim yaptığıma, onu böylesine sakinleştirme gücüne sahip olduğuma şaşırmıştım.

“Seninle tanıştırmak istediğim biri var...” diye fısıldadım Ivy'ye, eğilip kızımızı göğsüne koyarken.

Annesine yaslanıp kıpırdandı. Minik bedeni annesinin göğsüne yerleşirken, göz kapakları ağırlaştı. Birkaç dakika içinde o şekilde uyuyakaldı. Kollarım uyuşup sırtım ağrıyana kadar onu annesinin göğsünde tutmaya devam ettim.

Nedenini bilmesem de bu an bana çok önemliymiş gibi geldi. Sanki mümkün olduğunca uzun sürmesi gerekiyormuş gibiydi.

“Bu bizim kızımız,” dedim alçak sesle. “Onu hissedebiliyor musun, Ivy? Bizim için geri dönebilir misin?”

Gözlerim yüzünde gezinirken sesim titredi, her kelimem bir öncekinden daha çaresiz çıkıyordu.

“Ben kızımızın her şeyiyle ilgilenirim. Karnını doyururum. Bezini değiştiririm. Gecenin bir yarısı ağladığında onunla ilgilenirim. Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Yeter ki bizimle ol, yeter ki dinlenmeye devam et.”

“Bay De La Rosa.” Kapıya hafifçe vurulması bizi böldü. Başımı kaldırdığımda orada duran hemşire yardımcısıyla karşılaştım.

“Çok üzgünüm,” dedi önündeki tanıdık arabayı işaret ederek. “Banyo vakti.”

“Tabii.” Başımı hafifçe sallayarak kızımı Ivy'nin göğsünden nazikçe yorgun kollarıma aldım.

“Genelde yardımcı olmayı teklif ettiğinizi biliyorum,” dedi hemşire yardımcısı, içi plastik leğen dolu arabayı içeri sürerken. “Ama şu an elleriniz dolu.”

Kaşlarımı çatarak ağzından çıkanları onayladım. Ivy buradayken onun bakımını bu şekilde üstlenmek bana görev gibi gelmişti. Hâlâ yapabildiğim tek şey buydu. Ama şimdi yapamıyordum.

“Yardımcı olamamanız hiç sorun değil,” dedi hemşire yardımcısı. “Eminim burada olmanız bile onu mutlu ediyordur.”

Ona bakıp gözlerimi kırptırdım ve fazla düşünmeden, “Sizce hâlâ burada mı?” diye sordum.

Bir an dondu, yüzüne dehşet ifadesi yerleşti ama hemen ardından profesyonel gülümsemesini takındı.

“Sanırım bunu hiçbirimiz kesin olarak bilemeyiz.” Omzunun üzerinden kapıya baktı ve sesini alçaltarak konuşmaya devam etti. “Aramızda kalsın ama tüm bunları nasıl başarıyor? Nefes almayı, vücudunun işlevlerini sürdürmeyi, bebeğini doğurmayı... Eğer hâlâ bizimle olmasaydı bu mucizeleri nasıl gerçekleştirebilirdi?”

Sözleri bana beklenmedik bir dost tarafından uzun zamandır ihtiyaç duyduğum bir rahatlama hissi verdi. Diğer herkes kelimelerini özenle seçmeye gayret gösteriyor, bana fazla umut vermekten kaçınırken beni onların kendi gerçekliklerini kabullenmeye yaklaştırmaya çalışıyorlardı. Ama bu kadın, aksi yönde düşünmenin görüldüğü kadar çılgınca olmadığını az önce doğrulamıştı.

“Teşekkür ederim...” Bakışlarım şimdiye kadar bakma zahmetine bile girmediğim isim etiketine kaydı. “Madison.”

Madison gülümseyerek işe koyuldu. Örtüleri kaldırıp yavaşça eşimin bacaklarını yıkadı, sonra havluyla kurutup üst uzuvlarına

geçti. Çalışırken mırıldanıyor, Ivy'nin kaslarına hafif bir masaj uyguluyordu. O an bu çalışanlara ne kadar borçlu olduğumu düşündüm. Paha biçilemez bir şeydi bu. Olağanüstü bir iyilik borcuydu. O an kendi kendime sessiz bir söz verdim: Madison'ın, Katie'nin ve diğer hemşirelerin kim olduklarını, neye ihtiyaçları olduğunu öğrenecektim. Öğrenci kredileri kapatılacaktı. Evler. Arabalar. İstedikleri şey her neyse, sağlayacaktım. Çünkü karıma gösterdikleri özveri için bundan daha azını hak etmiyorlardı.

“Hey, şuna bak!” Madison gülümseyerek Ivy'nin kolunu işaret etti. “Tüyleri diken diken olmuş.”

“Gerçekten mi?” Heyecanla eğilip baktım.

Madison başını sallayıp Ivy'nin bileğini kaldırmak için uzandı. Gözleri şaşkınlıkla büyürken, “Aman Tanrım!” dedi.

“Ne oldu?” Yatağın o tarafına geçtim. “Ne var?”

“Kıpırdadı. Yemin ederim... hareket ettiğini hissettim.”

Yan yana durup Ivy'nin koluna bakarken içimde bir umut filizlendi. Rüya gibiydi. Koluna bakarak geçirdiğimiz saniyelerde, Madison'ın da benim gibi delirmiş olup olmadığını sorgulamaya başladım. Olmayan şeyleri görüp görmediğini merak ediyordum.

“Deneyin.” Ivy'nin kolunu bırakıp bana işaret etti.

Bebegi hafifçe kaydırarak sağ kolumu serbest bıraktım ve Ivy'nin eline uzandım. Anla kıpırdamadı. Bambaşka bir şey oldu. Parmakları öylesine hafif bir şekilde kıvrıldı ki hayal gördüğümünden emindim.

Gözlerimi hızla Madison'a çevirerek, “Bu sadece refleks mi?” diye sordum.

Madison'ın yüzünde hem gergin hem de heyecanlı bir gülümseme belirdi. “Sanırım doktoru çağırmamız gerekiyor.”

Üşüyordum. Parmaklarım yumuşak bir şeye değdi, sonra kayboldu. Bir bebeğin ağladığını duydum, sonra yeniden sessizlik çöktü. Tekrar karanlık oldu. Ne kadar sürdüğünü bilmiyordum. Sonra koluma bir şeyin battığını hissettim.

Gür bir sesin, “Ne halt ediyorsunuz?” diye bağırıldığını duyunca, kolumu elimden geldiğince geri çekmeye çalıştım.

Aniden etrafım çok gürültülü oldu. Bir gözümü yarım yamalak açtıgımdaysa ışık çok parlaktı, tekrar kapattım. Dalıp gitmek üzereyken aynı sesi bir daha duydum. Bebek tekrar ağlamaya başladı.

“İvy?”

Uyumak istiyordum ama içimden bir şey o sese karşılık veriyordu. O ses her neyse, uyanmamı istiyordu. Uğraşıyordu.

“İvy, beni duyabiliyor musun?” Bu kez başka bir adamın sesi duyuldu. İlki gibi gür değildi, daha sakın ve huzurluydu. “Benim için gözlerini açabilir misin?”

Denedim. Birini açabildim ama yine de her şey çok parlaktı.

“Tavandaki ışığı kapatın,” dedi ilk adam. Sonra ışık söndü. Artık ortamdaki ışık daha yumuşaktı, doğal ve dinlendiriciydi.

“Beyefendi, odadan ~~çıkmanız~~ gerekiyor.”

“Asla!”

Bir hıştının ardından yine bebeği duydum. “Onu dışarı çıkaracağım,” dedi bir kadın. “Hemen kapının önünde olacağım.”

“Ivy. Beni duyabiliyor musun?” Bu kez konuşan diğer adamdı, sakın olan. Bu defa gözlerimi açmamı istemedi; göz kapaklarımdan birini kaldırıp göz bebeğime parlak bir ışık tuttu. Uzaklaşmaya çalıştığımda birisi güldü. Gür sesli adamdı bu. Ve gülüşü çok tuhaftı. Rahatlamıştı. Hem mutlu hem de hüzünlüydü.

“Ivy, meleşim. Ben buradayım.”

“Beyefendi, lütfen.”

Sıcak bir el benimkini tuttu. Sıkmaya çalıştım. En azından denedim, çünkü bırakmasını istemiyordum.

“İşte! Tekrar yaptı! Hissettim! Yemin ederim hissettim!”

“Bay De La Rosa, benimle gelerseniz doktorlar rahatlıkla işlerini yapabilirler.”

Bay De La Rosa.

Santiago.

“Eşiniz gerçekten emin ellerde. Ama doktorların işlerini yapabilmesi için onlara biraz alan tanımanız gerekiyor.”

Biri beni çimdikledi ve ben itiraf eder gibi bir ses çıkardığımda güldü. Neden gülüyorlardı?

“İşte burada. Ivy, benim adım Dr. Singh. Gözlerini benim için açabileceğini düşünüyor musun?”

İstiyordum. Santiago neredeydi? Onu artık duymuyordum.

“Onu üzüyorsunuz! Her ne yapıyorsanız, bu onu üzüyor!”

İşte orada, yine elimden tutuyordu.

“İvy, buradayım meleğim. Santiago. Santi’n.”

Santi.

Ona öyle dememe izin vermemişti. En azından ilk başta.

O an Mercedes’i hatırladım. Onun Santiago’ya taktığı lakap buydu. Ve onun ne kadar kaba olduğunu hatırlıyordum, en azından bana karşı.

Makinelerden yükselen bip sesleri telaşlı bir hâl aldı. “Sorun yok, Ivy. Üzülmene gerek yok. Eğer şu an gözlerini açamazsan da sorun değil. Şşş. Sakin ol. Sonra açabilirsin,” diye konuşmasına devam etti Santiago.

Bir sandalyenin zemin üzerinde sürtündüğünü duydum ve onun elini sıkmak istedim. Bırakmamasını söylemek istiyordum. Benim için geldiğini hatırladım. Bana ulaşmak için nasıl çırpındığını hatırladım.

Ama ben neredeydim?

Alnımda sıcak parmaklar hissettim. Saçımı geriye doğru taradı. Bunu yaptığında hoşuma gitti. Sonra yanı başıma geldi ve onu hissettim, sıcaklığını hissediyordum. Kokusunu duyu-yordum. Tanıdık bir kokuydu bu. İçime çektim. Bir ses çıkardım ama hareket etmek zordu. Her şey ağır geldi ama yanağını yanağıma yaslariken boğuk bir ses duydum. Ona sarılmak istiyordum. Ona tutunmak istiyordum. Geri çekildiğinde gözle-rimi açmak için daha çok çabaladım. Tüm enerjimi gözlerimi açmak için harcadım ve onu gördüm. Yüzü benimkine çok yakındı, sadece birkaç santim ötemdeydi. Ela gözlerini gördüm. İçlerinde parıldayan yaşları gördüm. Yanağımdaki eli öylesine güzeldi ki. Bu üzgün haliyle bile onu çok seviyordum. Düşüne-bildiğim tek şey buydu. Hissedebildiğim tek şey buydu.

Sonra tekrar bebeğin ağlama sesini duydum. Bu defa daha

uzaktan geldi ve Santiago onu duyduğunda dudaklarının gülümsemeye dönüştüğünü gördüm; bakışlarını sesin geldiği yöne çevirdi. Ben de baktım ve etrafımda duran beyaz önlüklü figürler gördüm. Emin olamasam da sanırım altı kişi bana bakıyordu. Gözlerimi açık tutmaya çalışırken yüzleri bulanıklaştı. Yatağımın ucuna, kapıya kadar baktım ama şaşkınlıkla durdum. Gözlerimi kapatıp bütün enerjimi elimin karnıma gitmesine harcadım.

Düzdü.

Bip sesleri çılgına döndüğünde hepsi panikledi ve Santiago'nun eli aniden kayboldu. Gitmişti. Bebeğim de gitmişti. Yeniden uykuya dalmadan önce şakağımdan süzülen bir damla gözyaşını hissettim.

Bu, sıradan uykulardan çok farklıydı. O kadar ağır değildi. Uyanmaya başladığımda sesler duyuyor, gözlerimi açarken nerede olduğumu merak ediyordum. Bulanıklaşan görüntünün içinde bir yabancı belirdi.

“Günaydın, Ivy,” dedi. “Benim adım Dr. Singh. Seni tekrar görmek çok güzel.”

Gözümün kenarında bir hareket gördüğümde başımı çevirdim. Biraz önceki kadar ağır değildi artık. Santiago günlerdir uyumamış gibi görünüyordu. Saçları her yöne dağılmış, gözleri yorgun ve kızarmıştı.

Sonra gülümsedi. Kucağında tuttuğu şey hareket ediyor, sesler çıkarıyordu.

Elimi karnıma doğru kaydırdım.

“Bu bizim bebeğimiz, Ivy. Görüyor musun?” dedi Santiago.

Göremiyordum. Gördüğüm tek şey bir battaniye yığınıydı.

Bizim bebeğimiz.

“İşte burada. Kızımız.”

Kızımız.

İşte oradaydı. Santiago onu göğsüme yasladığında minicik

ağırlığı üzerime, küçücük yanağı bana değiyordu. Nefesi sıcak, dudakları yumuşacıktı. Boynuma sokulurken ağzı tutacak bir şey arıyordu.

Hareket etmek istiyordum. Onu kucaklamak istiyordum. Göğsümde hissetmek istiyordum. Ama çok zordu ve Santiago bunu fark ediyor olmalıydı ki kolumu tutup elimle bebeğimin küçük bedeninin üzerini örttü. Küçücük yüzüne dönüp baktığımda gözlerim yaşardı. Gözleri sadece bir anlığına açıldı. Kısa bir an odaklandıktan sonra yeniden kapandı. Gözlerini açık tutmakta benim kadar zorlanıyordu.

“Sorun değil. Uyu. Uyandığında ikimiz de burada olacağız. Sen sadece uyanmaya devam et. Anlıyor musun? Sadece uyanmaya devam et.”

Bu sefer gözlerimi açmak daha kolaydı. Odada sadece duvara takılı küçük bir gece lambasının ışığı ve makinelerin yeşil ışığı vardı. Bu kez Santiago'yla yalnızdık. Doktor yoktu. Santiago uyuyordu.

Onu izledim. Uykusu ağır basmış olmalıydı, çünkü bir sandalyede oturuyordu ve başı sandalyeyle duvar arasına sıkıştırdığı bir yastığın üzerine düşmüştü. Rahat ediyor olamazdı. Arkasında bir karyola gördüm. Boştu. Bana göz kulak olabilmek için yastığı yanına almış olmalıydı.

Kolumu kaldırıp ona uzanmayı başardım. Elimini yanağına götürürken parmağımdaki yüzüğe baktım. Tırnaklarım kesilmişti ve alyansım parmağımda fazla büyük görünüyordu. Nişan yüzüğüm yoktu. Saçlarını geriye doğru taramak istedim ama düşündüğümden zor olduğu için elimi bacağına bıraktım; Santiago irkilerek uyandı.

Bir anlık şaşkınlıktan sonra gözleri benimkilerle buluştu ve yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi.

“Ivy.”

“Bebeğim,” diye fısıldadım. Sesim kısık ve yabancı geliyordu.

“Kızımız tam orada,” dedi Santiago, karanlık köşede siluetini seçebildiğim küçük beşiği işaret ederek. “Gayet iyi. Çok güzel, sağlıklı ve kusursuz.”

Başımı sallamaya çalıştım ama küçücük bir hareketten fazlası olmadı. Fark edip etmediğini merak ettim.

“Ne kadar oldu?”

Soruyu sorarken hatırlamaya başladım. Babamın cenaze-sindeydik. Ama bu mümkün değildi. Onu duymuştum. Buna yemin edebilirdim. Yoksa rüya mı görmüştüm?

“Birkaç ay.”

Ay mı?

“Tam olarak üç ay,” dedi, sanki kafa karışıklığımı duymuş gibi.

Üç ay mı? Üç ayımı mı kaybetmişim?

Bana Abel’in mektubunu ileten o gergin kızı hatırladım. Abel’in sözlerini ve tehditlerini. Hazel’la Michael’in arabanın içindeki korkunç yüz ifadelerini. Sonra otoparkta... Abel beni arabaya sokmaya çalışırken elinden kurtularak koşuşumu, Santiago’nun bize doğru hızla gelişini... ve Abel’in arabayı üzerime sürüşünü...

“Şşşt.” Santiago beni yatıştırdı; kaygım artınca makineden gelen sesler de hızlandı. “Güvendesin. Bebeğimiz güvende. Baban ve Eva da güvende. Hazel, Michael ve değer verdiğin herkes güvende.”

Yanağıma dokunduğunda elimi onunkinin üzerine koydum; başparmağıyla gözyaşımı siliyordu. Sonra kalkıp örtüyü düzeltti ve yanıma uzanabilmesi için beni dikkatlice kenara doğru itti. *Bu daha iyi*, diye düşündüm. Çok daha iyi. Artık aynı yastıkta yüz yüze uzanıyorduk ve bu çok sıcak ve sağlam hisset-

tiriyordu. Kolu üzerimdeydi, elimi göğsüne koyduğumda kalp atışlarını hissedebiliyordum. Sonra elimi yüzüne götürdüm ve dudaklarının çizgileriyle dövmesinin mürekkebinin takip ettim.

“Özür dilerim,” dedi uzun bir sessizliğin ardından. Dudaklarını alnıma götürüp bir öpücük kondurdu. İri eli yanağımdan hiç ayrılmamıştı. “Benim yüzümden başına gelen her şey için özür dilerim.”

“Hayır.” Sesim yine kısık ve boğuk çıkmıştı. Çabalamak boğazımın acımasına neden oluyordu.

“Şşş. Sadece dinlen.”

Yine başımı sallamaya çalıştım. Başarılı olup olmadığını bilmiyordum.

“Seni seviyorum, Ivy. Artık bunu biliyorum. Aslında uzun süredir biliyordum. Bir türlü kelimelere dökememiş olsam da bunu hep hissettim. Seni seviyorum.”

Gülümseyerek benim de onu sevdiğimi söylemek için ağızımı açtım ama kelimeleri oluşturamayınca parmaklarını dudaklarıma koydu.

“Biliyorum, meleşim. Şşş. Benden çok daha iyilerini hak ediyorsun ama bana mahkûmsun, çünkü ben sensiz yapamam. Sensiz yaşayamam, Ivy. Bunu yapamam.” Sesi titredi. Dudaklarıma dokunduğunda gözlerimi kapattım. Masum bir öpücüktü bu; dudakların birleştiği o an. Kalbim o hisle çırpındı. Özlemiştim. Santiago’nun beni öpmesini. Bana sarılmasını. Hepsini özlemiştim. Aylar –*aylar*– boyunca bu garip uykuda yatarken bile onu özlemiştim.

“Sana layık biri olacağım. Seni mutlu edeceğim. Senin değerine, sevgine layık olacağım. Yemin ederim. Canım pahasına yemin ederim, meleşim.”

40

IVY

Hastaneden taburcu edilebilmem için birkaç hafta daha geçti. Santiago oturmak zorunda olduğum tekerlekli sandalyeye yerleşmeme yardım ettikten sonra küçük bebeğimizi kollarıma verdi.

Elena De La Rosa. Bu ismi seçtim, çünkü “parlak ışık” anlamına geliyordu. Benim gözümde tam olarak buydu. Bizim için parlak bir ışıktı.

Santiago henüz ikinci ismini seçmedi ama o hayatının ilk haftalarını isimsiz geçirdi, bu yüzden bu bir başlangıç sayılırdı. Görünüşe göre benim yanımda olmadan isim seçmeyi reddetmişti.

Elini omzuma koydu ve eğilip yanağıma bir öpücük kondururken hafifçe sıktı. “Fazla ağır gelmediğinden emin misin?” diye sordu.

“Eminim,” dedim. “Daha dört kilo bile değil.”

“Pekâlâ. Eğer ağır gelirse –”

“Biliyorum. Söyleyeceğim.”

Başını sallayıp Elena’nın yanağını hafifçe okşadığında, Elena gözlerini açıp hafifçe gülümsedi ve tekrar battaniyesine sokuldu.

Üç ay komadaydım. Elena bir şekilde kazadan sonra hayata tutunmuştu. Hayır. Bu bir kaza değildi. Olayın kendisini düşündükçe midem bulanıyordu. Abel'ın –yani ağabeyimin– Santiago'ya zarar vermek için beni ezmeye kalkması...

Gözümü sildiğimde Santiago omzumu bir kez daha sıktı.

Komada geçirdiğim aylarda, Elena elinden geldiğince büyümeye devam ediyordu. Erken doğmuştu ama hayatta kalamayacak kadar erken değildi.

Eva, ben öylece yatarken Elena'nın karnımın içinde hareket ettiği videoları izletti. Hareketlerini görmek, kendimi o halde görmek, içimdeki insanla karnımın hareket edişini izlemek ürkütücüydü. Gözlerimi açtığımda Eva'nın kocama ne kadar benzediğini fark ettim. Takıntılı ve biraz çılgındı ama iyi anlamda.

Onun tercih ettiği isim olan –sürpriz– Evangeline'i seçmediğim için üzülmüştü. Ama isimleri özenle seçebilmemiz için araştırma yapmıştı ve başından beri bir kız olacağını bildiğine yemin ediyordu.

Babam eve dönmüştü. Uzun zamandır görmediğim kadar sağlıklı ve dinçti. Hâlâ fizyoterapiye gidiyordu ve bir süre daha devam edecekti. Hastaneye yatma sebebi sağlıksız alışkanlıkları olmasa da beslenme düzenini değiştirdi. Ama kendine bakması iyi bir şeydi. Hazel'ın Michael'la birlikte eve dönmüş olması bunun en büyük sebeplerinden biriydi. Hazel, Michael söz konusu olduğunda oldukça katıydı ve babama da oğluna yedirmeyeceği bir şeyi yedirmemekte kararlıydı. Babam bu durumdan şikâyetçi olsa da onun eve dönmüş olmasından mutlu olduğunu görebiliyordum. İkisinin de eve dönmüş olması onu mutlu etmişti.

Annem gitmişti ve boşanma süreci resmi olarak başlamıştı. Onun da mutlu olmasını umuyordum. Beni hastanede bir kez olsun ziyaret etmediğini biliyordum. Bunu bana Eva söylemişti ama özellikle söylemek istediğini düşünmüyordum. Zaten bir şekilde öğrenecektim, çünkü anılarım geri gelmişti ve odamda Eva'nın benimle ya da başucumda nöbet tutanlarla konuştuğunu hatırlıyordum. Hepsi birer rüya gibi gelse de ziyaretlerin çoğunu hatırlıyordum. Ama annemin sesini bir kez olsun duymamıştım.

Doktorlar tam olarak ne yaşadığımı hiçbir zaman kesin olarak bulamadılar. Neden bu kadar uzun süre bilincimi yitirdiğimi, tepkisiz kaldığımı bilmiyorlardı. Bir teoriye göre, o kadar stresli aylardan sonra kazanın fiziksel etkisine bedenimin verdiği bir tepkiydi bu. Bir çeşit travma sonrası stres bozukluğu. Bazen bunu düşünmek içime bir korkunun yayılmasına neden oluyordu. Tekrarlanabileceğini düşünmek bile beni ürkütüyordu. Oysa aklımın mantıklı kısmı güvende olduğumu biliyordu. Bu kaygılarımdan Santiago'ya hiç bahsetmedim. Zaten gece gündüz başımdaydı ve daha fazla endişelenmesine gerek yoktu.

Dışarı çıktığımızda, uykusunda kıpırdanan Elena'nın yüzüne baktım. Hava serin olduğundan, battaniyesini sıkıca etrafına sardım.

Onun karnımda geçirdiği son aylarını kaçırmış olmama üzülüyordum. Hareketlerine tepkisiz kalmam nedeniyle kendini yalnız hissetmiş olabileceğini düşünüyordum. En azından her şeyden önce bir kez olsun onu hissetmiştim.

Onu emziremiyor olmama da üzülüyordum. Sütüm hiç gelmemişti. Ama Santiago diğer çocuklarımızı emzireceğini,

Elena'nın da gayet iyi olacağını söylüyordu. O sağlıklı ve güçlü bir bebektir.

Hemşirelerin, ilk günlerde Santiago'nun bebeğimizi beslerken çektiği fotoğraflara bakmak beni gülümsetiyordu. Çıplak göğsüne bu küçücük şeyi bastırmış halde beslerken öylesine gergin görünüyordu ki.

Fotoğrafları hatırlayınca elini tutup sıktım.

Arabaya vardığımızda Marco kapıyı açmış bizi bekliyordu. Kendi başıma kalkmayı denesem de Santiago anında yanımdaydı. Marco, Elena'yı aldı ve Santiago da beni arabaya bindirdikten sonra Elena'yı Marco'dan alıp arka koltukta ikimizin arasındaki bebek koltuğuna yerleşti.

Eva da yanımdaydı. Ön koltukta oturmuş, birine mesaj yazıyordu. Onun vesayetini üstlenme sürecini durdurmuş olsak da bizimle kalacaktı. Çünkü babam hayattaydı, iyi durumdaydı ve Abel devre dışıydı.

Abel. Onu düşünmek istemiyordum. Bugün değil.

Marco kapıyı kapattıktan sonra Santiago bebek koltuğunun diğer yanına oturdu ve Malikâne'ye doğru yola çıktık. Santiago'yla evlendiğimizden beri ilk kez eve gittiğim için mutluydum. Hatta eve gidip ailemizle birlikte yeni hayatımıza başlamayı sabırsızlıkla bekliyordum.

SANTIAGO

Önümüzdeki iki hafta boyunca Ivy'yle birlikte güzel bir rutin oturttuk. Uzmanlar her gün rehabilitasyon için eve geliyorlardı ve biz her gün bir ilerleme görüyorduk. Artık kendi başına yürüyor, kendi başına yemek yiyordu. Fırsat buldukça Elena'yla ilgileniyordu; inatla hem kendine hem de etrafındaki herkese bunun üstesinden gelebileceğini kanıtlıyordu.

Bunu yapamayacağını bir an bile düşünmemiştim.

Onunla gurur duyuyordum. Ona her baktığımda bunu hissediyordum. Bunun Ivy için büyük bir gurur olduğunu anlıyordum, çünkü kızımızın her gün büyüyüp değiştiğini izlerken de aynı duyguyu hissediyordum. Hepimiz çok değişmiştik. Hâlâ dile getirilmeyen, havada asılı duran birkaç gergin konu vardı.

Öncelikle Abel.

Başlangıçta, Eli'nin Mahkeme'deki müdahalesi hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Ama şimdi bir baba olduğum için, gerçekte ne anlama geldiğini görebiliyordum. Bunu hem Abel hem de benim için yapmıştı. Ivy'yle sahip olduğum şeyi

mahvetmemi istemiyordu. Ayrıca Abel'in dönüştüğü adamdan kendini sorumlu tutuyordu. Bir noktada, onu durdurmanın imkânsız olduğunu fark etmiş olmalıydı. Şimdi, bir baba olarak başka bir açıdan baktığımda, o kararın Eli için ne kadar zor olmuş olabileceğini hayal bile edemiyordum.

Çabalıyordu. Her gün daha iyi bir baba olmak için uğraşıyordu. Bizimle daha uzun süre kalacak gibi görünen Eva dâhil bütün çocuklarının yanında olmaya çalışıyordu. Ama Abel'in davasının kara bulutu hâlâ üzerimizdeydi. Mahkeme, yakın zamandaki koşulları dikkate alarak soruşturmaları tamamlanana ve tanıklar hazır bulunana kadar davayı ertelemişti. Şimdi Ivy hastaneden çıktığına göre, bu hafta davayı görmeye karar vereceklerdi. Birkaç gün içerisinde Abel'in kaderini öğrenecektik.

Onu kendi ellerimle yok etmenin getireceği tatminden vazgeçmenin, hayatımda vermem gereken en zor karar olacağını düşünmüştüm. Ailemin intikamını almaktan vazgeçmek gibi bir şeydi bu. Ama Ivy'siz yaşamının nasıl olabileceğini görünce, artık bunun vereceğim en kolay karar olduğunu biliyordum. Ivy'yi kaybedersem her şeyimi kaybetmiş olurum. O ve Elena benim geleceğimdi, Abel'in yok oluşuysa geçmişte kalmıştı. Zorlanacaktım ama ailemi daha fazla kargaşadan koruduğunu bilerek Abel'in Mahkeme tarafından verilecek cezasını kabul edecektim. Bu sürecin, Eli hakkında içimde kalan tüm şüpheleri gidermesini ve ihtiyacım olan tüm cevapları vermesini umuyordum.

Bebek odasının kapısı gıcırdayarak açıldı ve gizlice içeri süzülen Eva'ya baktım.

"Hâlâ neden ayaktasın?" diye sordum. "Yüzündeki de ne?"

Parmak uçlarında yanıma yaklaşırken kollarımda uyutma-ya çalıştığım Elena'ya bakıp gülümsedi.

“Bebeğin ağladığını duydum ve uyuyamadım. Cadılar Bayramı kostümü için birkaç fikirle uğraşıyordum.”

“Bir kurukafa mı?” Merakla kaşlarımı kaldırdım. “Cadılar Bayramı'na daha çok var.”

“Senin gibi olmak istedim,” diye cevap verdi yumuşak bir sesle.

Göğsümde bir sızı hissettim ve kalkanımdan bir parça daha kırıldı. O gerçekten küçük bir psikopat sayılırdı ama sanırım onu seviyordum. Aslında onu sevdiğimden emindim.

“Santiago?” Parmak uçlarını halıya gömüp huzursuzca kıpırdandı. “Beni yakında gönderecek misin?”

“Göndermek mi?” Kaşlarımı çattım. “Neden öyle bir şey yapayım ki?”

“Bilmiyorum.” Omzunu silkti. “Artık bir bebeğin var ve bir noktada benim etrafta olmamdan bıkacağını düşünüyorum. Özellikle bir bebek daha gelirse...”

Bebeği sallamayı bıraktım ve doğru kelimeleri bulmaya çalışarak ona baktım. Bu bir sınav gibi hissettiriyordu. Baba olarak önümüzdeki yıllarda defalarca karşılaşabileceğim bir şeydi bu. O an babamın ne diyeceğini düşündüm. Hiçbir şekilde teselli etmezdi. Herhangi bir güvence vermezdi. Onun sözü kanundu ve buna karşı çıkmak imkânsızdı.

Ben babam değildim. Ve Eva'nın bunu bilmesini istiyordum. Aynı şekilde Elena'nın da. Onların, benim eksikliğini yaşadığım bir şeyi sonuna kadar hissetmelerini istiyordum.

Sevgiyi.

Ama kurallar konusunda hâlâ kararsızdım. Hissettiğim sev-

giyi nasıl ifade etmem gerektiğini bilmiyordum. Nasıl tepki vermem gerektiğini de. Pek çok açıdan, hiçbir şey bilmeyen bir çocuk gibi bu yeni hayatta ilerlemeye çalışıyordum. Ama elimden geleni yapıyordum ve sanırım yapabileceğim en iyi şey buydu.

“Sanırım ablan adına da kendi adıma da şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki biz senin hiç gitmeni istemiyoruz, Eva.”

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Gerçekten mi?”

“Ama bir gün gideceksin.”

Gülümsemesi kaybolurken, “Bir gün muhtemelen üniversiteye gidecek, sonra da evleneceksin,” diyerek, aceleyle sözlerime devam ettim. “Ama sadece benim onayladığım biriyle. Eğer pisliğin tekiyse, asla böyle bir evlilik gerçekleşmeyecek.”

Yüz ifademe –muhtemelen öldürücü görünen– kıkırdadı. Gözleri dolu bir şekilde başını salladı.

“Burada her zaman bir yuvan olacak,” diye ekledim sessizce. “Her zaman.”

Eğilip bana sarıldıktan sonra Elena’nın yanağına bir öpücük kondurdu.

“Şimdi yatağına gitsen iyi olur,” dedim. “Yoksa ablan yatma saatini biraz daha erkene çekecek.”

“Tamam, tamam, biliyorum.” Gözlerini devirerek kapıya yöneldi ve çıkmadan önce omzunun üzerinden bana bakarak, “İyi geceler, Santiago. Seni seviyorum...” dedi.

Cevap veremedi gitti ama sessiz sözlerim arkasından süzülde.

“Ben de seni seviyorum...”

Ben yeniden yatağa girerken, “Elena iyi mi?” diye mırıldandı Ivy, uykulu bir sesle.

“Evet, uyuyor şimdi,” diyerek rahatlattım onu. “Üzgünüm. Seni uyandırmak istememiştim.”

“Sorun değil.” Başucundaki lambanın ışığında parlayan gözlerini birkaç kez kırıştırdı.

Döndüğümüzde, Marco’dan Antonia’ya yardım etmesini isteyip odaların çoğuna yeniden ışıklar taktırmıştım. Işıklar daha loştu, yine de Malikâne’nin bazı bölümleri karanlık bırakılmıştı –kaçmaya ihtiyaç duyduğum anlar için– ama sanırım artık ışıktaki yaşamayı öğrenmiştim.

“Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim.” Ivy, onu kendime çekerken sakallı çenemi okşamak için elini kaldırdı. “Bütün gece uyumak istemem ama bazen o kadar yoruluyorum ki monitörden gelen sesi bile duymuyorum.”

“Özür dileme.” Alnına bir öpücük kondurdum. “Bedenin hâlâ toparlanma aşamasında. Bir araba kazası, koma süreci ve bir doğum atlattın. Çok şey yaşadın. Bazen her şeye rağmen onu içinde büyüttüğüne inanmakta zorlanıyorum.”

“Yalnız değildim,” dedi gülerek. “Sanırım senin ne kadar kararlı olduğunu çok net bir şekilde hatırlıyorum.”

Yüzüm kasıldı ve gözlerimi kapattım. Ivy’nin parmakları nazikçe yara izlerimin üzerinden geçiyordu.

“Yapma,” diye fısıldadı. “Oraya geri dönme.”

“Çabalıyorum.”

“Bizi güçlü kılan geçmişimiz değil mi? Aştığımız onca zorluktan sonra artık her şeyin üstesinden gelebiliriz.”

Öylesine kendinden emindi ki gözlerimi açıp onun gözleriyle buluştuğumda, bunu yürekten söylediğini görebiliyordum.

“Umarım yarın da böyle hissedersin.”

Anlayışla başını salladıktan sonra diğer elini yorganın altına kaydırarak şortumun kabaran kısmını okşarken, “Bize neyin iyi geleceğini biliyorum aslında,” dedi.

Kaşlarımı çatıp başımı salladım. “Daha çok erken. Hâlâ iyileşme sürecindesin.”

“Çok uzun zaman oldu,” diye karşı çıkarken, sabırsızlığı açıkça belli oluyordu.

Bu tartışmayı gecelerce tekrar etmiştik. Doktorlar dört ila altı hafta demişti ama neredeyse pes etme noktasına gelmeme rağmen bu sürenin tamamını beklemeye kararlıyım. Gerçek şuydu ki, aşırı yorucu herhangi bir şeyin onu yeniden uyandırmayacağı derin bir uykuya göndermesinden korkuyordum.

“Santi...” dedi yalvarırcasına. “Buna ihtiyacım var. Seni tekrar hissetmem lazım.”

Gözlerinin kenarlarında biriken yaşları görünce içim burkuldu. Bu durumda ona nasıl hayır diyebilirdim?

Uzun bir an boyunca olası riskleri düşündüm. Sonuçları. Sonra... yaraları. Mantıklı düşünmeye çalıştığım için karar veremiyordum ama bazı hislere engel olamıyordum. Bilinçsizce onu kucakladım ve yumuşak iç çekişini duyana kadar bunu yaptığının farkında bile değildim.

“Lütfen...” dedi bir kez daha, elimin onu rahatlatacak şekilde hareket etmesine izin verirken.

Dudaklarım onunkilere değdi. Başımı avuçlarının arasına alıp bana sarıldı. Nazik olmaya çalışıyordum ama çıkardığı her seste elim daha hızlı ve daha güçlü hareket ediyordu. Bana karşılık vermesi aklımın karışmasına neden olmuştu.

Bu dikkat dağıtma, bilinçli gibi görünüyordu ve canımı sıkmasına rağmen işe yarıyordu.

Parmaklarım içindeyken keskin bir ses çıkararak boşaldı, ben de hemen kendimi kontrol etmeye çalıştım, çünkü bir an önce boşalmaya ihtiyacım vardı. Tam her şeyi kendi ellerimle bitirmeyi planlarken, Ivy devreye girdi.

Tutuşumdan kurtulup yatağın ayak ucuna doğru hareket etti ve ağır göz kapaklarıyla bana bakarken aletimi eline aldı.

“Ivy...” diye başladım ama itirazım kısa kesildi. Kendini bana yakınlaştırdı ve her şey bir anda oldu.

Aletimi alışını, dilinin üzerindeki kayışını ve ağzının sıcak derinliklerine girişini izledim. Kendimi kaybetmemek için çabalarken elimi başına koydum.

“Sorun yok,” diye mırıldandı aletim ağzındayken. “Neyi sevdiğini biliyorum. Kendine engel olmaya çalışma.”

Tanrım, bu kadın beni öldürecekti.

Dudaklarım itiraz etmek için aralandığında bakışlarını bana çevirdi. “Bana istediğin gibi davran, Santiago. Porselen değilim, bana öyle davranmaktan vazgeç. Bunu özledim; buna ihtiyacım var. Lütfen kendini durdurma.”

Bu açıdan bakıldığında...

Başını tutup aletimi dudaklarının arasında yavaşça derinliklere doğru ittim, ta ki tırnaklarının bacaklarıma battığını hissedene kadar. Gözlerimi kapattım. Kalçalarım hareket ediyor, alışılmış bir ritme kapılıyordu. Ivy inlerken testislerim gerili-

yor, ağzına girip çıktıkça kaslarım kaskatı kesiliyordu. Boşalmaya yaklaştığımı hissediyor, zevkimi olabildiğince uzatmaya çalışıyordum. Daha önce buna benzer bir şey yaşamamıştım.

Boğazımdan boğuk bir hırıltı yükselirken boşalmaya başladım. Geri çekilmeye çalışsam da Ivy beni orada tuttu ve ağzına dolan meniye yutmaya başladı.

Yumuşayan aletimi dudaklarından geri çektiğimde, bir yanım utanmış, daha sapkın diğer yanımsa çok mutlu hissediyordu.

Ivy yüzüme bakıp gülümsedi, kararlılığımı kırdığı için çok gururluydu.

“Altıncı haftanın sonunda hazır olsanız iyi olur, Bay De La Rosa,” dedi. “Bu yataktan çıkmaya izin vermeyeceğim.”

SANTIAGO

Santi!" Mercedes beni sıkıca kollarına aldığıında, tuhaf bir şekilde sırtını sıvazlayarak karşılık verdim.

Kucaklama girişimimden sonra yarı gülerек, yarı ağlayarak yüzüme baktı.

"Seni çok özledim," dedi içtenlikle.

"Biliyorum," dedim. "Ben de seni özledim."

Tam karşımda durarak beni inceliyordu. "Çok... farklı görünüyorsun."

Saçlarımı elimle geriye doğru tararken omuz silkip pozisyonumu değiştirdim. "Çok şey değişti."

Mercedes sertçe başını salladı. Sanırım bu bir kabul işaretiydi. Zamanla, Ivy'nin hayatımda kalıcı bir yer edineceği fikrine alışacağını ummuştum ama onu artık bir tehdit olarak görmemesi biraz zaman alacak gibiydi.

"Yeğenimle ne zaman tanışabilirim?" diye sordu. Gözlerinin, omzumun üzerinden, Ivy'nin Elena'yla birlikte oturduğu sandalyeye kaydığını fark ettim.

"Pek emin değilim," diye cevap verdim tereddütle.

Kız kardeşimin yüzü düştüğünde suçluluk duygusu içimi

kemirmeye başladı. Yargıç öne doğru bir adım attı ve elini Mercedes'in beline yerleştirdi. Hareketi fark etmemek imkânsızdı. Gözlerimin üzerinde olduğunu fark edince boğazını temizleyip elini geri çekti.

“Mercedes uslu duracak,” diye temin etti beni. “Ve eğer izin verirsen yeğeniyle tanışmak istiyor.”

Son karşılaşmalarının sonuçlarını hatırlayarak bakışlarımı tekrar eşime çevirdim. Bugün başa çıkmamız gereken yeterince şey vardı ve daha fazla stres ya da gerilim eklemek istemiyordum. Ama Ivy gözlerime baktığında, sanki durumumu fark etmiş gibi gülümsedi. Onun beni bu kadar iyi tanımasına şaşıırıyordum. Hiç kimsenin yapamadığı gibi beni sanki okuyor gibiydi.

Yavaşça sandalyesinden kalktı ve kızımızı kollarında sallayarak yanımıza geldi. Onu yarı yolda karşıladım ve elimi beline yerleştirip, “Buna hazır değilsen yapmamıza gerek yok. Bugün olmak zorunda değil,” diye fısıldadım kulağına.

“O, kızımızın halası,” diye cevap verdi Ivy. “Ve bu tanışmayı ondan esirgeyemeyiz. Bebeğime kaba davranacak olursa –”

“Davranmayacak,” diye karşılık verdim. “Buna dikkat edeceğimden emin olabilirsiniz.”

Başını salladı ve hareket edemiyormuş gibi görünen Mercedes'in yanına yürüdük. Üçümüzü birlikte izlerken yüzünde garip bir ifade oluştu. Gözlerinde hüznün vardı ama sanırım kaybettiğini düşündüğü şey içindi bu.

“Ivy.” Zoraki bir gülümsemeyle eşime başını salladı. “İyileşmiş olduğunu görmek... ne güzel.”

Ivy bir kaşını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Evet.” Mercedes başını eğdi. Bu, onda nadiren gördüğüm

bir yumuşaklık anıydı. “Bazen şımarık ve kıskanç bir cadı gibi davranabiliyorum, tamam mı? Gurur duymadığım bazı şeyler yaptığımı kabul ediyorum ve bunun için üzgünüm. Sen kardeşimi çok mutlu ediyorsun ve bunun kalıcı olduğunu görüyorum. Bu yüzden seni daha yakından tanımak isterim. İzin verirsen tabii.”

Ivy bu itiraf karşısında şaşırmış gibi görünse de ben şaşırmamıştım. Mercedes tatlı ve masumdan bir anda öfkeli küçük bir yaratığa geçiş yapabilen bir kişiliğe sahipti. Her zaman böyleydi. Onun bu anlık patlamalarını artık mazur göremesem de içten içe anlayabiliyordum. İçindeki acıyla baş edemediği için böyle patlamalar yaşıyordu ve bir gün acılarının son bulmasını umuyordum.

“Bence bu hepimiz için faydalı olur,” dedi Ivy, Elena’yı kollarında oynatıp Mercedes’in onu görmesini sağlarken. “İşte bu senin yeğenin. Elena Frances De La Rosa.”

“O... çok güzel.” Mercedes titreyen elleriyle dudaklarına dokunduğunda gözleri doldu. “Onu... bir dakika tutabilir miyim?”

Ivy bana baktığında hafifçe belini sıkarak, “Senin kararın,” diye fısıldadım.

Bir an düşündü ve ona yakışacak şekilde bebeğimizi Mercedes’in kollarına bıraktı. Hepimiz, Elena’yı kollarında sallarken sessizce güzelliğine hayran kalan Mercedes’i izledik. Yargıç, önündeki manzara karşısında gerilmiş gibi görünüyordu ve ben gözlerimi kısarak onun rahatsızlığının ne anlama geldiğini düşünüyordum. Mercedes’i bir çocukla görmenin onu ne kadar şaşırttığını fark ettim. Evlenmeyi veya kendi ailesini kurmayı asla düşünmeyen bir adam için bu fikrin neden onu şaşırttığını merak ediyordum.

“Bir gün senin de bir çocuğun olacak,” dedim kız kardeşime, gözlerimi Yargıç’tan ayırmayarak.

“Belki de onlardan bir sürü yaparım,” diye karşılık verdi kuru bir sesle. “Bana benzeyen on küçük canavar.”

Tahmin ettiğim gibi, Mercedes’in bu sıradan yorum Yargıç’ı öyle bir gerdi ki rahatsızlığını gizlemekte zorlandı. Aralarında gerçekten bir şey olup olmadığını merak ettim.

“Bu plan hakkında ne düşünüyorsun, Yargıç?” Başımı yana eğip onu dikkatle inceledim.

“Hm?” diye karşılık verdi, ellerini ceplerine sokup pozisyonunu değiştirerek.

“Mercedes kendine benzeyen on küçük canavarının olmasını istiyormuş,” dedim. “Onların vaftiz babası olur musun?”

Bunun üzerine Mercedes bakışlarını ona çevirdi. Yüzünde tuhaf bir gerginlik ifadesi vardı. “Evet, Yargıç. Bu konuda ne düşünüyorsun?”

“İstedikini yapabilir,” diye cevap verdi Yargıç. “Altından kalabileceğini kanıtlarsa tabii.”

Mercedes, Yargıç’ın bu sözlerinden dolayı incinmiş görünüyordu. Ivy beni dirseğiyle dürtünce, onu kışkırtmamam gerektiğini fark ettim.

“Bu konuyu başka bir zaman konuşuruz,” dedim gözlerimi kısarak.

Yargıç anlayışla başını sallarken Mercedes de bebeği Ivy’ye geri verdi. “Onunla tanışmama izin verdiğin için teşekkürler. Sanırım artık gitmemiz gerekiyor.”

“Evet,” diye onayladım. “Elena’ya veda ettikten sonra dışarıda buluşalım.”

Mercedes ve Yargıç ön kapıdan çıkarken, Antonia bizi en

güven verici gülümsemesiyle girişte karşıladı. Ivy'yle önce birbirimize, sonra kızımıza baktık. Onu ilk defa bırakacaktık ve bunu yapmakta zorlanıyorduk. Ama Mahkeme, bir bebek için uygun bir yer değildi –özellikle de bugün.

“Onunla kendi çocuğummuş gibi ilgileneceğim,” diye güvence verdi Antonia. “Emin ellerde.”

“Ben de yardıma hazır olacağım,” dedi Eva, koridordan çıkıp Antonia'nın yanına yürüyerek. “Muhteşem bir bebek bakım takımı olacağız. Endişelenmenize hiç gerek yok.”

İkimiz de güldük, sonra isteksizce Elena'yı Antonia'nın kollarına bıraktık.

“İkinize de teşekkürler.”

Veda ederken gözleri yaşlarla dolan Ivy'yle birlikte kapıdan çıktık.

Gerginlikten titrediğimi fark eden Santiago, ceketini çıkarıp omuzlarıma örttü. Öne doğru eğilerek elimi sıktı. Yüzü okunamaz halde, vücudu kaskatıydı. O da en az benim kadar endişeliydi.

“Her şey yoluna girecek.”

Girmeyecekti. Gerçek anlamda girmeyecekti. Ama olması gereken olacaktı. Duruşmanın bu kısmı sadece formaliteden ibaretti. Abel’in kaderi çoktan belirlenmişti. Bugün, ölümünün sakın bir son olup olmayacağını öğrenecektik. Yaptıkları, sebep olduğu acılar, çaldıkları, son bulmasında pay sahibi olduğu hayatlar, ailelerimize ve birçok insana verdiği zararlara rağmen bunu istemiyordum. Gerçekten istemiyordum.

Üç Konsey üyesi hepimizin üzerinde, yerlerinde oturuyordu; koyu cübbeleri üzerlerinde, kapüşonları başlarında, yüzleri karanlıktaydı. Üç ölüm meleği. Jackson ise salonun karşı tarafında, resmi kıyafetleriyle duruyordu.

Santiago, Holton ve kardeşimin işin içindeki rolünü ve diğerlerinin isimlerini öğrendiği halde Mahkeme’ye bildirmemesi sebebiyle bir ceza ödediğini söyledi. Söyleme şekli içimde

bir merak uyandırdı: Acaba hangi para biriminde ödenmişti? İçimden bir his bana bunun biraz kanlı ödenmiş olabileceğini söylüyordu. Ama kendisi Mahkeme'nin danışmanı olarak görevine geri atanmıştı.

Mercedes, Yargıç'ın yanında, bizim sıramızın hemen altında oturuyordu.

Diğer yanımda oturan babam, biraz daha yaşlanmış görünüyordu. Olanlardan sonra bu beklenen bir durumdu. Fiziksel ve duygusal darbeler etkisini göstermişti. Sanırım saçlarının bu kadar beyazlamasına neden olan son şey, oğlunu idam sehpasına göndermek zorunda kalmasıydı; çünkü yaptığı şey tam olarak buydu.

Elini sıkıduğımda, bana bakarken gözlerinin yaşlarla parladığını gördüm. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istesem de öyle olmayacağını biliyordum, bu yüzden söylemeye karar verdim. Söylemek zorunda kalmaktan kurtuldum, çünkü kapılardan biri açıldı ve iki adam içeri girdi. Maskeli, resmi kıyafetli muhafızlardı bunlar. Aralarında kardeşim duruyordu ve onu gördüğümde ses çıkarmamak için ellerimle ağzımı kapattım.

Yanımda duran Santiago gerilip elimi biraz daha sıkıca tuttu.

Abel'i görmeyeli neredeyse altı ay olmuştu. Bu sürenin bir kısmını kaçak olarak, bir kısmınıysa Mahkeme hücresinde geçirmişti. Yargıcın Mahkeme sürecimde benim için uygun gördüğü yer, kardeşimin kaldığı yere kıyasla daha lüks mü sayılırdı acaba?

Muhafızlar onu, basamakları tek tek çıkmak zorunda kaldığı kürsüye doğru yürüttüler. Ayak bilekleri ağır, eski görü-

nümlü zincirlerle birbirine bağlanmıştı. Bileklerindeki kelepçelerden sarkan halkalar ayaklarındakilere bağlı olduğu için korkuluklara ellerini koyduğunda şakırdadılar.

Üzerinde, suçlu olduğum düşünülduğünde giydiğime benzeyen bir pelerin vardı. Bu düşünce beni daha da katılaştırmalıydı ama öyle olmadı. O hâlâ benim ağabeyimdi. Olmasa bile, sonuyla yüzleşmek zorunda kalan bir adamdı. Bir parçam bunu kabullenemiyordu.

Santiago'yla Abel'in cezası hakkında uzun uzun konuştuk. İdam edilecekti. Bunun başka bir yolu yoktu. Ve Santiago için, cezayı ve infazı yerine getirmesi için Mahkeme'ye izin vermek bir adım geri atmak gibiydi. Ne de olsa babasının ve kardeşinin ölümünden sorumlu olan kişi oydu. Ona verdiği zarardan ve Mercedes'e yaşattığı ruhsal yaradan sorumluydu. Patlamaya neden olan ateşi bizzat yakan oydu. Tüm bunlar yeterliyken, Hazel'a, Michael'a ve bana yaptıkları da vardı.

Ama Santiago'ya, Abel'in –en azından son kısımda– daha fazlasını yapabileceğini söyledim. Beni ezip hem benim hem de bebeğimizin ölümüne sebep olabilirdi ama yapmadı. Durdu ve sonra uzaklaştı. Abel'la konuşmama izin verilmediği için bunun bilinçli bir karar olup olmadığını asla bileceğimi sanmıyordum. Bu konuyu Santiago'ya açtığımda, Abel'in kendini kurtarmak için son bir çaba olarak, ben komadayken kocamın Mahkeme'ye götürülüp tüm bunların arkasındaki kişi olmakla suçlanmasına sebep olduğunu hatırlattı. Abel, sözlerini kanıtlamak için deliller uydurmuştu. Santiago'yu kurtaran, babam olmuştu. Kendi oğlunu feda etmiş, yerine her zaman kendi kanından daha iyi bir evlat olan başka bir adamı kurtarmıştı. Acaba kardeşim için bu darbe, diğer darbelerden daha

mı ağırdı? Yoksa o çoktan geri dönüşü olmayan noktaya ulaşmış mıydı? Çünkü babam bir kez daha Santiago'yu onun yerine seçmişti.

İşte bu, her şeyi başlatan şeydi ve her şeyi bitirecek olan da bu olacaktı.

Abel odayı süzerken, çenesinin duruşunda inat ve küstahlık görüyordum. Ama gözleri benimkilerle buluştuğunda gördüğüm tek şey korkuydu. Ne pişmanlık ne de vicdan azabı. Bu, saf korkuydu.

O da bu birkaç ayda yaşlanmıştı. Saçları kırışmış ama babamın saçları gibi tamamen beyazlamamıştı. Daha da zayıflamıştı, kasları erimiş gibi görünüyordu. Belki de üzerindeki pelerinden dolayı öyle görünüyordu.

Santiago'ya baktım. Gözlerini Abel'a kilitlemişti. Bakışları sertti.

Mercedes dönüp elini Santiago'nun elinin üzerine koydu. Bakışlarını kardeşimden ayırmakta zorlansa da o anda gözlerinin nasıl parladığını, dudaklarının nasıl ince bir çizgiye dönüştüğünü ve Santiago'nun elinin üzerindeki parmak eklemelerinin nasıl beyazladığını gördüm. Abel'ın infazına şahit olmak istemişti. Fakat kararın ne olduğunu bilmiyordum. Santiago'nun buna izin verip vermeyeceğinden emin değildim. Verse bile, Mahkeme buna izin verir miydi?

Tokmak indiğinde hepimiz dikkatimizi başlarını geriye çekip kapüşonlarını indiren Konsey üyelerine çevirdik. Bu hareket tüylerimin ürpermesine neden oldu.

“Abel Moreno, ölümlerinden sorumlu bulunduğunuz kişiler...” İsimleri okumaya başladılar. Üçünü tanıyordum: Santiago'nun babası, kardeşi ve Dr. Chambers. Liste uzadıkça ağzım

açık kaldı ve babamın yanaklarından sessizce süzülen gözyaşlarını gördüm.

Bir yerden sonra sayıyı takip edemez hale geldim ve Santiago'nun ceketini omuzlarıma daha sıkı sardım. Elini sürekli üzerimde tutuyordu; ya bacağıma koyuyordu ya da parmaklarını benimkilere kenetliyordu. Onun mu yoksa benim parmaklarım mı daha soğuktu, anlayamıyordum.

Abel'in savunmasını sormuyorlardı bile. O kısım zaten geride kalmıştı. Suçsuz olduğunu iddia etmişti ama kanıtlar aksini ortaya koyuyordu.

Davanın asıl önemli kısmı bundan sonrasıydı: hüküm. Çünkü bir suçlunun ölmesinin birden fazla yolu vardı.

“Hüküm açıklanmadan önce son sözlerin var mı, Abel Moreno?”

Tüm gözler kardeşime çevrildi. Yanındaki su bardağını dudaklarına götürürken zincir şingirdiyor, bir yudum alıp bardağı tekrar yerine bırakırken ellerinin nasıl titrediğini görebiliyordum.

Bakışları üçlüye kaydığında boğazını temizledi.

Santiago bana bundan sonra olacakları açıkladı. Ağabeyimin vermesi gereken kararları.

Hikâyenin tamamını anlat. İsimleri ver. Huzurlu bir ölümle bu dünyadan ayrıl.

Anlatmadığında da tüm hikâyeyi ve isimleri öğrenecektik. Ve bu, ayrıntılarını bilmek bile istemediğim, uzun ve işkence dolu bir ölümle sonuçlanacaktı.

Abel konuşmaya başladı. Sesi uzun zamandır konuşmamış gibi kısık ve boğuktu. Önce isimleri söyleyerek başladı. Bir yanımda rahatlıyordu ve bunu belli belirsiz bir iç çekişle dışa vurdu.

Santiago elimi sıktı.

Huzurlu bir ölüm, diğer seçeneğe göre daha iyiydi.

İsimlerden sonra hikâyesini anlatmaya başladı.

Kötülerle ilgilendikten sonra pek çok saygın ailenin Cemiyet'ten atılmasına yol açan kanıtları nasıl uydurduğunu anlattı. Bu konuda ona destek veren adamlardan bahsetti; yaptıklarını benim hayal bile edemeyeceğim kadar çok parayla desteklemişlerdi. Nedenini anlattı. Başımı döndüren şeyler söyledi. Uyuşturucu. Seks. İnsan kaçakçılığı. Bir Meksika Karteli ve bir İtalyan mafya ailesiyle yapılan anlaşma ve IVI üyelerinden bazılarının katıldığı yasadışı faaliyetler... Tüm bunlar Abel'in kişisel intikamına uygun bir zemin hazırlamıştı. Üyelerin aforozunda payı olan pek çok Soylu'yu öldürecek patlama, Abel'in tek bir hedefe kilitlenmiş kararlılığının doruk noktası olacaktı. Santiago De La Rosa'ya olan nefreti. Babasının oğlu olarak onun yerini alacak adama olan nefreti. Saplantılı zihninde, kendisiyle kariyeri arasına giren adama duyduğu nefreti.

Santiago, yanımda otururken kaskatı kesilmişti. Hepsini dinledi. Nefreti ve kıskançlığıyla olağanüstü bir yıkıma yol açan bir canavarın zihnine şahitlik ediyordu.

Abel konuşmasını bitirdiğinde, kendimi tükenmiş hissettim.

Konsey üyeleri, kardeşime küçümseyerek bakıyordu. Onları suçlayamazdım. Sonuçta onun yüzünden ailelerini ve dostlarını kaybetmişlerdi.

Hildebrand boğazını temizledi.

“Topluluğumuzdan bu kadar çok kişinin ölümünde oynadığın rol nedeniyle, idam edilerek ölüme mahkûm edildin.”

Elimle ağzımı kapattığımda, duyulur bir şekilde birinin nefesi kesildi. Bu babamdı.

Asılacaktı. Bunu biliyordum, değil mi? Bunun korkunç olacağını önceden biliyordum. Hangi idam çeşidi korkunç değildir ki?

“İnfaz hızlı bir şekilde gerçekleşecek ve hak etmediğin bir merhametle yerine getirilecek. Tanrı ruhuna merhamet etsin.” Tokmağı sertçe masaya indirdikten sonra ayağa kalktı. Hepimiz ayağa kalktık. Üçü odadan çıkarken dönüp baktım; muhafızlar kollarını tutarken, kardeşim panikle yüzünü bize çevirdi. Babama mı yoksa bana mı baktığını anlayamadım.

Bir şey söylemek için ağzını açtığı anda babama baktığını fark ettim, çünkü babam başını öne eğdiğinde, Abel’in gözünden bir damla yaş süzüldü. Tek kelime etmeden, hiçbir itirazda bulunmadan salona getirilirken içeri itildiği kapıdan dışarı çıkarıldı.

Babama dönüp elini tuttum.

Önce ellerimize sonra bana baktığında yüzündeki ıstırapı görebiliyordum.

Elimi okşayarak, “Doğrusu bu, Ivy. Olması gereken bu,” dedi.

Onu kucakladım ve hıçkırıklarını bastırmaya çalışırken sıkıca sarıldım. Birkaç dakika sonra yanımdan güçlkle geçti ve Mahkeme binasından yalnız çıktı. Abel’in idamına tanık olup olmayacağını bilmiyordum.

Santiago beni Mahkeme salonundan çıkarıp aşağı indirirken, Marco’nun yüz ifadesi ciddiydi ve sabırla bekliyordu.

“Marco seni eve götürecektir,” dedi Santiago. İdama tanık olacağını biliyordum ve onu suçlamıyordum. Benimle gelmesini istemiyordum. Daha önce istemiştim. İdamı izlememesini söylemişim ama bunun beni ilgilendirmediğini fark ettim.

Kardeşim ondan çok şey çalmıştı. Ve Santiago'nun bir kapanışa ihtiyacı vardı.

Başımı salladım. Ama yapmak istediğim bir şey vardı: Veda-
laşmak istiyordum. Abel'a elveda demek istiyordum. Ama onu
görmeme izin verilmeyeceğini bildiğim için, çantama uzanıp
katlanmış bir not çıkardım ve Santiago'ya uzattım.

Bakışlarını önce nota sonra bana çevirdi.

"Onu affettiğimi bilmesini istiyorum," dedim. Santiago
buna izin vermeliydi. Her ne kadar Abel'ın affı hak etmediğine
inandığını biliyor olsam da bu da benim kapanışımdı.

Santiago uzun bir süre bana baktıktan sonra gözlerini sıkıca
kapattı ve elini benimkinin üzerine kapattı. "Sen bu dünya için
fazla iyisin," dedi notu elimden alırken.

Elimi yüzüne götürüp avucumun içine aldım. "Seni se-
viyorum. Ve yapman gerekenleri biliyorum," dedim parmak
uçlarıma yükselip onu öpmeden önce. Derin, titrek bir nefes
aldığını hissettim.

Her şey bitmişti.

Santiago, Abel'ın idamına tanıklık edecekti ve her şey sona
erecekti. Buna sevinip sevinmeyeceğini bilmiyordum. Ne his-
settiğini anlayabilmem imkânsızdı ama sevinmediğini göre-
biliyordum. Düşmanı bile olsa, idam edilmek üzere olan bir
insanın yanında sevinç duyamayacak kadar insancıldı.

Parmak uçlarımdan inip tekrar ona baktım. Alını kırıışmış-
tı ve gözleri duygu yüklüydü. Biz kez başını salladıktan sonra
uzaklaştı.

SANTIAGO

Yerleşke kilit altındaydı ve avludaki yumuşak ışıklar her zamankinden daha loştu. Artık geç olmuştu. Dışarıdaki trafik azalıp sessizliğe gömülüyordu; bu sessizlik, böylesi bir gecede uğursuz olayların habercisi gibiydi.

Muhafızlar kapılarda bekliyordu. Soylular ve aileleri cübbe-lerini giymiş, az sayıdaki kadınsa peçeli şapkalar takmıştı. Ben de dâhil tüm erkekler maskeliydi.

Bir yanımda Mercedes, diğer yanımdaysa Yargıç vardı. Kalabalıktaki yerimizi alırken öylece sıralandık. Aileler yalnızca bu tür olaylar için kurulmuş darağacına çıkan merdivenlerden yürürken zaman son derece yavaş akıyordu.

Abel'in haksızlığa uğrattığı büyüün Cemiyet üyeleri son sözlerini söyleme fırsatı buldu. Patlamada sevdiklerinden birini kaybeden her aile oradaydı, ayrıca onun sahte delilleriyle mağdur edilen bazı aforoz edilmiş üyeler de hazır bulunuyordu.

Abel, elleri arkasından bağlı bir halde ahşap platformda ayakta dururken, onlar birer birer yanına gidiyordu. Bazıları kederden konuşamayacak kadar bitkindi. Bazılarının sesi ise duyulamayacak kadar alçaktı. Oğullarını toprağa vermiş an-

nelerin attığı tokatlar avluda yankılanıyordu; Abel bunların hepsine dişlerini sıkarak katlanıyordu.

Ona huzurlu bir infaz vaat edilmişti ve Abel için bundan daha huzurlusu da olamazdı. Boynu kırılarak ya da boğularak ölecekti ama bu bile onun gibi bir korkak için fazlaydı. Böylesine büyük acılar yaşatmış biri, acıyı bizzat kendisinin tatma ihtimalini bile düşünemezdi. Aşırı doz barbitürat beklediğinden hiç kuşkusuz yoktu; oysa bu ilaç, merkezi sinir sistemini baskılayarak kişiyi uyuttuğundan yalnızca güçsüz veya korunmasız olanlara merhamet olarak sunuluyordu.

Abel'in hükmü açıklandığından beri iki uç arasında gidip geldim. Bir yanım bunun yeterli olmadığını biliyordu, diğer mantıklı yanımsa neden böyle olması gerektiğini anlıyordu. Suçlara dâhil olan diğerlerinin isimlerini, karşılığında kendisine bir şey sunulmadıkça asla vermezdi. Artık tüm aileler huzura erebilirdi. Çünkü yorulmuştuk. Bu artık inkâr edemeyeceğim bir gerçektir.

Bakışlarımı kız kardeşime çevirdiğimde, ailemizi kaybettiğimizden beri omuzladığı kederi gördüm; bunun ihtiyacımız olan şey olduğunu biliyordum. Sadece Ivy için değil, bizim içinde. Bu karanlığı geride bırakma vakti gelmişti ve bu gece, başımı yastığa koyduğumda vicdanım rahat olacaktı.

Abel Moreno ölmüş olacaktı ve onun bir daha düşüncelerimi kirletmesine asla izin vermeyecektim.

“Sıra bizde...” diye fısıldadı Mercedes.

Başımı salladım, birlikte öne doğru adım atarken onu dengede tuttum. Yargıç, gönülsüzce Mercedes'in elini bıraktığında göz göze geldiler ve ardından onu şeytanın bizzat kendisinin karşısına çıkması için platforma çıkardım.

Mercedes, kollarımda titredi ve Abel'in bakışlarıyla yüzleşirken onu ayakta tutmak için elimden gelen tek şey buydu. Abel, ne onun ne de benim gözlerimin içine bakamıyordu.

Savunmasının bir parçası olarak kendi canını kurtarmak için başka isimleri lekelemekte hiç tereddüt etmedi. Mahkeme'ye, Mercedes'in beni zina tuzagına düşürmek için bana zehir veren kadını tuttuğunu söyledi. Ayrıca zehirlenmeyi –çaresizlik içinde– Mercedes'in planı gibi göstermeye çalıştı ama aleyhindeki kanıtlar göz ardı edilemezdi. Son bir veda olarak, kız kardeşimin adının üzerine bir gölge düşürdü. Ve onun, o hayat kadınıyla kurduğu düzendeki payı ne kadar küçük olursa olsun, Mahkeme'den mutlaka bir ceza alacağı kesindi. Mercedes'i yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmekten ben bile kurtaramazdım ama onun adına yalvarabilirdim ve yalvaracaktım da. Bunun hafif bir ceza olacağını tahmin ediyordum: Cemiyet için saatlerce hizmet ya da rahibelere yardım ederek geçirilecek zaman olabilirdi. Her ne olursa olsun, Abel bile biliyordu ki bu, onun kendi cezasıyla kıyaslanamayacak kadar hafif olacaktı. Yine de onun niyetinin bu olduğuna inanıyorum.

Kendi yaptıkları yüzünden kız kardeşimin ölmesini istedi. Güç peşinde koşarken öz kız kardeşini soğukkanlılıkla çiğneyip kendi ailesini feda edebilirdi. Kaç hayatı yok etti? Kaç ailenin ocağına ateş düşürdü?

Olaylara karışan diğer isimler de cezalandırıldı. Holton, yaptıkları yüzünden aforoz edildi. Chambers'ın, Fransa'nın güneyinde saklanırken yakalanan, sağ kalan aile üyeleri de öyle. Onlar da bizzat Chambers'la bağlantılı oldukları için suçlu sayıldılar; utancı taşınamayacak kadar büyüktü. Ama aramızdaki asıl yılan Abel'di.

Onun yüzüne baktığımda, ruhsuz olmanın ne demek olduğunu anlıyordum. İçinde kurtarılabilecek hiçbir şey yoktu. Bu hayattan ötekine taşınabilecek hiçbir şey yoktu. Ve inanıyordum ki onun için en büyük ceza da buydu.

“Bir şeyi bilmeni istiyorum,” diye başladım, sakın ve alçak bir sesle.

Çenesini hafifçe kaldırdığında Abel’la ilk kez göz göze geldik. Dudaklarında beliren belli belirsiz bir sırıtış vardı. Bana, kazanmadığımı göstermek istiyordu. Yaptıkları için asla gerçek bir pişmanlık duymayacağını. Eğer bunu çok önceden kendim fark etmemiş olsaydım, bu gerçek canımı yakabilirdi.

“Bugünden itibaren artık var olmayacaksın,” dedim. “Hatırlanmayacaksın. Yasın tutulmayacak. Bu Cemiyet’te kimse senin adını bir daha anmayacak.”

Yüzündeki sırıtış kayboldu ve yerine öfke yerleşti.

“Bizim hayatımız devam edecek. Çocuklarımız sensiz büyüyecek ve çok mutlu olacağız. Senin ailen artık benim ailem olacak. Kız kardeşim, eşim. Baban, babam. Yarattığın karanlık günler çoktan ardımızda kalmış olacak. Ve her bayram bir araya geldiğimizde, masada boş bir sandalye olmayacak. Sanki hiç var olmamışsın gibi olacak. Hatıraların silinecek ve unutulup gideceksin. Belki de bu, bize verdiğin en büyük hediyedir. Öylesine saf bir umursamazlık ki artık sana ne nefret, ne hüznün ne de kayıp duygusu besleyebiliriz. Bizim için hiçbir anlam ifade etmiyorsun ve bu hep böyle kalacak. Ailemle birlikte hayatımızın yeni bir bölümüne başlayacağız.”

“Onların ailesi değilsin,” diye söylendi alçak bir sesle. “Asla da olmayacaksın. Onlar beni her zaman hatırlayacaklar. Beni asla unutmayacaklar...”

Ivy'nin notunu açıp ona göstermek üzere kaldırdığımda bedeni kaskatı kesildi.

“Birisi tarafından affedilmenin ne anlama geldiğini herkesten iyi sen bilmelisin, Abel. Bu, senin kim olduğunu kabullendiği, gerçeği gördüğü ve seni bıraktığı anlamına gelir. Aranızdaki bağ kopmuştur. İşte bu yüzden, kendi baban senin aleyhinde kanıtlar sundu. İçinde kurtarılabilecek tek bir şeyin olmadığını belki de hepimizden daha iyi baban biliyordu.”

“Hayır,” diye homurdandı. “Yanılıyorsun. Babam, arkamdan yas tutacak. Göreceksiniz. Hepiniz göreceksiniz. Hiç kimse benim yerimi dolduramaz. Hele ki sen, asla.”

Dudaklarında karanlık bir gülümseme belirirken, ona son nefesine kadar taşıyacağı son bir sözle karşılık verdim: “O yeri çoktan doldurdum.”

Gitmek üzere arkamızı döndüğümüzde Mercedes beni durdurdu ve Abel’a sertçe bakarak gücünü topladı. Benden uzaklaştığında niyetinden emin değildim ama Abel’a yaklaşırken müdahale etmedim. Topukları Abel’ın çıplak ayaklarına değdiğinde durdu ve bir an boyunca öylesine ciddi bir şekilde baktı ki bu bana özünde kim olduğunu hatırlattı. Mercedes, yarattığı yıkımın küllerinden yeniden doğacağını ve onun eylemlerinin hayatını mahvedemeyeceğini Abel’ın bilmesini istiyordu.

Hiç uyarı vermeden başını geriye savurup yüzüne tükürdü ve ardından dudaklarını zehirli bir gülümsemeyle kıvrırdı.

“Mezarına da aynısını yapacağım. Ölümünün tadını çıkar, sefil herif. Bunu fazlasıyla hak ettin.”

Bana döndüğünde yüzümdeki şaşkınlığı fark ederek hafifçe başını salladı. Onu merdivenlerin aşağısında bekleyen Yargıç’ın yanına götürdüm. O gece Yargıç olağanüstü tetikteydi;

gözleri maskenin ardından Mercedes'in yüzünü tarıyordu. Rahatsızlık belirtisi. Zayıflık. Benim tanımlayamadığım bir şey arıyordu.

Birlikte kalabalığın arasından ilerleyip arka taraftaki ailelere katıldık. Bir gong sesi duyuldu ve muhafızlar darağacındaki yerlerini aldı. Mercedes dâhil tüm kadınlar arkalarını dönerken, erkekler izlemeye devam etti.

Muhafız, platformun tepesinde hazırlıklarını yaparken, Abel'in boynundaki ilmeği düzeltiyor, el ve ayak bileklerindeki ipleri kontrol ediyordu. Kafasına bir torba geçirilmedi. Bu gece, yüzündeki kıvranışı, gözlerinin yuvalarından fırlayışını ve ağzının açık kalışını hep birlikte seyredecektik.

İşlediği suçlar bir kez daha okundu ve ölümlerin isimleri tek tek anıldı. Ardından muhafız kenara çekildi ve kalabalığın üzerine sessizlik çöktü. Son anlar huzursuzluk dolduydu. Onu izlerken garip bir şekilde kalabalığın içinde benim yüzümü aradığını fark ettim. Gergin bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu; son sözlerimin zihninde yankılandığını tahmin edebiliyordum.

Onların doğru olduğunu biliyordu.

Muhafızın kolu çekmesinden hemen önce zihnimden geçen son huzurlu düşünce buydu. Abel'in altındaki zemin çöktü, bedeni aşağıya düştü ve vahşice sallanmaya başlarken birkaç kısa an için boğuk sesler çıkardı. Maskenin altında beliren son insanca ifade panikti. Sonra yavaşça silinerek yok oldu.

Bomboş bir ifadeye dönüştü.

Geriye, hiç var olmamış bir adamın bedeni kaldı.

"Bitti mi?" diye fısıldadı Mercedes, gıcırdayan iplerin sesleri arasında.

"Bitti," diye cevap verdim ciddiyetle.

“Eli?” Sesim kısık, onun arkasından neredeyse duyulmayacak kadar cılız çıkmıştı.

Şapeldeki sırasından yavaşça döndü. Burada, bu karanlıkta ne kadar süredir tek başına oturduğundan emin değildim. Oğlunun ölüm haberini bekliyordu. Kendi başına buna katlanamayacağından, doğrulamayı bekliyordu.

Bunun onun için ne kadar zor olduğunu bir kez daha anladım. Bir zamanlar ona duyduğum saygı hiç olmadığı kadar canlıydı.

“Santiago,” diye mırıldandı, titreyen parmaklarını beyaz saçlarının üzerinden geçirip ayağa kalkarken. “Sanırım haberi vermeye geldin.”

“Hayır.” Çenemi kaldırdım. Kelimeler dudaklarımdan güçlükle dökülüyordu. “Sana... teşekkür etmeye geldim.”

Bir süre birbirimize baktığımızda gözleri yaşlarla parlıyordu... Sanırım benim de aynı şekildeydi.

“Acım gözlerimi kör etmişti,” diye itiraf ettim. “Bırakamadım. Ve sende daima en kötüyü gördüm. Bunun için üzgünüm.”

“Senin yerinde olan herhangi bir adamın inanacağı şeye inandın,” diye cevap verdi ciddiyetle. “Bunun için seni suçlayamam.”

Onaylarcasına başımı eğdim ve aramıza derin bir sessizlik çöktü. İlk adımı kimin attığından emin değildim ama sanırım Eli’ydi. Aramızdaki mesafe yavaşça kapandı ve elimi uzattım; bu bir barış teklifiydi. Eli, birkaç saniye elime baktıktan sonra başını sallayıp beni kucakladı.

“Artık bir aileyiz,” dedi yumuşak bir sesle. “Ve sana *oğlum* demekten gurur duyuyorum, Santiago. Bir gün olacağından emin olduğum adama dönüşüyorsun.”

Övgüsüyle omuzlarımın gevşediğini hissettim. Sözlerinin içimde uyandırdığı duyguları bastırmaya çalışarak yutkundum.

“Teşekkür ederim, Eli,” diye fısıldadım. “Kendimi göremediğim anlarda bile beni gördüğün için teşekkür ederim.”

Bebek odasına girdiğimde, kucağında uyuyan Elena'yı sallayan Ivy'yi görünce şaşırdım. Çok yorgun görünüyordu ve bu gece ona yardım edememiş olmaktan pişmanlık duydum.

“Neden hâlâ ayaktasın?” diye fısıldadım.

Başını kaldırıp bana baktığında, bakışları yumuşak ve sakin-di. O ana kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir rahatlama hissettim. Onu tekrar gördüğümde ne hissedeceğimden emin değildim. Ağabeyinin ölümüne tanıklık ettiğimi ve bunun bana ölçsüz bir tatmin ve ihtiyaç duyduğum kapanışı sağladığını biliyordu. Ayrıca, ne yapmış olursa olsun, bunun Ivy için ne kadar zor olduğunu anladığımı bilmesini umuyordum.

Aramızdaki aşk, yaşadığımız tüm sınavlara dayanabilecek türden, eşi benzeri olmayan bir aşktı. Aşabildiklerimizi açıklamının tek yolu buydu.

“Sensiz yatamazdım.” Elena'yı kucağında hareket ettirerek ayağa kalktı. “Bu gece olmazdı.”

Ona yaklaştım ve parmaklarımla yanağına dokundum. “Teşekkür ederim.”

Eğilip Elena'nın alnını öptüğümde bana baktı, sonra onu beşiğine yatırdı. Birkaç dakika boyunca birlikte orada durduk; ikimiz de uyuyan kızımızı hayranlıkla izliyorduk. Parmaklarımız birbirine kenetlendi ve Ivy bana tekrar baktığında gözlerinde bu kez yaşlar vardı.

“O, dünyanın en güzel bebeği.”

“Biliyorum,” dedim gülümseyerek. “Biz yaptık.”

Elimi beline doladım ve onu bebek odasından yatak odamıza götürdüm. Ivy kapıyı arkamızdan sessizce kapatıp monitöre göz attıktan sonra ellerini göğsüme koydu. Gömleğimin düğmelerini nazikçe açmaya başladı.

Ellerini tenimde gezdirip kumaşı bedenimden uzaklaştırdığında gözlerimi kapatıp bu hissin tadını çıkardım.

“Ivy...” diye fısıldadım boğuk bir sesle.

“Biliyorum,” diye karşılık verdi.

Ellerini pantolonuma götürüp fermuarı açarken beni köşedeki sandalyeye doğru itti. Beni sandalyeye oturtup kucağıma çıktı ve bunu yaparken geceliğini yukarı doğru sıyırdı. İpeksi kumaş beline toplandığında, ellerini iç çamaşırlarıma soktu ve sertleşmekte olan aletimi dışarı çıkardı.

İpek ve dantelin üzerinden göğüslerini avuçladım. Ivy dokunuşuma doğru kıvrılarak bedenini aletime sürttü. Dudaklarımın göğüslerine değmesi beni kışkırtıyor, geceliğinin askılarını aşağı itip kollarını yanlarında hapsediyordum.

Hüsranla çırpınmaya devam etti, ta ki sonunda geceliğini başının üzerinden çekip bir kenara fırlatana kadar; artık kucağımda cırılçıplaktı.

“Hâlâ çok yumuşak,” diye fısıldadı elini gerginlikle karnında gezindirirken.

“Yumuşak olmasını seviyorum.” Onu kendime çekerek boğazına öpücük kondurdum. Aramızda sıkışan aletim sıcaklığına gömülmek için yanıp tutuşuyordu. “Seni her halinle seviyorum.”

“Çok uzun zaman oldu.” Başımı ellerinin arasına aldı ve ben aşağı eğilip göğüs uçlarını yalarken inledi. “Lütfen, Santi. Şimdi. Sana ihtiyacım var.”

Aramıza uzanıp aletimi bulmaya çalıştım; ucunu ıslak girişine sürterek nazik olmaya çalışıyordum. Ama Ivy araya girdi ve aletimi kavrayıp kalçalarını eğerek acı dolu bir iç çekişle üzerime oturdu.

“Acıyor mu?” diye sordum.

“Hayır..” Üzerime doğru kapandığında parmakları omuzlarıma gömüldü. “Bu, tam da ihtiyacım olan şey gibi geliyor. İkimizin de ihtiyacı olan şey.”

Bedenini bana karşı hareket ettirirken saçlarını elime doladım; yüzünü kendime doğru çekerken diğer elimi kalçasına yerleştirdim. Bedenini bana doğru itiyor, inlemelerimi yutuyor, doğal ritmimize dönmemizi sağlıyordu. Nefes alamayana kadar öpüşürken, ellerimiz erişebildiğimiz her noktaya uzandı. Dişlerimiz birbirine çarpıyor, dillerimiz çılgınca dans ediyordu.

Boynunu emerken tadına varabildiğim her santimini kutsar gibiydim. Ivy ise başımı ellerinin arasına alıp bana en önemli sözleri fısıldadı: “Seni seviyorum, Santiago. Seni çok seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” diye itiraf ederken boğazım kuru muştı. “Tanrım, Ivy...”

Kavrayışım sıkılaştıkça, parmaklarım etrafında kasıldıkça

bana bakıp gülümsedi. Orgazmım aklımdaki her mantıklı düşünceyi yok ediyordu. Aletim kasılarak içine boşalırken o devam etti ve sonunda bir çığlıkla boşalarak göğsüme kapandı.

Kollarımı onun etrafına doladığımda birbirimize yapıştık, loş ışığın altında nefeslerimizi dengeledik, birbirimizi okşadık ve etrafımızdaki her şeyi unuttuk. Günün kasveti kaybolmuştu ve bunun kasıtlı olmadığını biliyordum.

Buna ihtiyacım olduğunu bildiği gibi, onun da buna ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bu konu hakkında konuşup konuşmayacağımızı merak ettim. Detayları sormasından korkmuştum ama şimdi hiçbir şeyi bilmek istemediğini görebiliyordum. Bunun için daha minnettar olamazdım. Hepimizin Abel meselesini noktalama şekli farklıydı ve şimdi her şey yeniden başlıyordu. Tıpkı Abel'a söylediğim gibi, hayatımızın yeni bir bölümüne başlamak üzereydik.

Ivy yavaşça üzerimden inip yere diz çöktü ve ayakkabılarımı çıkardıktan sonra fermuarı açık pantolonumu sıyırıp aldı. Elimi tutup beni sandalyeden kaldırırken ona kaşlarımı kaldırarak baktım.

“Hadi,” diye fısıldadı. “Gidip şu günün pisliğinden kurtulalım.”

Eğilip yüzünü okşadıktan sonra onu kollarıma alıp bacaklarını belime doladım. “Nasıl isterseniz, Bayan De La Rosa.”

SON SÖZ

IVY

3 Ay Sonra

Aydınlık bir kış günüydü. Elena'nın montunun düğmelerini ilikleyip onu arabadan çıkardım. Arkamda duran Santiago bir küfür mırıldandığında dönüp baktım ve puseti beceriksizce açmaya çalıştığını gördüm.

“Şu şeyler... Tüm bunlara neden ihtiyaç duyduğumuzu gerçekten anlamıyorum. Yani, Tanrı aşkına, bardaklık bile var.” Puseti silkeledikten sonra ellerini düz yatağın üzerinde gezdirerek, battaniyeleri henüz boş olan yatağın etrafına yerleştirdi. Elena'nın uyuduğu küçük pelüş ayıcık üstten kafasını uzatıyordu.

Elena'ya öylesine nazik, öylesine şefkatli davranıyordu ki... Hayal ettiğimden bile daha iyi bir babaydı. Kendisine hiçbir zaman hak ettiği değeri vermemişti.

Gözlerini Elena'dan ayırmadan puseti bize doğru itti. Elena dudaklarında kocaman bir gülümsemeyle ve ağzı açık halde ona uzanıyordu. Dişsizdi. Yanakları güzel bir pembeliğe bürünmüş, gözleri babasınıninkiyle aynı renkti. Bu rengin değişebileceğini biliyordum ama değişmemesini umuyordum.

“Babanı istiyorsun, değil mi?” diye sordu Santiago, parlak bir gülümsemeyle. Puseti bırakıp Elena’yı benden aldı. “Umarım bütün insanlar kızımızı kucaklamak istemez,” dedi vaftizden sonra kutlamanın yapılacağı odaya açılan camlı kapılardan içeriye bakarak. Bu, hem bir vaftiz töreni hem de gecikmiş bir baby shower’dı. İkincisi Colette’in fikriydi.

“Tabii ki onu kucaklarına almak isteyecekler,” dedim. “Onların buraya gelme sebebi o. Sen de gülümseyip bunu yapmalarına izin vereceksin.”

“Asla!”

“Hı hı.” Puseti iterek küçük şapelin yolunda ilerlemeye devam ettim. Oradaki ilk gecemizi hatırladım. Mühürleme gesini. O günden bu yana bir yıldan fazla zaman geçmişti ve o geceye ya da bu mekâna dair taşıdığım tüm olumsuz duygular silinip gitmişti. Bunda hem benim seçimimin hem de zamanın iyileştirici özelliğinin payı vardı. Son üç ayda Santiago ile aramız düzelmişti. Birlikte yepyeni bir hayata başlamıştık. Yeni ailemizle, daha önce deneyimlemediğimiz kadar güzel bir hayata adım atmıştık.

Bir piyanist, yumuşak bir parça çalıyordu ve şapel kapısının ardından tütsü kokusu alıyordum. İçeri adım atar atmaz bebek arabasını bırakıp Elena’yı kucağımıza aldık. Kilisenin arkasında vaftiz taşının etrafında toplanmış küçük grubu görünce gülümsedim. Babam, Eva ve Hazel’in yanında duruyor, Michael’in elini tutuyordu. Jackson ve Colette de gelmişti; birbirlerine eskisinden bile daha yakın görünüyordlardı. Colette, Ben’i kucağında tutuyordu. Antonia, Marco’nun eşi ve iki çocuğuyla konuşuyordu. Marco’ysa kenarda gergin bir şekilde bekliyordu.

Mercedes’e her zamanki gibi Yargıç eşlik ediyordu. Onların

ilişkisi hakkındaki merakım giderek artıyordu. Kalabalıktan biraz uzakta duruyorlardı. Mercedes sadece vaftiz töreni sırasında aramızda olacaktı. Vaftiz annesi olmak istediğini biliyordum ama Santiago buna izin vermemişti. Henüz bu konu hakkında konuşmamıştık ama eminim zamanla konuşacaktık.

IVI'nın temsilcisi olarak Jonathan Price oradaydı; şaşırmıştım ama hoşuma da gitmişti. Onunla tanıştığımı hatırlıyordum. Sıcakkanlı ve nazikti, Santiago onun yanında çok rahattı. Selamlaşarak gülümsedik.

Bizi evlendiren rahip, tören cübbesini giymişti. Boğazını temizleyip gülümsedi ve yerimizi almamız için işaret etti.

Santiago'yla birlikte Elena'nın paltosunu çıkardık ve ben onu ön sıraya bıraktım. Elena, Antonia'nın diktiği uzun beyaz vaftiz elbisesiyle kalmıştı. Onun dikiş dikebildiğini bilmiyordum ama elbise çok güzeldi ve sadece bir kez giyilecek olması çok üzücüydü. Gerçi bu tamamen doğru değildi. Çocuklarımızın her biri kendi vaftizinde bu elbiseyi giyecekti.

Biz yaklaşırken Marco kravatını düzeltti ve Eva onun yanına geçti. Eva ıslıl ıslıldı, gülümsüyordu. Marco'ysa daha gergin görünüyordu. Onu böyle gergin görmek komikti. Eva, Elena'nın vaftiz annesi, Marco'ysa vaftiz babası olacaktı. Santiago Marco'ya bunu isteyip istemediğini sorduğunda gerçekten duygulanmıştı.

“Hazır mıyız?” diye sordu rahip. Elena kollarını heyecanla Eva'ya doğru uzatmış, tüm ağırlığıyla ona doğru eğilmişti.

Eva yüzünü komik bir şekilde soktuğunda Elena kahkahayla güldü. Kahkahası bulaşıcıydı ve herkesin gülmesine neden oldu. Ben, Colette'in kucağında kıpırdanırken, Michael da Elena'nın dikkatini çekmek için komik suratlar yapmaya başladı.

Rahip boğazını temizlediğinde, Eva da ciddi görünmeye çalışarak aynısını yaptı. Santiago, Elena'yı Eva'ya uzatırken kulağına uslu durması için fısıldadı ama ona göz kırptığını gördüm.

Elena aylar önce vaftiz edilmeliydi ama olaylar yüzünden hiç aklımıza gelmemişti.

Santiago elimi tuttu, parmaklarını benimkilere kenetledi ve birlikte rahibin kusursuz bir Latinceyle töreni başlatmasını izledik. Rahip alnına su serptiğinde Elena huzursuzlanmaya başladı; tombul kolları kıpır kıpırdı, elleri yumruk olmuştu. Yanakları kızarmıştı ve öfkeyle bağırmaya hazırlanıyordu. Bu görüntü gülümsememe neden oldu. Babasına çok benziyordu. Rahibin üzerine atlamaması için Santiago'nun elini sıkmak zorunda kaldım.

Tören hızlıca bitti ve kısa süre sonra Elena'yı bir battaniyeye sardık.

Mercedes bizi tebrik etmeye geldiğinde Santiago'ya küçük bir hediye verdi. Ardından Yargıç ona eşlik ederek dışarı çıkardı. Kalmak istediğini biliyordum ve içimden bir parça ona yanımızda kalabileceğini söylemek istiyordu. Ama bugün Elena'nın günüydü. Mercedes'in değil. Herkes resepsiyon salonuna yönelirken Santiago'yla birlikte geride kaldık ve Jonathan'ın yanımıza yaklaştığını gördük. Ceketinin göğüs cebinden bir şey çıkardı.

"Seni görmek çok güzel," dedi, dirseğimden tutup yanağıma bir öpücük kondurmak için eğilirken.

"Geleceğini bilmiyordum," diye karşılık verdim. "Seni görmek de çok güzel."

"Çok hoş bir sürpriz oldu, ihtiyar," dedi Santiago, tokalaşırken. "Umarım bir akşam yemeği için bize gelirsin."

“Vaftizi duyduğumda Cemiyet’i temsil etmek için gönüllü oldum. Ayrıca akşam yemeğine gelmekten onur duyarım.” Jonathan parmağının tersiyle Elena’nın yanağını okşadı. “Çok güzel bir kız,” dedi. “Tıpkı annesi gibi.”

“Teşekkür ederim,” dedim.

“Bu güzellikte benim de az da olsa bir katkım var,” diye ekledi Santiago. “Ama sadece gözlerimin rengini almış gibi görünmesine sevindim.”

“Bir de karakteri var,” diye ekledim.

Santiago bana bir bakış attı.

“O halde işin zor,” dedi Jonathan. Elini kutuyu bize uzatırken açtı.

Bu kısmı neredeyse unutmuştum. IVI içinde doğan bütün kız çocuklarına verilen bir bilezikti bu.

“Teşekkür ederim,” dedi Santiago.

Jonathan başını salladı ve rahiple birlikte yanımızdan ayrıldılar.

Santiago bileziği Elena’nın tombul bileğine taktı.

Bu manzara karşısında ne hissettiğimi anlamaya çalışsam da çok tuhaftı. Hiçbir şey hissetmiyordum. En azından şu anda. Belki sonra hissedecektim. Son bir yılda fark ettiğim bir şey vardı ki, Cemiyet bir tür geniş aileydi. Eğer onlarla ilişkilerin iyiye güçlü bir destek sistemi oluşturunyorlardı.

Ama anlaşılmazsan ve onlara sırtını dönersen, gazapları da aynı derecede güçlü oluyordu. Adalet sistemleri hızlı ve kesin-di. Ama aynı zamanda merhamet de vardı. Hazel ve Michael, Cemiyet’e tekrar kabul edilmişti. Hazel’ı bulduklarında onun, hatta benim ne beklediğimi bile bilmiyordum. Onu her yerde arayacaklarını, gruptan ayrılan herkesi avlayacaklarını ha-

yal etmiştim. Ama öyle olmamıştı. Eğer Cemiyet üyelerine ya da bizzat Cemiyet'e zarar veren biri varsa, onu sorumlu tutar ve mutlaka avlardı. Ama sadece çekip gitmiş olmak cezalandırılacak bir suç değildi. En azından Hazel'in durumunda öyle olmamıştı. Babamın korkusu onun bir Soylu'yu reddedip kaçmasıydı. Ama IVI bunu böyle görmemişti. Bunda Santiago'nun ne kadar payı olduğunu bilmiyordum ama sonuçtan gayet memnundum.

Bu, kendimi başka herhangi bir grup ya da organizasyona olduğundan daha fazla kaptırmayı düşündüğüm anlamına gelmiyordu ama bazı şeyleri farklı görmeyi sağlıyordu. Bu iyi bir şeydi, çünkü IVI'nın Santiago için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Sonuçta ataları kurucu aileler arasındaydı. Bu, onun kanında vardı.

Biri boğazını temizledi. Kapıya doğru döndüğümüzde Colette ve Eva'nın orada durduğunu gördük.

"Geliyor musunuz?" diye sordu Eva endişeyle.

"Konuklar huzursuzlanmaya başladı," diye ekledi Colette.

"Gerçekten, yani, burada takılmak istiyorsanız..." diye devam etti Eva, gözlerini devirmeden önce bize doğru yürüyerek. "Bugün yeğenimin günü, yani..." Omuz silkip sözlerini yarım bıraktı.

"Geliyoruz," dedi Santiago.

"Aslında..." diye karşı çıktım ve Elena'yı çok sevdiği teyzesine verdim. "Bir dakika içinde orada olacağız."

Eva'nın bakışı Santiago'dan bana, sonra tekrar ona kaydı. "Bulduğumuz yerin bir kilise olduğunu unutma," dedi, sonra arkasını dönüp hızla uzaklaştı.

"Kaç yaşında olduğunu söylemiştin?" diye sordu Santiago,

kapı arkamızdan kapandığında ve yalnız kaldığımızda. Bana döndüğünde kaşları kalkmıştı. “İçeri girmeliyiz. Ne kadar çabuk girersek, o kadar çabuk eve dönebiliriz.”

“Tam bir ev kuşusun.”

“Sanki sen sosyetenin gözdesisin.”

“Haklısın.” Elini tutup onu bir sıraya doğru yönlendirdim. Yan yana oturduğumuzda beni daha ciddi bir ifadeyle inceledi.

“Ivy?”

Kaşlarının arasındaki çizginin derinleştiğini gördüğümde onu hafifçe düzeltmek için elimi uzattım. “Kötü bir şey yok. Sadece seninle baş başa kalmak istedim. Son zamanlarda nadiren yalnız kalabiliyoruz.”

Santiago gülümsedi ama bekledi. Artık beni çok iyi tanıyordu.

“Emin olana kadar beklemek istedim,” diye başladım, sevinç dolu gözlerle sunağa bakarak. Bunlar mutluluk gözyaşlarıydı. Tekrar ona döndüğümde, gözleri neredeyse aynı şekilde parlıyordu.

Yakasına uzanıp düzelttim.

Ellerimi tuttu ve başını eğerek dikkatimi yeniden yüzüne çekti. “Ivy?”

“Vaftiz elbisesini hemen kaldırmamak iyi olur.”

Santiago başını yana eğerek derin bir nefes aldı ve yavaş yavaş anlamaya başladı. “Yoksa...”

“Bir bebeğimiz daha olacak.”

Duraksadı.

“Hamileyim,” dedim açıkça. Santiago kahkaha attı ve beni öyle sıkı sardı ki canım acıdı. Ama onun gülüşünü duymak, böyle sarılışını hissetmek, mutluluğunu görmek... Mutluluk,

içimde patlayacakmış gibi çoğaldı. Santiago geri çekildiğinde gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Başparmağıyla gözyaşlarımı silip beni öperken, ne kadar mutlu olduğunu ve benimle ne kadar gurur duyduğunu söyledi. Sonunda gözyaşlarım dindiğinde, alınlarımızı birbirine yasladık ve yanağına dokundum.

“Seni çok seviyorum,” diye fısıldadım.

“Ben seni daha çok seviyorum,” diye karşılık verdi. Bir süre bu şekilde durduktan sonra birbirimizden ayrıldık. “Bu sırrı bir süre kimseyle paylaşmayalım, olur mu?”

“Anlaştık.”

“Şimdi içeri girsek iyi olur,” dedi Santiago, ayağa kalkmama yardımcı olurken.

Başımı salladım ve Santiago bir elini belime koyarak bizi kapiya yönlendirdi. Kapıyı açtı ve dışarı çıktık.

“Biliyor musun, şaşırmadım,” dedi avludan geçip resepsiyon salonuna doğru yürürken.

“Öyle mi? Ama şaşırmış gibiydin.”

“Şey, çünkü De La Rosa erkekliği efsanevidir,” dedi Fransız kapıları açıp bana muzip bir gülümseme sunarak. “Bu gece sana bunu bir kez daha göstereceğim.”

Ellerimi omuzlarına koydum ve parmak uçlarıma yükselip ona tek taraflı bir gülümseme sundum. “Umarım dayanıklılığın da aynı derecede efsanevidir, Santiago De La Rosa.”

TEŞEKKÜRLER

Soylular Serisi'nin üçüncü ve son kitabı olan
Kalbin Dirilişi'ni okuduğunuz için teşekkürler!

Santiago ve Ivy'nin yolculuğunun
sonunu sevmiş olmanızı umuyoruz.

Yorumlarınız, yeni okurların kitapları keşfetmesine
yardımcı olur ve bizi sonsuz derecede memnun eder.

Lütfen kitabı satın aldığınız platforma
yorum bırakmayı unutmayın.